

LYŠKÁNORA 134

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Traven 1093 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Kromě mne a vůdce tedy... * Novinky liscannorské 1092/93 *
* Každý den není posvácení - Kult, první část *

Motta tohoto čísla

„...Ale stejně je to příjemnej pocit, mít peníze...“

Julián Chrpa

„...Je to jako typ mlíka, ale smrdí to jako pavouci...“

Balvan Hruška

„...Hele, Fenxi, nemůžeš žít pořád jako kudůk?...“

Julián Chrpa

„...Máme sáček s barevným...“

Balvan Hruška

Kromě mne a vůdce tedy...

Jorchen Kierke

Na velvonnorské hranici
střeží průchod celníci
a protože se nudí
opěšalé prudí

Což je praxe odporná
jak poznal i Fenx Worna
jehož průjezd zemí
znásobili třemi

Nás to ale nezajímá...
Máme vůdce Ieronýma
který moudře, rovnostářsky

platí z družinové kapsy

Takže kudůk hanobený
necítí se méněcenným
při družinovém ohni
všichni jsme si rovni
(kromě mne a vůdce tedy...)

Novinky liscannorské 1092/93

Jorchen Kierke, starosta liscannorský

V posledních novinkách liscannorských byla uvedena chyba. List od Jorelyna Devlina jsem neobdržel 22. ponovoroku, ale o 22. poradostinách. Výprava do krajů isleverských trvala bez dvou dnů plné dva měsíce. A právě o dvacátém světnu se Nurnská družina z krajů Isleverských navrátila zpátky domů. A výprava to byla, jako vůdce to snad mohu říci zasvěceně, úspěšná. Z liscannořanů, kteří se jí účastnili, se vrátili všichni ve zdraví. A jak usuzují, tak i spokojení.

Za dobu mé nepřítomnosti v obci, kdy se o věci obecní starala moje milovaná žena Dorynis Malá-Kierke, se nic zlého nepříhodilo. Zmíním tedy dvě pozitivní zprávy. Tou první je, že byl za pomoci obecního dráha Gawina Ruindorského na konci sečna sklizen Jantern, jehož tak vysoce bohatou úrodu obec nepamatuje. Šest plodů Dorynis uskladnila ve sklepe a po návratu Nurnských bylo svoláno obyvatelstvo ku

příležitosti dražby plodů. Alchymista Grub Morka však nabídl přednostní odkup sklizně za částku patnácti tisíc zlatých a dražitelé se jednomyslně usnesli, že Grubova nabídka je odpovídající. Dražba byla tedy zrušena a obecní pokladna zaznamenala tučný zisk. Tou druhou dobrou zprávou je, že Grubova žena, Fundolla Morková, je těhotná.

Balvan Hruška, který se v obci trvale usadil a dosud obýval nájemní pokoj v hostinci U hrocha, projevil zájem o koupi domu. Z nabídek, jež mu byly obcí učiněny, zvolil dlouho neobývaný dům č.p.33, jenž svého času vlastnil Burbun Šestý. Vzhledem k tomu, že Balvan se ukázal být platným družníkem a obětavým sousedem, nabídl jsem mu udělení liscannorského občanství, které přijal.

Elf Ieronýmus, který se v průběhu isleverské výpravy seznámil s mladou paní Apolenou Krejsovou, prohlásil, že jejich vztah je vážný a že pomýšlejí na uzavření sňatku. Na ten úkor o osmé zimosmeti za doprovodu kočího Babačana Borůvky a ozbrojence Fenxe Worný odcestoval vozem do Vadiči, kde paní Apolena žije, zaříditi náležitosti se sňatkem a stěhování budoucí nevěsty spjaté.

Osmnácté zimosmeti se manželům Morkovým, Grubovi a Fundolle, narodila dvojčata. Jsou to chlapci, kteří dostali jména Berac a Reifek. Na základě této šťastné události bylo rodině vyplaceno dle obecního práva porodné, tedy porodné dvojnásobné. Na den přesně o dva měsíce později Morkovi v hostinci U hrocha uspořádali křtiny spojené s bujarou oslavou. Beracovi šel za kmotra Jorchen Kierke a Reifkovi Otakáro Vesta.

O devatenácté zimosmeti si Ieronýmus z obce Vadiča přivezl paní Apolenu Krejsovou a představil ji širokému sousedstvu. Svatba byla oznámena na poslední hodovanový den v hostinci U hrocha.

O 22. zimosmeti se liscannorským občanům, manželům Otakáru a Apolonii

Vestovým, kteří trvale žijí v Nurnu, narodil syn Mojmir. Tuto zprávu přijel šťastný otec oznámit také Liscannořanům. Vzhledem k tomu, že manželé Vestovi trvale nežijí v Liscannoru a malý Mojmir se narodil v Nurnu, nebyl zapsán do starostenské knihy jako občan, jelikož v tomto případě ke zděděnému občanství dle obecního práva nedochází. Nicméně při zvážení všech okolností jsem přislíbil a odkazuji případným budoucím starostům jako svou vůli, že v případě, že by se Mojmir Vesta do Liscannoru přistěhoval a projevil zájem o trvalý pobyt, bude bezodkladně liscannorským občanem uznán. Toto právo mu z hlediska známých skutečností přináležeti a nelze jej tedy odeprít.

Julián Chrpa počátkem hodovanu ozdobil svůj pozemek, sloucí budovou č.p.25, o další z nepřeberné řady uměleckých objektů a instalací. Tentokrát se jedná o mramorovou sochu neznámého elfího velikána. Ke slavnostnímu odhalení došlo za produkce melancholických tónů najatého hudebního doprovodu, sestávajícího z píšťaly a loutny. Se stanoviskem starostenského úřadu se netajím. Dílo je to nevkusné a především špatné.

S třicátým hodovanem zažila obec Liscannor velikou slávu, svatební veselici elfa Ieronýma a Apoleny Krejsové. Obřad a následná hostina se uskutečnily v lokále hostince U hrocha. Vzhledem k tomu, že ctihodný novomanžel se nepyšní žádným rodovým příjmením, je některými obyvateli označován jako Ieronýmus Krejsa. Uvidíme, zda se elfovo nové přízvisko ujme či nikoli. To ukáže až čas. Přejme novomanželům hodně štěstí do společného svazku.

Na sklonku roku se s radostnými událostmi roztrhl pověstný pytel. Nejprve se o 9. přednovoroku Luně a Slavoji Pytlovým narodil syn Lumír. Rodině Pytlových bylo v obecní pokladny vyplaceno porodné v obvyklé výši, dané vyhláškou. O týden později, osmnáctého, byly oslaveny křtiny potomků Gruba a Fundolly Morkových, o

nichž jsem se zmínil o několik odstavců výše.

Rok 1092 byl završen oslavou Novoroku za hudební produkce trpasličí kapely, kterou dojednal Grub Morka. Jednalo se o stejné hudební uskupení, jež zajišťovalo muziku na Grubově svatbě. Pekla se dvě prasata placená obecní pokladnou a pivo v hostinci U hrocha teklo proudem. Věříme, že i nadcházející rok bude naplněn samými šťastnými událostmi, jakými byl naplněn závěr roku tohoto.

O ponovoroku 1093 byly vyplaceny obecní funkce: 350 zl. hrobníkovi, 1200 zl. na provoz obecní školy, 500 zl. na správu rybníka a 500 zl. obecnímu drábovi.

O patnáctém jarnu byly vyhlášeny nové starostenské volby, do nichž se jako kandidáti na funkci přihlásili Fenx Worna, Julián Chrpa, Grub Morka a Jorchen Kierke. Volebním proslovům dominovala témata jako vozejk, nastolení mezirasové sounáležitosti, podpora občanů v jejich činnostech, důraz na poezii a víru. Starostou byl zvolen a tak v setrvání ve funkci na další tři roky potvrzen stávající starosta Jorchen Kierke. Následující volby budou vyhlášeny podle okolností někdy v první polovině roku 1096.

Do vsi se natrvalo přistěhoval voják Lesskur. Oznámil, že byl definitivně vyvázan ze služby u Gwendarronské královské armády a požádal o povolení trvalého pobytu. Stalo se tak 18. jarnu 1093. Lesskurův úmysl se v obci usadit byl kvitován kladně, obzvláště členy nurnského společenstva, které dlouhodobě trpí nedostatkem mužů znalých řemesla válečnického. Vstup do družiny však nebude okamžitý. Lesskur pravil, že se nejprve musí usadit a odpočinout si od vojenského drilu a čehokoli, co by dril byl jen vzdáleně připomínalo, a tudíž že na budoucí výpravu Nurských, kdyby se měla udít v následujících několika měsících, se jistojistě nevypraví. Ubytování pan Lesskur nalezl v nájemním pokoji hostince U hrocha.

28. jarnu starostenskou úřadovnu navštívila vyděšená Pamilla Nórienská a svěřila se s neblahým tušením, že se něco muselo přihodit s její přítelkyní Nilwou Myšilovovou z domu č.p.23. Prý jí nesla z hostince sjednaný oběd a Nilwa neotvírá. I když jsem se snažil Pamilliny temné předtuchy zlehčit, zůstala neoblomná a nezbylo mi, než se k paní Myšilovové osobně vypravit. Vdovu po Klabzeji Myšilovovi jsme našli mrtvou na borovém loži. Paní Malvelinda Borůvková, přivolaná místní bylinkářka a léčitelka, nebožku ohledala a pravila, že zesnula ve spánku na sešlost věkem. Smutnou novinu o skonu starousedlice jsem vyhlásil na poplaskání. Pohřeb byl stanoven na 30. jarn, tělo paní Myšilovové bylo uvedeného dne uloženo do hrobu na obecním hřbitově. Po obřadu byla pro truchlící na vrub obecní pokladny vystrojena smuteční hostina v místním hostinci U hrocha. Účast byla hojná.

O sedmáctém deštnu Nurnská družina vstoupila do služeb jistého Runeho Björna ze Smällandu a přijala práci ohledně pátrání po jeho uneseném synovi a synově snoubence. Vůdcem nadcházející výpravy byl zvolen pan Ieronýmus Krejsa. Doufáme, že se Nurnští navrátí ve zdraví šťastně domů.

Každý den není posvícení - Kult, první část

Julián Chrpa

Populační exploze

Blaze je v Liscannoru dobrým občanům. Já jsem dobrý občan. Snažím se...

Pomalou se zapomínalo na krutou zimu a trojité pohřeb. Přišel čas hojnosti a radosti. Zima skončila a přišel čas jara. Čas vůní a květů. A taky trochu mokra. A bláta. Lidi se přestali škaredit a začali se usmívat. Bohatá je obec Liscannor.

Byl deštěn devadesátýho druhého roku. Byli jsme se v Nurnu podívat na královskou svatbu. Na sklonku minulého roku umřel sice nejdřív starý král Linthold, ale pak byla korunovace nového krále Teydrika, jeho syna. Bylo to asi měsíc po sobě. To se tak dělá. Nejdřív smutek a pak radost. Tohle nemůžete dělat dohromady. To by se vám pak pomíchali smutný lidi s veselejma. A nepůsobilo by to dobře. Tak a teď se novopečený král Teydrik ženil. A to bylo veselý. Za manželku si bral urozenou princeznu Odettu Annu z Rodochu. Rodoch je ostrov, taková křižovatka námořních cest. To může být pro Gwendarron dobrý, třeba zlevní mořská doprava sem a tam. Všude byly davy, mávalo se a opíjelo se a to všechno na účet království. Až do druhého dne.

V Liscannoru se taky děly věci. Třeba Fenx odkoupil od obce dva velbloudy. Takový divný koně, který kdysi přitáhl do obce Al Rahem ze své domoviny. Tak snad ty ubohý zvířata neskončej na rožni, jako ten kudůkův poslední poník. Taky by si mohl starosta dávat pozor, komu ten živý inventář prodává. A pak zas přišli lidi a pogromy. Starosta je ten člověk a ten pogrom se udal na nějaký hobitů noře, která měla číslo popisný. Tu práci vykonali tři najmutý krollové. Hrubá síla. Dva zasypávali a třetí je komandoval. Tak snad byla ta nora vopuštěná a hobitů prostá.

V hospodě se v ten čas hlavně chlubilí nastávající otcové očekávaněma přírůstkama do rodin. A manželky pak pro ty otce chodily a vodváděly si je vožralý do domovů. Tak to napíšu popořadě. Těsně před slehnutím byla Eleanor Rugorská, hodně postarší krolka, otcem dítěte byl její bratr a ze zvláště starosty dnes zároveň i manžel Haardun, povoláním hrobník. Další se na dítě těšil Babačan Borůvků, kterej pořád vedl takovou tichou válku se starostou. Co se narodí Borůvkovi a jeho manželce, elfce Borůvkové, vyvolávalo dost bouřlivý dohady. Protože to nikdo nevěděl. Asi to bude nějaký helf. Těhotná byla i Eowyn Ruindorská, rozená Moskytová. Otcem byl Lotd, jehož bratr

Gawin má povolení na obsluhu obecní Poplašnice. Z Nurnu se taky přijel pochlubit Otakáro Vesta s obtěžkanou manželkou Apolonií a posledním párem v očekávání byl trpaslík Grub s Fundollou. Grub je po svatbě plným jménem Grub Morka. Takže bylo pořád co voslavovat.

Jako první se narodilo začátkem travna krollí dítě. Hrobník se očividně inspiroval poslední výpravou, na který teda nebyl, ale zřejmě něco zaslechl. I krollové choděj do hospody. Bejvá po nich naslináno a nasmráno. Krollí dítě dostalo jméno Krachpajeda Rugorská. Je to samice. Pak se chvíli nedělo nic, nikdo se nerodil, ale starosta nechal aspoň vykopat obecní studnu, krytou stříškou. Kopali opět krollové. A pak to přišlo. Babačan seběhl z kopce a řval, že se mu narodil kluk. Dostal jméno Galadyn Borůvka. Babačan, na rozdíl vod chudého hrobníka, aspoň zaplatil všem pořádnou rundu. Von teda zase ten hrobník, tak chudej není. Jako ostatně nikdo v Liscannoru. Ale je to holt spořivěj kroll. Nebo kapánek lakomej. Naopak Babačan odmítl příspěvek vod obce, kterej se vyplácí při narození dítěte. Znáte to. Protože starostou je rasista Jorchen a Babačan ho nemá rád. Nakonec..., je to jeho věc, ale vlastně vokradsí svého potomka hned při narození. Třeba tomu Galadynovi budou jednou ty peníze chybět, až bude chtít studovat. A místo aby z něj byl vzdělanec, tak z něj bude..., třeba kanálník. S obecním příspěvkem ovšem nastaly potíže i při narození dvojčat od Eowynn a Lotda. Dva kluci. Starosta, kterej jinak tenhle sňatek všude vychvaloval jako rasově čistej, se najednou zdráhal vyplatit příspěvek dvakrát. Že prej tohle se nikde nepíše. Ovšem když začalo občanstvo nesouhlasně mručet, tak nakonec sáhl do pokladny a ten příspěvek vyplatil. Dvakrát. Když dvojčata, tak dvakrát. Jinak příspěvek při narození nového občana je v Liscannoru rovná tisícovka. Liscannor je bohatá obec. To už jsem zmiňoval. Nový kluci Ruindorský dostali jména Lothar a Edgar.

To už byl v obci i jistej Mokrpt

Zaržec. Toho jsem už dřív zmiňoval. Člověk, kterýho družina přitáhla minulej rok z Dragolskýho hvozdu. Prej se vzdělával někde v lesním umění. Zůstal věrněj lesu. I když z jednoho velkýho emigroval. Takhle to řek. Ale nevzdělával se u toho slavnýho Horáčka v Oboře. Prej někde jinde. Dál. A hned se uvedl tím, že nám starousedlíkům a majitelům realit urazil ty naše krásný lesy v okolí Liscannoru. Řekl, že jsou to takový hájky. Pan Mekrpt z Velkýho lesa. Požírač žaludů. Až jsem se divil, že mu Babačan nerozbil hubu. Ale když von je hobit spíš přes ty parky a áleje.

A už to zase začíná

Dvacátýho druhýho dne sedmýho měsíce se rozezněla Poplašnice. Tak co to bude tentokrát? Lítá Babačan nezákonně nad vesnicí na tom koštěti co jsem mu onehdá odprodal za levnej peníz? Doufal jsem, že ne. To by mi starosta pěkně vyčinił. Už takhle jsem si u něj zavařil tím prodejem nestandardního lítajícího zboží. Jorchen to vzal tak, že jsem praštěnému hobitovi prodal nebezpečnej materiál. Ale já mám svědomí čistý, protože ještě před tím jsem to koště nabídl zdarma k užívání obci. Ale Jorchen se mý seriózní nabídkce poškleboval a veřejně jí odmítl. Já samozřejmě vim, že posílat do oběhu tyhlety nedůstojný pavěci je na hraně. Mám dokonce pocit, že ve Velkym laboratoriu lítací košťata dali na index, ale tím odmítnutím vzal Jorchen všechny příští hobitovi průsery na sebe. Já si meu ruce. Já zůstal čistej. Jo..., to jsem se zase vodtrhl vod myšlenky. Tak kdo a proč, nám to zvonil na Poplašnici tentokrát? Ale ukázalo se, že nás svolal starosta do hospody, protože dostal psaní.

Dopis přivezl normální pošťák, ale byl vopatrěnej královskou pečeti. Až takovou důvěru má království k poštovnímu ouřadu? Nebo to byl jenom nějakej oběžník? Ten dopis byl ale určenej vůdci Nurnský družiny. Kdyby to byl oběžník, tak by to šlo starostovi. Ale to bylo jedno. Jorchen zasilku převzal, pošťák dostal pivo a my se sešli v hospodě. A začali se radit, kdo to má otevřít. Já tvrdil, že to má

otevřít Jorchen, protože byl poslední vůdce výpravy. Krachpajedího putování. Ten ovšem namítal, že jeho vůdcovství skončilo dražbou a jeho působení v čele družiny tím zaniklo. Ale že to prej otevře jako starosta. Už chápete, proč maj porady v našem životě naprosto nezastupitelnou roli, kterou nelze ničím nahradit?

Takže konečně došlo k otevření dopisu. A tam se akorát psalo, že se má ten vůdce dostavit do královský kanceláře ohledně něčeho, co v tom dopise nebylo. A podepsal to nějakej Jorelyn Devlin. A že to dostavení má bejt už zejtra. Tak to vycházelo. A podotkl bych, že pan Devlin měl písmo značně neúhledné. Pan Devlin škrábal jako prase nebo prasečí dítě. Nebo taky třeba někdo s prasečíma rukama. Dohodli jsme se, že vyrazíme v tlupě. Jorchen půjde do kanceláře a my ostatní do hospody, kde si počkáme, o co kráčí. Dopisy z královský kanceláře nechoděj každej den, takže jsme byli zvědavý.

Druhej den jsme se teda všichni, který jsme měli zájem, sešli u Janternu. Na koních i ponících. Soulad a řád. Teda až na Ieronýma. Co se týče logistiky, jsou s tímhle elfem vždycky potíže. Je slepej, zvíře řídit neumí a vopíček ho neunese. A tentokrát ho nikdo nechtěl vzít ani jako zavazadlo. Nakonec musel vzbudit Gawina a uplatit ho, aby ho do Nurnu vodvezl školní bryčkou. Nakonec jsme všichni úspěšně zasedli v hostinci U jelena a Jorchen se odebral do královský kanceláře. Královská kancelář se nachází přímo v areálu hradu, kterej se tyčí nad městem a nad Starou čtvrtí. A před hradem je náměstí a na tom náměstí je legendární podnik Zenon. Legendární v tom nejhorším slova smyslu. Jednou jsem tam byl a cejtil jsem se tam..., stísněně.

My, sirotci U jelena, jsme začali kafrat a přemejšlet s čím se Jorchen asi vrátí. Ale neuběhlo ani moc času a do hospody nakráčela trpaslice v takovejch jako nenápadnej ouřednickejch šatech a neomylně zamířila k našemu stolu. Kultivovaně se

zeptala, zda není někdo z nás Julián Chrpa. Tak jeden byl a hrdě se k tomu přihlásil. Ta trpasličí paní mi voznámila, že o mojí přítomnost stojí ctihodný pan Devlin a potažmo i Jorchen Kierke. Tak jsem se sbalil, nechal v hospodě votevřenej účet a tu trpaslici jsem následoval.

Byl jsem uvedenej do komplexu královskýho hradu, kde mě v nějaký kanceláři přivítal takovej postarší trpaslík, kterej se představil jako Jorelyn Devlin, královskej rádce ohledně víry a náboženství. Nabídl mi pohár vína a křeslo, takže to nevypadalo na nějakej průser. Třeba průser s hroší lebkou. A taky tam už seděl Jorchen, kterej mě trpaslíkovi představil jako toho Juliána Chrpu, kterej rozumí víře a tak. Tak Chrpa jsem už pár let byl a odborník jsem odjakživa tuplem. Pan Devlin se mě zeptal, co vim o kultech. Vysypal jsem ze sebe převelice slušně několik moudrejch vět a pak jsem byl přerušenej, že to stačí a že měl pan Jorchen pravdu, že jsem opravdu na slovo vzatý odborník. Tak jsem, co bych nebyl. Nikdy jsem to nepopíral. A pak začal trpaslík Devlin sáhodlouze citovat z papíru o tom, co to tedy jsou kulty, kdy a jak vznikaj a jak se šířej. Vypadal, že ty poznámky má vopsaný z encyklopedie a když je četl, tak se příšerně potil. Což by nevadilo, ale potíž byla, že trpaslík navíc i příšerně ráčkoval. Musel jsem dávat sakra pozor, abych mu rozuměl. Tak jsme na sebe s Jorchenem koukli a poslouchali dál.

Když nás trpaslík seznámil ohledně obecností, tak přešel ke konkrétním příkladům takovejch kultů. Jejich jména mi nic neříkala. Zněla spíš jako z pohádek pro malý děti z jinýho světa, než jako něco z čeho máte mít strach. Ale nahlas jsem přikyvoval a občas jsem podotkl, že kulty jsou svinstvo a je třeba se před nima mít na pozoru. Pan Devlin se tvářil spokojeně a nakonec vybalil, proč sesmolil ten zvací dopis s ledabylou pečeti.

Stala se taková věc. Jeden z takovejch kultů se právě objevil. A stalo se tak v Isleveru. V kraji Islever. V Gwendarronu.

Islever sousedí z Antrinskem, kde nedávno skončila válka. Válka je povětšinou vošklivá věc, která po sobě zanechává neplechu. Válka sice netrvala dlouho, skončila minulej podzim a Gwendarron jí vyhrál, ale dala do pohybu nějaký ty přesuny obyvatelstva a to přináší problémy. Hranice Gwendarronu, potažmo Isleveru s Antrinskem, je totiž tvořená z valný části hvozdem. A do toho hvozdu se stáhla skupina dezertérů, taky uprchlíci před vojenskejma verbířema a nějaký ty zbytky z rozprášenějch jednotek. Takhle to říkal pan Devlin a dodal, že většina je tvořená z armidenců a antrinců. Asi nějak prošli skrz linie. Nevim. Prostě tam byli. A je jich prej dost. Asi tři stovky. Vytvořili takovou jako bandu a vládu nad ní převzal nějakej lump a dal tomu punc novýho kultu. Pomatenec, vychanec nebo obojí. A ten kult roste, protože se prej k němu začali přidávat i místní. Hlasá nějakou tu rovnost a konec světa. A pak taky, že kdo byl dole, bude teď nahoře. A obráceně. A nový bude teď moc šlapat starýma na hlavu. Jo a taky když někdo vstoupí do toho kultu, tak mu musí vovedzdat svůj majetek. A ten majetek, kterej se nedá vodnýt v ranci nebo vodtáhnout na vozejku, jako třeba barák nebo kozí chlívek, tak ten ty blouznivci ještě nejdřív zapálej, než zmizej v tom hvozdu. Novej řád, novej svět a zlatej pan Daleš, zlatá paní Maura a zlatej Liscannor. Jo a ty kultisti si říkaj „Porobení“. Ovšem jméno toho vůdce a zakladatele je neznámý. Ani se neví, kde se vzal nebo odkud přišel. A vo tohohle lumpa kráčí. Království nemá takovýhle osoby rádo. Blbnout lidem hlavu je špatný. Pak jsou z toho potíže. A potíže se musej hasit. A právě proto si nás pan Devlin pozval. Když je problém, tak se píšou na příslušnejch místech dopisy a ty se pak posílaj do Liscannoru.

Začali jsme s Jorchenem tušit o co tu jde. Ale co metoda? Přímá likvidace nebo pytel přes hlavu, naložení a odtažení? Nastala další fáze rozhovoru. Co s tou osobou? Říkám osoba, protože nebylo ani jistý, že ten vrchní kultista, kterej dělá problémy, je vůbec chlap. Ale předpokládá se to. Možná to byla jenom

moje domněnka, ale měl jsem pocit, že v tom pan Devlin nemá úplně jasno. Naznačil jsem mu, že nejsme žádný nájemný vrazi a že vražda na území království je za hranou a že rozhodně nestojíme o nějaký problémy se zákonem. A pokud snad ano, tak potřebujeme záruky, že se oko zákona bude zrovna koukat jinam. Zákon zašilhá. Tohle je samozřejmě téma na delší povídání a už slyším všechny ty námitky, co kde kdy a jak bylo. A nakonec to skončí, že stejně za dvacet tisíc děláme všechno. Ale to ne, to ne. To by se svatej Daleš ohradil. To smrdí kudůčinou. A s kudůkama přicházej problémy.

A tak jsme pokračovali v rozhovoru a začali jsme si věci ujasňovat. Vezmu to zkratkou. Vobčas plácám inkoustem. V zásadě po nás pan Devlin požaduje, abychom se infiltrovali do tý sekty nebo kultu, baflí toho vrchního kultistu a živýho ho dopravili k pánovi Isleveru. Místním vládcem je jistě baron Theodorik, který sídlí v Kartogu. Pan Devlin nám to začal ukazovat na různých mapách. Ovšem nebudeme jednat přímo s baronem, ale dostaneme kontakt na prostředníka, který nás po našem případným příjezdu, uvede do konkrétností a podrobností, který se týká místního kraje. Případně bude mít další informace o ty porobený sektě. Kultu „Porobení“, chcete-li. Takže bylo jasné, že baron Theodorik zvolil rozumnější oficiální postoj řešení problémů. Po lesích se mu začal množit kult, tak poslal depeši do Nurnu, v Nurnu se chytrý hlavy uradily a poslali pro nás. Pro Nurnský. A organizačně to má na starosti pan Devlin, který zastává tu pozici rádce Jeho veličenstva ve věcech víry. A my to teda máme mít na starosti, řekněme, výkonně. A ten kontakt v Isleveru nám ovšem trpaslík Devlin prozradí až v případě, že si pláceme. A tak jsme se dohadovali dál. Hlavně vokoło těch zákonů, který můžou vobčas zašilhat. A co když někdo, nebo něco, přijde během tý naší akce k ouhonu? Z tohohle byl pan Jorelyn Devlin tak trochu v rozpacích. Bylo úplně cejtít, jak váhá a jak tápe v kramflících. Ale my byli neovoblomný, takže nakonec tak jako naznačil, že písemně nám to samozřejmě nedá,

ale že jako..., jako nehody, se asi vobčas můžou stát. A začal to trochu házet na barona Theodorika. Nu dobrá. To jsem chápal, že nám nikdo nedá papír posvěcený k „nehodám“. Pak jsme ovšem taky chtěli nějaký papír, nějaký glejt, kterým se v případě potíží s místní mocí, budeme moci prokázat, že konáme pro království. Aby nás taky někde nesebrali třeba vojáci, nestrčili nás do šatlavy a nezahodili klíče. Glejt nám pan Devlin nakonec slíbil. Že ho teda vobstará. Nevím přesně kde, on k tomu očividně nemá pravomoc, ale slíbil to. Asi tam, kde maj na nás složku. Pak jsem ovšem stočil řeč na tu infiltraci a celkem s nadšením jsem začal přemýšlet nahlas. Devlin, který mi doposavad přišel jako ouřednický suchoprď, celkem bystře usoudil, odkud fouká vítr a hned v rozletu mě zarazil. Celkem důrazně zmínil, že rozhodně nemáme někde rozdmýchávat vášně a nálady. Že už tak je těch „Porobenejch“ dost. Ten chlap snad s náma kdysi byl v pevnosti Kapoun. Tak jsem slíbil, že nebudu nikde pobuřovat ani provokovat. Ne že bych to měl v úmyslu. Samosřejmě.

Asi po dvou hodinách jsme se přehoupli do konečné fáze. Devlin nám nabídl z královský kasy padesát tisíc zlatejch za dopadení toho vůdce sekty a k tomu dalších třicet tisíc za informace. Teď jsme se s Jorchenem dostali do lehce překerní situace, protože bylo nutný slíbit něco, o čem ostatní zatím nic nevěděli. To nám taky může někdo vmlátit vo hlavu. Ale co. Nějak bylo a nějak bude. A tak jsme si plácli. Následně nám pan Devlin prozradil náš kontakt v Kartogu. Je to jistě Trevor Bělina, řemeslem semišník. Takže bylo jasné, že sídlí někde u vody a že tam bude smrad. On nám prozradí další detaily o kraji a bude zároveň informovat barona. Čas odjezdu úplně nekvapí, ale čím dřív, tím líp. To tak bejvá. A ještě nám potvrdil ten glejt. Nesmíme na něj zapomenout. A tak jsme se rozloučili.

Poslední přípravy

Když jsme dorazili za ostatními k Jelenovi, tak byl v pořádku už jenom Fenx. Ostatní dostali vyměšovací potíže nebo už tam nebyli. A k placení se taky neměli. Nejdřív jsme byli v pokušení zaplatit jenom za sebe a ostatní v tom vymáchat, ale nakonec jsem vyměkl a zatáhl to za ně. Jsem nakonec muž víry a morálky. Fenxe jsme informovali o tom, co jsme zažili a na co se má připravit. Tvářil se souhlasně, ale informoval nás, že se právě dozvěděl, že s náma rozhodně nevyrazí trpaslík Grub Morka, protože se právě dozvěděl, že čeká dvojčata. Jeho trpasličí žena teda čeká dvojčata. Což byl docela problém, protože Grub je sice vobčas tvrdohlavý, ale už něco zažil a nakonec ty jeho podpurný drogy a dryáky se docela často hoděj. Minule teda jo. A tak jsme se vydali do Liscannoru, kde uspořádáme u Hrocha poradou s podáváním informací. Já si večer ještě doma, v tom mym krásnym domečku, prostudoval nějaký informace z Kroniky o Isleverskym kraji. Protože ho naši předchůdci už navštívili v padesátym roce. A taky jsem se zabořil do nějakých map.

Druhej den ráno mě probudil šílený řev a hádka. Malej Babačan se o něčem zuřivě hádal se starostou. Pak vyběhl zpátky na svah ke svému obydlí, aby se o něco později vrátil zpátky s nějakýma lejstrama a hádka tak mohla pokračovat. Nakonec se hobit vrátil domů a zanořil se do srubu, do kterého jsem mu kupoval ty krásný svícny z paroží. A už ten den nevyšel.

My ostatní jsme se sešli u hrocha, kde jsem všechny, teď už střizlivý, zájemce seznámil s tím co se po nás chce. Proč se to chce, co za to dostaneme a jak by to tak asi mělo proběhnout. Druhej návštěvník Devlinovy kanceláře pro přehled o víře, Jorchen Kierke, tak jenom příkyvoval, protože mu bylo pořád nějak blivno. Asi po tý hádce s hobitem. A ve svý kudůčí kůži se necejtíl dobře ani Fenx. Můj ucelený výklad neměl chybu a tak schválení cesty do Kartogu bylo rychlý a hladký. Dohodli jsme se, že vyrazíme další den na Kartog a dneska ještě vyřešíme

všechny ty věci ohledně cesty. Jako personálie, jezdecký zvířata, potravinový balíčky a tak podobně. A já ještě půjdu vyzvednout ten královský glejt do Devlinovy kanceláře. A taky se pokusím z trpaslíka vyrazit nějakou tu zálohu.

A nádkem jsme se ještě dozvěděli důvod ty ranní hádky mezi malým hobitem a člověkem s hobitíma nohama. Stalo se tohle. Když se Babačan Borůvka oženil, tak chtěl pro svojí elfí manželku Lindu koupit další barák v obci. Někdo by se možná divil, proč chtěj hned po svatbě bydlet odděleně, ale podle všeho byl důvod prostej. Když totiž Babačan před lety nechal postavit ten svůj srub ve svahu u lesa, tak ho postavil z nízkým stropem. Šetřil asi na materiálu nebo to blbě vyměřil. Při jeho podměrečným vzrůstu, mu to pak asi bylo jedno a moc návštěv asi taky tolik nepřijímal. Pak mu bohové poslali do jeho životního příběhu elfku a ta se hned při první návštěvě praskla do kebuly vo strop. A to se zřejmě opakovalo i po svatbě, až se Babačan rozhodl pro tohle zvláštní řešení s dalším domem. A vyhlídl si takovej docela pěkný baráček po mrtvym Nífovi. Jenomže se stala taková věc. Starosta Jorchen ten barák odprodal Fenxovi. Kudůkovi. I když kdysi prohlásil, že Fenx si v Liscannoru nepostaví ani kadibudku a navíc mu ani nedá dekret na občanství. Věci se ale podle všeho změnily. A tak se kudůk, kterému starosta ještě nedávno nechal vykrást truhlici, když ještě Fenx bydlel v hostinci u hrocha, mohl stěhovat do nového bráku i s tím občanským dekretem. Asi Jorchen zpytoval svědomí za tu krádež. A hobit není kudůk. Nebo kudůk není hobit. Ovšem Babačan tvrdil, že mu starosta ten dům slíbil. Jenom prej měl počkat rok. Tohle upřesnin. Když umře nějaký majitel baráku v Liscannoru, tak ho zdědí nějaký příbuznej nebo se vyřeší závěť. Když nic z toho nenastane, tak se podle liscannorského zákona musí počkat jeden rok, jestli se třeba nepřihlásí nějaký zákonný dědic. A teprve pak spadne ten vymrtvený barák do rukou obce. Ostatně pamatujete se, jak Ierónymus, po tý příšerný letošní zimě, kdy umřely hned

tří ovdovělých občanky najednou, prohlásil, že obci spadly do klína hned tři baráky? Tak to je, takovej je zákon. A zákon vykonává starosta. Ale musí rok počkat. A v tomhle případě teda s tím Nifovým barákem rozhodně nečekal. To měl Borůvka pravdu. Nif umřel na podzim devadesát jedna, když se rozhodl sám obsadit nějaký město a teď byl teprve začátek léta devadesát dva. Babačan tak podle všeho utrpěl další krivdu a chudák jeho manželka, ta asi bude nosit dál v tom pitomým nízkým bráku na hlavě helmu, protože se jinak umlátí vo strop. A Fenx Worna by měl doufat, že se v dohledný době neobjeví nějaká Nifův příbuznej. Nifové bejvaj vztekly. Jinak to byl zase takovej další divnej hobitův příběh. Von ten Babačan prostě řeší ty věci..., jinak. Ale starosta ho šikanuje. To teda jo, nejdřív Grubova střelnice a teď tohle. A navíc prej ještě Jorchen odmítl hobitůmu druidovi prodat i pozemek na stavbu domu novýho, což se fakt často nestává. Jednou si půjčíš kola vod Vozejku a seš bez stavebního povolení. Tak proto teda ta hádka. Myslete si vo tom co chcete. Nakonec já taky. Hobiti jsou v Liscannoru šikanovaní, ale některý hobiti jsou šikanováni víc. Ale zase některý hobiti tý šikaně, tak nějak krácej naproti. Není to jednoduchý. Je to složitý.

Po obědě jsme se vydali v chumlu do Nurnu. Dořešit ty předodjezdové záležitosti. Třeba dopravu slepýho elfa Ieronýma. Ukázalo se, že nikdo tentokrát nehodlá zatěžovat svoje jízdní zvíře další elfí bagáží. Dokonce i Balvan Hruška, hobitův nováček, řekl ne. A tak se Ieronýmus rozhodl, že tentokrát složí svůj zadek na obecní bryčku. Jenom se chvíli řešilo, jestli ta bryčka je obecní nebo školní, ale tahle debata byla úplně zbytečná. Starosta elfovi tu bryčku posvětil i s koněm. Někdy Ieronýma podezírám, že tu jezdeckou nemohoucnost jenom předstírá, aby si mohl vozit prdel na polštáři. A když bryčka, tak k ní musí bejt i kočí. A když to bude kočí s dobrodružnou náturou, tím líp. Potřebujeme náhradu, když se na to Grub Morka vysral a nepojede s náma. Ale nakonec bryčka nevádí, protože do Kartogu pojedeme po známý cestě

a pak stejně asi skončíme v lese a tudíž pěšky. Takže jsme se dohodli, že já skočím pro ten glejt a pak uděláme nábor U supího pařátu. Že tomu vyhlášenému podniku dáme ještě šanci, když jsme tam minule ze sebe udělali blbce. Teda jenom trochu.

Pan Devlin z církevního dohledu mě přijal v kanceláři a tak jsem mu teda potvrdil, že všechno platí a že zítra odjíždíme. A jestli teda už má připravený ten glejt. Kdyby něco, ať se můžeme prokázat. Devlin se zatvářil udiveně a prohlásil, že ten glejt nám přece předá až ten náš kontakt v Kartogu. Ten Trevor Bělina. A že už byl informovaný, aby to zařídil u místního barona. U toho Theodorika. Už jsem se o něm zmiňoval. Holubí pošta podle všeho funguje. Inu dobrá, jestli tady nebo až v Kartogu mi bylo vlastně jedno. Hlavně, že ten glejt bude. Jenomže pak jsme ještě zabředli do upřesňování toho našeho poslání a ukázalo se, že trpaslík Devlin, králův rádce přes víru, má v těch informacích, ohledně toho kultu, tak trochu zmatek v podkladech. I když možná by stačilo, kdyby tak příšerně neráčkoval. Zkrátka třeba, že ty tři stovky dezertérů z armidenský a antrinský armády netvořej základ toho kultu. Ty dezertéři pouze vytvořili podhoubí pro jeho vznik. Sice mi nebylo pořád jasný kudy do toho Isleveru pronikli, ale to bylo v tuhle chvíli asi nepodstatný. Prostě pronikli. Vytvořili bandy a začali pobíhat a plenit po kraji. Místní baronovo vojsko je ale rozprášilo. Největší skupina prej měla šedesát členů. A pak se objevili kazatelé a začali šířit tu novou apokalyptickou víru toho jednoho vrchního kazatele. Velkýho kultisty. A teprve pod jejich vlivem začalo místní obyvatelstvo balit rance, zapalovat baráky a utíkat do lesů. Do náruče toho tajemného kultisty. A to je teda náš problém. I když některý cizácký dezertéři se prej k tomu kultu taky mohli přidat. Ale přímá spojitost neexistuje. Pan Devlin pořád říkal, že se vlastně nic neví, ale občas ten zmatený výklad doplnil docela přesným údajem. Došlo mi, že pan Devlin je obyčejná úřednická krysa, která nemá vůbec ponětí o nějaký práci v

terénu, o těch složitějších nuancích, který je nutný důkladně rozlišovat. Devlin dostává depeše a informace a pak je zakládá do šanonů. A ty šanony si pomíchá. Tak hlavně doufám, že ten Trevor Bělina se už bude v místní problematice orientovat víc. Jediný na co pořád kladl Devlin důraz, bylo slovo infiltrace a že hlavně nemáme nikoho chytat a pak mu třeba dát přes držku při páčení informací. Ale zase se máme infiltrovat nenápadně, abychom ještě víc nerozdmýchávali apokalyptický nálady. Tak sem zvědavej. Odcházel jsem poněkud zmatený. Jediný co se mi podařilo získat, byla záloha pětiset zlatejch. Mám si je prej vyzvednout v podvečer.

A pak už jsem se s mejma ostatníma kumpánama sešel U supího pařátu. Poučený minulým debaklem jsme tentokrát nezačali vyřvávat nabídky, ale zeptali jsme se hostinskýho, jestli tady někdo neshání práci. Ideálně práci kočího, kterej bude řídit tu Ieronýmovu bryčku. A byli jsme úspěšní. Hostinský ukázal na takovýho chlapíčka, kterej se za příslib pár zlatáků uvolil, že teda s náma pojede. Ještě jsme za něj museli zaplatit dnešní útratu. Ten chlapík se jmenoval Šámal Ryba a prej to s koňma umí. A taky přislíbil, že se bude starat o slepýho čaroděje a jeho opici. Pomáhat mu s bagáží a s nástupem do vozejku. A taky s výstupem. Řekli jsme mu, že se má dostavit zejtra ráno do Liscannoru, zbalený na cesty. To bude jeho první zkouška. Není pěkný soudit lidi hned podle prvního dojmu, ale nabyl jsem pocitu, že mě tenhle Ryba bude srát. Ani nevím proč. Prostě srát. A pak jsme vyřídili ještě nějaký předcestovní nákupy. A já vyzvedl zálohu těch pěti stovek. Předala mi jí ta Devlinova asistentka. Starej Devlin to už asi v kanceláři zabalil, nebo už mě nechtěl vidět. Trpaslice to ani nechtěla podepsat. Tak nakonec jsem důvěryhodná osoba.

Putování

Personálně vyprahlý jsme druhej den ráno skutečně vyrazili na Kartog. Bylo to

pěťadvacátý den sedmýho měsíce. Příjemný léto. A to po známých cestách. Koňmo, doplněný o Ieronýmovu bryčku. Tu skutečně řídil Šámal Ryba, kterej se dostavil v pořádku a načas. V souvislosti s Rybou se zdráhám používat oslovení pan Ryba. Nějak mi to k němu nesedí. Z Liscannoru jsme vyrazili potřit kult v následujícím složení. Je dobrý to nějak sesumírovat, aby měl člověk přehled a pořádek v kolonkách. Inteligenci v družině a tudíž její výkvět, jsem představoval já a pak taky elfí slepec Ieronýmus. Tentokrát se zdálo, že je spokojený a nepřikládal polínka pod ohýnek provokujícíma a mudrlantskejma otázkama, ohledně smysluplnosti výpravy. Roli v tom bezpochyby sehrál fakt, že se nemusel kodrat usazený za nějakým hobitím zadkem na koni jako zátěž, ale mohl se válet na bryčce, aniž by jí dokonce musel řídit. Vod toho tam měl Rybu. A pak jsme tu měli Jorchena z Kierku, kterej měl vzdělání z Horáčkova ústavu a trindindolský hranice. Vyhlášenýho hobitobijce, kterej ovšem nějakýmu nešťastnýmu hobitovi ukradl křivý nohy. Švindlíře a chmatáky zastupoval kudůk Fenx Worna, jehož zkušenosti ze školy života byly rozsáhlý. A pro nás užitečný. Tenhle kudůk trpěl fixní ideou, že se kamarádí s každou pomazanou hlavou a že mu tudíž každá pomazaná hlava klidně půjčí peníze. To ho cituju. Celkem spokojený se na poníkovi v oblaku dýmu potácel hobit Balvan Hruška, kterej družinu doplnil na minulý výpravě. A už v ní zůstal. Při neúčasti Gruba Morky by to měl bejt von, kterej vobčas uvaří nějaký ty drogy nebo škrtne sirkou. Pro mě neznámou byl hanitel našich luhů a hájů, pan Mektpt z Velkýho lesa, kterej podle všeho fušoval do řemesla dalšímu nepřítomnýmu, Babačanovi Borůvkovi. Tak snad se nám v těch hvozdech, ve kterých se ukrejvaj ty kultisti, bude hodit. No..., a to bude všechno. Musíme ještě někoho klofnout po cestě.

Po udržovaný cestě jsme si to jeli na Naglin. Hospoda „U vola“ a guláš. Hospoda „Na rozcestí“ a rízky. Hospoda „U starý vrby“ a ..., tady se trochu zastavím. Podle cestovního rozpisu jsme dorazili do vesnice Chmur, která

se naležá pod úpatím Rugornskéjch skal. Jediná hospoda byla právě tahle. „U starý vrby“. Vyšlo to akorát na nocleh. Tak jsme vlezli dovnitř. Přivítal nás místní hostinský. Nějaký barbar Jacek. Řekl, že ubytovat se můžeme u rybníka v takovejch dřevěnejch domcích a že k večeři bude čočka na kyselo s vuřtem. Tak jsme si uložili bagáž. Ryba vypřáhl a pak všechny koně a poníky odvedl do stáje. Odebrali jsme se do výčepu, kde jsme zabrali ten největší stůl a poručili si nějaký ten hnědej mok a kořaličku. Hostinský Jacek nás začal zahrnovat historkami z místního okolí. Aniž by se teda ptal, jestli nás to vůbec zajímá. Ta nejlepší byla..., hádejte, můžete jednu. Ano byla to pověst o strašlivým Krachpajedovi! Tak nakonec jsme se naležali pod Rugornskéjma kopcem. A že už se nemáme čeho bát, protože toho Karchpajeda zabil statečný mladej pán z Lentrinu. Tak jsme připili na jeho zdraví. Jen tak mimochodem, Jorchenův kůň nese jméno Krachpajed, takže vona ta pověst pronikla vopravdu daleko. Nakonec už se taky roděj krollí děti s tímhle jménem. Krachpajeda Rugorská bude určitě důstojným nástupcem tohohle mytickýho strašidla.

Nakonec jsme dostali jídlo a lokál se začal zaplňovat. Všimli jsme si dalších strážníků a pijáků. Nějaký chlap s takovou fakt pěknou zrzavou ženskou. A taky přišli místní. Nějaký dřevorubci, který hned začali šikanovat místního podomka. Myslim, že je polil polívkou nebo něco takovýho. Tak dostal pár facek. Což pro toho nešťastníka bylo dost blbý, protože ho fackoval kroll. Hostinský se tvářil, že se ho to nijak netýká, když mu někdo tuče personál. My se do něčeho taky nemíchali a koukali jsme se. Za chvíli ten chudák sebral zuby do hrsti a vypadl. A byl klid. Pak si k nám přisedl ten chlap s ženskou a chtěl si povídat. Tak jsme si povídali. Představil se jako nějaký Gartox, ale máme mu prej říkat Gar. Tak jsme mu tak říkali, ale spíš nás zajímala ta ženská. Gartox nám vysvětlil, že on pracuje jako příručí v nějakým obchodě s látkama v Nurnu a že doprovází tady Apolénu do vesnice Vadič, která je

kousek. Na druhý straně Rugornskéjch kopců. A že Apoléna je vdova po nějakým ševci Bolkovi a že se teď vrací k bratrovi, kterej je ve Vadiči mlynářem. A ta Apoléna k tomu dodala, že ten Bolek byl opilec, ale že prej pil málo. Smutnej příběh. A ještě jsme se dozvěděli, že Gartox s Apolénou nic nemá, což zvedlo její cenu v našich očích. A nepochybuju, že Ieronýmův op už začal šmírovat. A když se nás Apoléna zeptala, jestli bychom nemohli přes ty Rugorský kopce jet spolu, tak jsme souhlasili.

Strašidelnej mlej

Následující den ráno jsme opustili areál hospody a připravili se k odjezdu. Ta dvojice, Gartox a Apoléna, už byla taky nachystaná a tak jsme se oficiálně představili, když teď budeme spolu vážit kus cesty přes Rugorský kopce. Ieronýmus Apoléně představil i svýho vopičáka a zeptal se jí, jestli si ho nechce pohladit. A protože většinou Ieronýmus drží animálního opa v ústraní a nemá rád, když na něj někdo hmatá, tak bylo jasné kam jeho úsilí míří. V rámci profesní kolegiality jsem se jenom slušně představil a nenabízel jsem jí k pohlázení pana Kapouna. Apoléna si opičáka skutečně pohladila, což byla docela odvaha, protože pár podrápanejch nebožáků opičím pářatama jsem už zažil. A když jde do tuhýho, tak během náročný práce v terénu, tahle roztomilá opička, slouží i jako trapič postav s magickým nadáním, aby..., aby právě to nadání nemohli použít. Ale teď se chovala slušně. Formality jsme si odbyli a mohli jsme vyrazit.

Zrzavá vdova Apoléna se ukázala jako krajně žvanivá osoba, která pořád kafrala. Vyprávěla nám ten svůj banální životní příběh pořád dokola. A že se teď bojí toho svýho bratra mlynáře, že jí taky možná vyhodí, když už rodiče nežijou. Že je zlej. Musím se přiznat, že mi začala lýzt na nervy, což se mě v dámský společnosti moc často nestává. Většinou jsem dost společenskéj tvor. A když nám nabídla, že můžeme v tom mlejně přespát, abychom nemuseli utrácet za nocleh,

tak jsem si v duchu pomyslel, co za to bude chtít. Aby bylo jasno. Paní Apoléna hledá budoucího chotě.

Tak chtěla. Došlo k tomu sice trochu oklikou, ale došlo. Když jsme v pořádku dorazili do tý její vesnice Vadič nebo Vadiča, tak se milá Apoléna hned dověděla, že ten její bratr už nežije. Je tuhej jak prkno. A mlejn nemele. A když mlejn stojí, tak je něco špatně. A tak jako neštěstí chodí po lidech, tak nás zase obchází ty různý dobrodružný klání. Apoléně právě spadl do klína mlejn a zdálo by se, že se můžeme pakovat dál. Ale to ne. Vono totiž prej v tom mlejně straší. A na to strašení zřejmě dojel i ten bratr. A už to trvá dost dlouho. Kruci! Na co tady maj starostu?! A ostatní křupany, co tady vobdělávají ty políčka?! Tohle se stát v Liscannoru, tak už se mlátí na Poplašnici a všichni berou ten mlejn útokem. Jenomže Liscannor je Liscannor a Vadiča je díra po vohnivý hlíně. V Liscannoru taky není žádnéj blbej mlejn. Tady se akorát všichni na ten mlejn dívaj a nechaj se strašit. A je jim u trollího zadku, že není namleto. A my? Samozřejmě, že jsme kejvli.

Ten větrnej mlejn stál kus od kopce. Na takovým malým kopečku. A tak jsme tam v chumlu vyrazili. Ale část z nás se do toho chumlu vůbec nepřidala a zůstala v hospodě nebo kousek vod ní. Třeba Jorchen, Fenx a taky blbej Ryba. A my ostatní jsme se ocitli v neuspořádaným chumlu, protože jsme pořád neměli zvolenýho vůdce, kterej by tomu chumlu dal tvar a řád. Řád chumlu. Takže se stalo, že v čele jsem se ocitl s Ieronýmem, což nás oba zaskočilo. Zastavili jsme a já poslal na vobhlídku pana Kapouna. Ale musím přiznat, že jsem na to svý animálio, nejprve tak nějak připomněl a musel mě na něj upozornit až druhéj inteligent v družině. Ieronýmus si vzpomněl a já vykonal povel. Kapoun odletěl a za pár chvil přinesl důkladnou zprávu vo tom vopuštěným mlejně. Že je v neuspokojivým stavu, kde je jaká kadibudka, kde je branka, kde jsou stromy a že kolem je plot. A taky, že uvnitř pobíhá asi deset psů velikosti odrostlýho telete. A kruci! Bude

potřeba přehodnotit bojovou formaci! Ta ovšem byla v krajně neuspokojivým stavu. Byla v rozkladu. Ale svatej Daleš nám kouzelnou lopatkou hodil trochu času, protože psi zatím nevyběhli. A tak jsem pana Kapouna poslal zpátky k vesnici a hospodě, aby se pokusil posbírat co největší kus družiny, kterej se někde zapomněl. A jak to provede, jsem nechal na něm. Nakonec je to třetí družinovej inteligent. Op je čtvrtý. A tak jsme se sešikanovali do takovýho jako půlkruhu, abychom měli každej výhled. A zachřestili jsme kouzlama a zbraněma...

A pak se to stalo. Ieronýmus se najednou vodpojil z půlkruhu, vopustil bojový postavení a vrhl se stranou. Vzápětí se ozval takovej nechutnej zvuk. Jako když se protrhnou kovářský měchy. Elf se poblil a zesral. Zároveň. A bohové vědí, jestli si stačil vykasat hábit. A nevědt, že je to nemožný, tak bych řekl, že to samý se stalo i vopičákovi. Takže tolik k elfově účasti při návštěvě mlejna. Štěstim v týhle nešťastný situaci bylo, že z popudu pana Kapouna, příběhl aspoň Jorchen. Čímž částečně vykoupil elfovo zkadění. Když je ten elfista. Postoupili jsme kupředu a už vyběhli psi. Na víchrech magie jsem se vzněsl, přenesl jsem se před bojiště a přistál jsem v areálu mlejna. Na takovým srubu. Tím jsem se dostal do týla nepřitele a celkem bezpečně jsem na sebe stáhnul část tý psí smečky, která se utrhla ze řetězu. Tak jsem je počastoval magií. Psi neuměj šplhat po žebříku. A navíc tam ani žádnéj nebyl. Následoval nepřítjemnej střet, ze kterýho si některý z našich vodnesli nepřítjemný a hluboký kousance. I přes výcvik horáčkovskýho a hraničnickýho typu přišel málem Jorchen o levej pačmák, na kterej se mu doslova zavěsil jeden ze psů. A Gartox, kterej doprovází Apolénu, to málem vodskákal úplně. A to s tou Apolénou ani nic nemá. Na psí straně padli všichni. A po jejich konci jsme mohli seznámit s lesáckejma čárama pána z Velkýho lesa. Mektpt hrábl do mošny, vytáhl z ní myš, ukousl jí hlavu a pak ty raněný chudáky popraskal její krví. Hlavu asi spolkl. Zlatej Horáček z Obory a jeho

odvary a fáče. Mlejn byl osvobozenej.

Přiběhla Apoléna a poněkud hystericky nám děkovala. A proč to nezmínit. Hlavní obdiv na sebe strhla moje maličkost. Nebo velikost? Apoléna především obdivovala můj mistrnej vznášivěj pohyb nad bojištěm. A poznala, že jsem kouzelník. Tak jsem jí jenom opravil, že teda čaroděj, když už si nalejváme čistýho vína. Ale dál jsem to nerozmažával. Jsem takovej skromnej typ. A pak už jsme vlezli do mlejna. Zatím teda jenom za plot. Všude bylo nasráno od těch psů. Apoléna se divila, že na to, že ten mlejn nemele už dva roky, to tady teda zase tak podělaný není. Už si obhlížela dědictví. A jak jsme se tak rozhlíželi, tak nám ještě řekla, že celá ta nefunkčnost mlecího domu souvisí nějak s bratrovou svatbou. Zřejmě se to dozvěděla dole ve vesnici vod hostinskýho.

Nakonec jsme vlezli do samotnýho mlejna. Kterej vypadal jako..., jako mlejn, kde se už nějakýj ten pátek nemlelo. Jenom nejvyšší patro bylo zaligrovaný pořádným zámkem a těžkým poklopem. Tak jsem tam nejdřív poslal dírou v doškový střeše pana Kapouna na vobhlídku. A když nehlásil žádný nebezpečí, tak jsem učinil magickej skok. Nebylo tam nic zajímavýho, až na bytelnou truhlu, kterou jsem nedokázal otevřít. Co jsem ovšem dokázal zvládnout požehnanou magií bylo vyrazení poklopu zpátky do spodního patra. Trochu jsem se do toho opřel, takže Gartoxe, kterej neopatrně čučel na ten poklop z druhý strany, to málem smetlo ze žebříku. Cesta byla volná. S truhlou si ovšem nedokázal poradit nikdo. Už jsme se začali ohlížet po sekyře, protože neotevřený truhly po sobě rozhodně nezanecháváme, když tu se najednou dal do práce pan Gartox. Vytáhl takový šperhářky, podobný jako má kudůk Fenx a začal je strkat do zámku. Cvaklo to a bylo. Vida ho příručího z obchodu s twarem látkovým. Zloděj kam se podíváš. To sou časy.

V truhle bylo celkem prd. Nějaký vyšíváný šaty lidovýho typu, nic pro delegaci z města. A pak taky váček a v něm nějaký

zlatky. A taky dva snubní prsteny. Tak nic moc, ale Apoléna řekla, že to bude bratrovo a že ten je tuhej, tak nám z toho dědictví dá půlku. A tak jsem se stal účetním výpravy a částku jsem uschoval. Aspoň bude na přilepšenou po cestě. Vypadli jsme ze mlejna. Už se začalo šerit. A někoho napadlo, že tady přespíme. Jo, na tom zadělaným pozemku. Že se tady ještě můžou dít nějaký věci. Že je to tady prokletý. Že se musíme vždycky do něčeho přimotat. Jorchen se ještě odebral prohlídnout kadibudku a Balvan Hruška začal zkoumat studnu. Dokonce si na to vytáhl z pinglu nějaký propriety a zjistil stav vody. Byla nepoživatelná. Což teda bylo jasné i podle zápachu. Mekrpt z Velkýho lesa taky nelenil. Zmocnil se jednoho mrtvýho psa. Stáhl ho z kůže a začal si připravovat pozdní večeři. A jak jsme se tak na něj koukali, tak dostal Jorchen povídkovou náladu. A prozradil, že už ví, kdo kdysi přivázal toho zajíce v pytli k Poplašnici, aby dělal kravál. Že prej se mu k tomu přiznal Fenx, když žádal o občanství, který teda neměl nikdy dostat. A starosta dodal, že ocenil fakt, že se kudůk přiznal. A že je přesvědčeněj, že to už nikdy neudělá. Svatá prostoto! Tak byla to docela dobrá a informativně bohatá historka vyprávěná na zadělaným pozemku. A podle mýho se tím pádem vysvětlil i ten poničeněj Vozejk. Asi by se starosta teď měl omluvit chudákovi Babačanovi, kterej byl z týhle sabotáže obviněnej. Ale to prej ne. Kudůk se přiznal jenom k tý Poplašnici a s Vozejkem nemá nic společnýho, byl přesvědčeněj Jorchen. Tak já teda nevím.

Na pozemku mlejna jsme si nakonec vybrali ty nejmněj zakaděný místa a připravili jsme se na noc. Dohodli jsme se na hlídkách a tak nějak jsme se podvědomně připravili na půlnoc. Vo půlnoci se vždycky dějou různý věci. Je to magická hodina, doprovázená magickým výbojem a spoustou dalších věcí mystickýho a strašidelnýho charakteru. Byl jsem po tom boji i následným průzkumu domu docela utahaněj. O půlnoci se nestalo vůbec nic.

Stalo se to až asi hodinu po ní. Ně který strašidla holt nedodržou přirozeněj řád věcí. Probudilo mě řvaní ostatních. Ve svitu měsíce jsem spatřil dvě průzračný postavy. Podle všeho to byl ženich a nevěsta. A už se do nás zakusovali. Vyslal jsem z polohy ležmo energii z prstenu a udělal do ženicha pěknou díru. Nějak se mu to asi nelíbilo a tak po mě hrábnul, až mě zamrazilo ve všech kostech. Z posledních sil jsem se magicky utrl pryč. Na střechu srubu, kde jsem už předtím odrážel ty psy. Pořád v poloze ležmo. A pak jsem si všiml, že ze studny vylezlo něco hnusnýho a smutnýho. Zkrvaveněj lidskej plod! No to byl teda hnus! Takovýhle věci by po světě běhat neměly. Odněkud přiběhl Gartox a vši silou ten plod nakopl. Bylo to nechutný. Když jsem se rozhlídl kolem sebe, tak jsem uviděl Jorchena, jak se sbírá ze země. Odněkud páčil Balvan Hrušků, ale zdálo se, že jeho šípky bytostma ze záhrobí jenom prolítávaj. Pod srubem se přehnal Mekrpt a jenom těsně ho minuly přízračný pařáty. Pán z Velkýho lesa přešel plot a pádil do polí s děsem vypáleným v obličej. Odněkud ječela Apoléna. A pak se Gartoxovi podařilo to nenarozený dítě nakopnout pořádně. A stalo se tohle. Ženich a nevěsta udělali takový jako „puř“ a zmizeli. Sláva... Aha... Tak ta sláva netrvala dlouho. Objevíli se totiž hned pod srubem znova. Vypil jsem hobjev lejtvra. Jo ten, kterej jsem dostal od Gruba za testování omamnejch látek při tý taškařici z Villostientesem. A už po mě zase ženich hrábnul pařátem. Nějak jsem se stačil hodit přes plot za zbytek magický síly. Nenarozeněj záhrobák se zakousl do Gartoxovy nohy a pořádně ho porafal. Zuby měla ta záhrobácká stvůra teda pořádný. Tohle jsem ovšem já už neviděl, ale oznámil mi to pan Kapoun, kterýho jsem nechal zavěšenýho vysoko nad mlejnem. Zavěsit animálio je vodbornej výraz z Univerzity. Vyzrazil jsem okolo mlejna polem, směrem k vesnici a po cestě se ke mně přidala Apoléna. Jsem ochránce žen. I těch co mi lezou na nervy. A Apoléna mi teda lezla, ani nevím proč. Přitom byla pěkná a zrzavá. Nemusel jsem utíkat daleko, protože mi pan Kapoun předal

magickej vid, ve kterým Jorchem Kierke, starosta Liscannorskěj, nějakým zázrakem nakonec ty dva přízraky ze záhrobí ubil. Myslim, že to bylo hrdinský a až třeba někdy zase uvidim, že Jorchen fackuje nějakýho hobita, tak se budu tvářit, že to nevidim. A Balvan konečně prostřelil kebuli tomu zrůdnýmu novorozenci. Tak až bude Balvan Hruška pro změnu fackovat starostu, tak se taky odvrátim.

Vrátil jsem se na bojiště, kde už se sbíral Gartox s pokousanejma nohama a dostavil se i Mekrpt. Mekrpt z Velkýho lesa nese přízvisko Zaržec. Myslim, že jsem to ještě nezmiňoval. Měsíc svítil na obloze a v jeho tlumeným světle jsme se začali dávat dohromady po tý hrůze. Vadičskej mlejn je fakt nebezpečný a hrůzyplný místo.

A jak jsme se tak dávali dohromady, tak mě něco napadlo. Nebo jsem si spíš vzpomněl. Jak známo, jsem univerzitně vzdělán. Řádně a v důstojným prostředí. A to není žádná vopičí dráha nebo mlácení do pytle. A v rámci těch náročnejch lekcí, kterejch se mi taky dostalo, se mi najednou vybavila jedna z těch nemnoha přednášek, který se týkaly života po životě, prokletejch míst a taky jsem si vzpomněl na dnes již legendární dílo z pera nějakýho Magyjáše „Mrtvolná léta aneb živoly versus mrtvolý“. Jakkoliv si myslim, že by tohle dílo mělo bejt na indexu a přístupný pouze prověřeným osobám. Zkrátka a dobře. Na tomhle místě se stal nějakýj příšernej a bohům nemilěj zločin, kterej ještě nedošel nápravě. Je nutný najít fyzický těla těch přízraků, který ze světa vodešly násilnou smrtí a ty je nutný řádně pohřbít. Pak jejich duše najdou klid a nebudou se po nocích producírovat. A s nima se musí pohřbít i ten příšernej dětskej plod, kterej posvačil Gartoxův spodní pačmák. A tak jsem to všem přednesl. A dobře jsem to přednesl. Jenomže to celý mělo takovej jako menší zádrhel. Kde sou ty mrtvolný mrtvolý, z kterých po nocích lezou tyhle zvrhlosti? Musí to bejt někde blízko. A jako první nás napadla ta studna s nepitelnou vodou. Gartox, kterýmu

už Mekrtpt zalátal rány krví z hladavců a magií, se nabídl, že do studny vleze a prozkoumá jí. Vůbec začal bejt takovej jako aktivní. Rozpovídal se, že by se k nám chtěl přidat... Všimněte si jedny věci. Co svět světem stojí a Nurnský trajdaj světem, se vždycky najde někdo, kdo družině doplní stavy. A to je dobře. Tak to má bejt. A jako vstupní poplatek nám milej příručí z obchodu s towarem látkovým prozradil zajímavou informaci. Apolénin otec byl prej dobrodruh a pod jedním stromem na pozemku mlejna zakopal poklad. A pak, že prej s tou Apolénou nespál, když má takovýhle informace. A Apoléna to chtě nechtě potvrdila. A že prej támhle pod tím ovocným stromkem někdy před dvaceti lety. A my se tak dali do díla. Hojda!

Ale nejdřív jsem poslal pana Kapouna do vesnice, aby přivedl Fenxe a Ieronýma. Teda jestli se kudůk už přestal rejpát v nose a elf se dostatečně vykadil. Pan Kapoun je takovej shromažďovatel družiny. Myslím, že by měl dostávat pravidelnej podíl zlatek z družinovýho. A já bych mu je ukládal. Mám nad nim patronát.

Trvalo to slabou hodinu. My jsme zatím našli lopatu a za plotem jsme našli takový šikovný místečko, kde jsem vykopal takovou malou jámu, aby se do ní pohřbil ten plod. Plod byl normální hmotnej a tak jsme s tím pohřbíváním mohli začít od něj. Ujala se toho Apoléna a do nějakýho lajntuchu tu hrůzu zabalila a uložila do jámy k poslednímu spočinutí. A tentokrát snad už bez nočního vylejzání. Apoléna je drsná žena. Tu díru jsem vykopal hned vedle jinýho hrobu, kde prej byl pohřbenej právě ten otec dobrodruh. Já vím, je to složitý, ale kdybych to všechno popisoval podrobně, tak by mi vyschl kalamář. Takže dobrý místo. A jestli se díváte, že jsem se tý lopaty chopil právě já, intelektuál a člověk přemýšlivý, tak vězte, že za tím byla čirá vychanost. Protože jsem očekával další kopácký práce mnohem většího rozsahu. Tak abych mohl říct, že už jsem si už odkopal svoje.

A pak dorazil elf s kudůkem. Vychrápaný a vykaděný do růžova a plný elánu a chytřejch rad. Jsou chvíle, kdy by se mělo fackovat. V rámci očištný terapie. Ale byli jsme velkorysí a zatím se nikdo neuchýlil k násilí. Naopak jsme jim všechno vypověděli. A tak jsme si rozdělili úkoly. Já s Fenxem jsme se opět na střídačku chopili lopaty a šli jsme kopat poklad pod ten označený strom. A vy se zase divíte, proč právě já, majitel nejkrásnějšího domu v Liscannoru a bytostný odpůrce manuální práce, jsem zase kopal. No protože, ta druhá část šla prozkoumávat tu studnu s mrtvolama. A to je fakt práce pro vraha. Lovit dva roky starý mrtvolu. Možná jsem to nezmínil, ale právě tolik uplynulo vod tý události, kdy se mlejn přestal točit a klapat. Moc vo tom nepřemýšlejte. Gartox se obnažil a skočil do vody. Za chvíli už plival smradlavou vodu a hulákal, že našel. A já byl rád, že kopu. S kudůkem jsme pracovali mnoha staletíma osvědčenou metodou. Jeden ryl a druhej mu radil. A u studny mezitím vytáhli dvě rozpadající se mrtvolu. Bylo to fakt nechutný. Někdo se myslím zeblil. A Gartox se musel umejt, protože byl jako to prase. A ne vodou studniční, ale měchovou.

Ieronýmus ještě rozvinul tu mojí teorii o nutnosti řádnýho pohřbu o pasáž, že by ty mrtvolu měly do toho řádnýho hrobu mít i všechny svoje věci. Měli jsme ty snubní prsteny a vyšívány šaty z truhly ve mlejně. A navíc jsme chtěli, aby o tom pohřbu věděla celá vesnice a třeba se podařilo odhalit viníka. Přece to musel bejt někdo blízkej. A tak Ieronýmus vodkráčel s Apolénou do vesnice. Myslel jsem, že mu jde hlavně vo tu zrzavou ženskou a z prostý lidský solidaritu jsem mu nabídl láhev vína, kterou mám vždycky u sebe pro tyhle příležitosti. Šmírák Ieronýmus kupodivu odmítl, že vo tohle mu nejde. Je to elf mravný. Nebo si nepotrpí na etiketu a jde rovnou na věc.

A my jsme pořád s Fenxem kopali. Blbý bylo, že když do tý země ten zdobrodružněj Apolénin otec ten údajnej poklad zakopal, tak tam rovnou zasadil i

ovocnej stromek, kterej zatím vyrostl do olbřímích rozměrů..., tak velkej byl teda dost. Museli jsme bafnout sekuru a začít porcovat kořeny. A slunce už dávno nebylo nejvějš. Přehouplo se. Ostatní tak nějak očumovali ty zpuchřelý mrtvolu a radili se kam s nima. Kde je jako nejlíp pohřbít. A pak se vrátil Ieronýmus. A nebyl sám. Byl s nim dav vesničanů a čumilů. A taky dva volové. Tažný. Svatej Daleš, co je to v tý Vadiči za debilní populaci? Dva roky tady s tím nic nedělaj, chlastaj si v tý svý hospodě ty svoje patoky, vobdělávaj ty svoje políčka a zrno vozej mlejt bohové vědí kam. A pak si najednou přijdou v davu i s volama. Začal jsem bejt lehce nasranej. Ale v posteli vyspanej Ieronýmus si vychutnával sílu okamžiku. Tak nakonec přivedl právě ten dav. Lidový shromáždění. Procesí. A ty voly jsme použili na vyvrácení toho blbýho stromu. Jako jestli si myslejš, že nám ten poklad znárodněj, tak to se teda bude svatej Daleš zlobit. Rup a bylo to, truhlička tam našťetší skutečně byla a v ní nějaký peníze a taky takový sílu okamžiku, který jsou prej kouzelný. Údajně je v nich zakletý ztročeněj démon, kterej umožňuje přeměnu toho, kdo s nima tleskne v kočku. No, když může náš starosta během převlečeněj za pumu po nocích, tak proč ne. Magie je mocná a démoni taky. A nesmějte se, volové!

Měl jsem na rukách puchejře a byl jsem nasranej, takže to vezmu rychle, protože mě ten pitomej, i když hrůzostrašněj příběh, začal tak nějak srát. Už bych chtěl vypadnout dál směrem na Kartog. Ale nějak jsme se zasekli a začalo se řešit, co se tady vlastně stalo a kdo je podezřelej. Taky se řešil poklop vod studny. Ieronýmus a Fenx dokonce bafli bryčku i s tupcem Rybou a odebrali se pro nějakýho podezřelýho do sousední vesnice. Někáký Lhoty, aby pak pozdě večer přivezli informaci, že ten podezřelej jménem Wenczeslaw už umřel. Nebylo koho vyslýchat a dav neměl koho lynčovat. Mezi náma dobrodruhami z Liscannoru zavládla taková dost hysterická a hádavá nálada. Jorchen se hádal s Fenxem, jestli poklop vod studny váží tolik co kolo vod vozu nebo tolik co vrata vod

stodoly. Dorůžova vospinkanej a odpočatej kudůk začal udělovat rady ve stylu „Všude jsem byl a všechno znám“. Mě pro změnu ruply nervy a začal jsem hulákat na místního starostu, nebo jsem si myslel, že to byl místní fojt, něco o tom, že jim tady ten bordel nechám vyšetřit inspekci z Nurnu, protože se moc dobře znám s panem Devlinem z Církevní kanceláře, kterej dohlíží přesně na takovýhle náboženský nepravosti a bince. A ještě jsem z klobouku vytáhl Komendu Purigatos jako trumf. Tak dobře, byl jsem nevyspalej, no. Vážně jsem to samozřejmě nemyslel. Ale jsou chvíle, kdy maj pánové z města ukázat drnhryzům pěst. Vesničani taky začali pohřbívát ty pobitý psy, takže pan Mekrtpt z Velkýho lesa měl po svačině. Apoléna začala voblíkat ty nechutný mrtvolný zbytky do těch vyšívanej šatů. Drsná žena. Snad jediný pozitivní bylo, že někdo skočil do vesnice pro jídlo. A my jsme s konečně dohodli, že vzhledem k nepřehledný situaci a naprostýmu chaosu zvolíme vůdce. Konečně.

A tak jsme zašustili papírkami, odehnali Gartoxe, kterej chtěl volit taky a zvolili si Jorchena za vůdce. Už to chudák chytil znova. Velet hroznu hovad. Místo aby vstal a všem pěkně poděkoval a pronesl něco vo tom, že teď je teda náš táta, že bude vzorně plnit svoje povinnosti a pak třeba hodil do placu flašku kořalky, tak pronesl takovej přinasranej projev. Že časy už nejsou takový a že dřív bylo líp a teď je všechno špatně. Zamíchal do toho i morální rozměr paní Apolény, která s náma teda neměla vůbec nic společnýho. Snad kromě toho, že si na ní brousil zuby slepej Ieronýmus a vopíčkák. Ale pak se Jorchen uklidnil. Převzal ode mě vzorně vedený družinový účetnictví a devět stovek ve zlatě. A pak přijal do družiny Gartoxe. Takže, hybaj dělat štít na čelo družiny, nověj cháme!

A mezitím ty vesničani, co se tady dva roky flákali, připravili ten pohřeb, kterej měl uklidnit duše mrtvejch, který lezou po nocích ze studny. Řeč pronesla Apoléna, která dala na naše rady a mluvila o všech smířlivě.

A teda musím říct, že to byl projev..., jak spadlé z Múru nebo z Davýru. To sou měsíce, který máme zavěšený nad hlavama a v noci nám svítěj na cestu. A pak to skončilo a my mohli jít do hospody. Byli jsme fakt zaplněnej dojmy. Vesničani k nám ale fakt vzhlíželi a postarali se o jídlo i o nocleh na důstojný úrovni. Třeba byly všude kytky ve vázách, vyšívaný ubrusy a tak.

Bylo jasný, že se ten den už nikam nepohneme a tak jsme zabrali všechny cimry. Nafasoval jsem na pokoj Gartoxe a Ieronýma s vopičákem. Gartox se uvedl jako inteligent a koupil všem pití. Plným jménem se jmenuje Gartox Kotevník. Takže jsme z něj hned udělali Potemníka. To je humor lidový. A Ieronýmovi jsem nabídl, že když bude potřebovat, tak stačí naznačit a půjdu se vyspat na bryčku. Kdyby potřeboval pokoj. Jsem dalešista a jorchenista a mám pochopení. A pak už jsem jenom seděl v lokále, poslouchal skřipky nějakýho starýho kmeta a cpal se. Ale ani tady jsem neměl chvíli klid. Přišel za mnou ten starosta, kterému jsem předtím vyhrožoval inspekci. Představil se jako Zaren Hůrka a zapřísahal mě, abych tu inspekci neposílal. Že se fakt snažili tady tu situaci řešit a poslali až do Naglinu. Ale všichni se na ně vysrali. Vzhledem k tomu, že Naglin je nejvošklivější město království, tak jsem mu to i věřil. Neurčitě jsem mu odpověděl, že „Uvidíme“ a zanechal ho chmurnejm představám. A to jsem byl ještě v pokušení z něj vyrazit nějaký to držhubný, aby bylo na cestovní výdaje, ale pak jsem si uvědomil, že tohle by mi svatej Daleš asi neschválil. A tak jsem šel spát. Na pokoji chrápal Gartox a čučela vopice, škrábající se na prdeli. Ieronýmus nikde.

Nespal jsem dlouho. Probudilo mě řvaní novopečenýho vůdce Jorchena. Z chodby. Jeho hulákání „Vypadni, ty čůzo!“ mělo přímo kolosálně morální rozměr. Ukázalo se, že šedovskej kudůk nějakým záhadným způsobem zatáhl do posteले takovou prostoučkou holku, která pásla ovce. Myslím, že se jmenovala Adéla a byla fakt pitomá. A naprosto bez zábran, když si vlezla

do pelechu s mrňavým a křivým kudůkem. Myslím, že v tomhle má starosta pravdu, že mezirasový páření je fujtajbl. A protože Fenx je šedovan a tvor nekulturní, tak mu bylo úplně jedno, že na tom pokoji jsou i další lidi. Jorchen byl fakt rozzuřenej a holka vypadla opravdu střelbitě. Až jí nahej zadek svítil do noci. Fenxovi to bylo šumák, svoje si odbyl a tak se jenom převálil na bok a spal dál. To svatej Daleš určitě zařídil, že jsem nemusel spát na pokoji s kudůkem, ale s elfem. Ráno se totiž ukázalo, že Ieronýmus tu svojí družbu s Apolénou vyřešil jako tvor kulturní. Nejdřív s ní vyrazil na inspekci do toho mlejna, jestli je všechno v pořádku a barák je strašidelprostej. A teprve pak s ní skončil na třetím a hlavně prázdným pokoji. Takže nikoho neovbtěžovali. Zároveň se Apoléna ukázala i jako mateřskej typ, když se postarala vo slepce. A snad se i vykoukala, když celej předchozí den makala na starý hnílobný mrtvoly. A podotýkám, že vopičák u radostnejch chvilke svýho stvořitele nijak neasistoval, protože se celou noc válel na kavalci na naší cimře. Říkal to pan Kapoun. Elf nad kudůka.

Kartog

A pak už jsme vyrazili na cestu po starejch známejch cestách. Všechny ty hospody se mě začaly slejvat v jeden velkej slitek. Zajímavý bylo, že si rasista Jorchen oblíbil hobita Balvana a nabídl mu přátelství. Jak byla příležitost, tak se ubytovával vždycky výhradně s hobytem na pokoji, což okomentoval slovy „Lepší než spát s kurvou“. Tak snad bylo všechno ve všech počestnostech. A hobit není kurva.

Cesta ke Kartogu se zkracovala podle plánu. Rozhodně to byl přesun příjemnější než tenkrát v zimě. Tak třeba jsme nemuseli nikde kupovat beraní kožichy a papachy. Když musíte nosit papachu, tak jednak budete mít blechy a jednak budete vypadat jako přivandrovalej debil a špindíra. Z hospod si pamatuju tu v Borohradě, která se jmenovala „U vřetene“ a byla dost drahá. Ale

dostali jsme vepřovou a koláč. V Naglinu jsme skončili zase „U supa“ a v Malvoru jsem si chtěl zaskočit za účelem oživení vzpomínek ke „Žhavý dýni“, ale musel jsem konstatovat, že služby se rapidně zhoršily, takže jsem tam ani nepobyl. Přece jenom se mi pak nechtělo škemrat u Gruba o lektvar proti nepřijemnejm chorobám intimního charakteru. Červeney lektvar je dost drahý. Navíc tu Grub ani nebyl a k Balvanovi ještě nemám úplně důvěru. Jako jorchenista musím bejt vůči hobytům vostražitej.

Šestej den osmýho měsíce jsme konečně přivandrovali do Kartogu. V kompletní sestavě i s bryčkou a blbem Rybou. Kartog bylo docela uhlledný městečko, obehnaný kolovou palisádou. Potřebovali jsme se ubytovaní a kontaktovat náš kontakt. Tedy pana Trevora Bělinu, kterej nás měl uvést podrobně do problematiky toho kultu a ještě nám dát ten glejt. Nejdřív jsme zastavili v zájezdním hostinci „U tří koroptví“, ale pak jsme se chtěli přesunout víc do centra. Do oka nám padl podnik „U zlatého svícnu“, ale tam se zase nedalo přespát, protože to byl spíš takovej šantán s pódiem. A tak jsme otočili a skončili u těch „Koroptví“. Sem tam a zase zpět. No, tak jsme tady nikdy nebyli, no.

Zabrali jsme celý patro, Rybu poslali ustájit trén do obecních maštálí a nakonec jsme vypustili kudůka, kterýho jsem vybavil příslušnejma informacema o našem kontaktu. Vypouštění kudůka je v družině už zavedená záležitost. Fenx Worna prostě vyrazí do terénu. Je v tom fakt dobrej. Přelejzá ploty, balancuje po střeších, čučí lidem do voken, prolejšá vopadkovišť, poslouchá a sbírá informace. Šedovská práce. A my ostatní jsme si dali gáblík a rozdělili si ubytování na patře, kde jsme zabrali všechny cimry. A co démoni nechtěli. Jorchen skončil zase s Balvanem. Už by vůdce fakt mohl skončit s těma zasvěcovacíma rituálama. Nebo je třeba přehodit na blba Rybu. Takhle se akorát dostane do řeči. Mimochodem Šamal Ryba začal zneužívat toho, že Ieronýmus vyměkl a začal se ubytovávat normálně s náma po

hospodách. Místo aby, jako podružnej kmán, chrápal v maštali na slámě. Zdá se, že není většího štěstí, než potkat Nurnský a pak se na ně nalepit.

Okolo desátý večer se vrátil Fenx. Našel. Kontaktoval Trevora Bělinu a předal mu informaci, že kavalérie z Nurnu dorazila. To se tak říká. A jako první informaci jsme se dozvěděli, že Bělina má bílýho papouška. Tak zajímavá informace. Jenom jestli je ten papoušek takovej charakter jako je třeba..., pan Kapoun. Ale pak už kudůk sypal hodnotný informace. A taky přinesl fakt pěknou mapu. Takže ve stručnosti. Bělina je místní boháč, kterej se kamarádí přímo s místním baronem. Má ve městě ještě jeden barák, kterej nám bude k dispozici. Kromě toho vlastní v okolí i tři lovecký chaty, který můžeme taky použít. Ovšem o tom záhadným darebákovi, kterej tady založil ten kult se ví jen málo. Prej se vyskytoval na nějakých shromážděních, kde plácal nějaký bludy v tom duchu, kterej nám už popsal Jorelyn Devlin. Voblečeney prej byl v nějakým zlatočerným hábitu. A když se ho pokusili zatknout, tak prostě zmizel. Zřejmě kouzla, čáry, magie. A v okolí Kartogu taky začali mizet lidi. A toulat se po lesích je nebezpečný, protože tam řáděj lapkové a dezertěři z války.

A zejtra se bude chtít sejít Bělina s našim vůdcem, a snad od něj dostaneme taky ten slíbeney glejt a taky kontakty na případný vojenský posádky, kde se můžeme vobrátit pro pomoc. Tak uvidíme. Každopádně se mi zatím Bělina jeví jako užitečnější chlap než ten byrokrat Devlin z Nurnu.

A pak už jsme se chystali spát, protože nás zejtra čeká náročnej den. Ale i tak jsme ještě tlachali. To my tak vždycky. Nejpopulárnější debaty se vždycky točej okolo elfí víry nebo víry v elfy. To se týká náčelníka našeho. Náš náčelník se jmenuje Jorchen Kierke..., ale to už asi víte. A právě tenhle večer v hospodě U tří koroptví se poodhalila taková jako věc, kterou považuju za nutnou k záznamu. Elf Ieronýmus, člen

naší kumpanie, kterej by se možná mohl, pro tuhle chvíli, považovat i za samostatnou jednotku, protože má k dispozici posluhu Rybu, vopičáka s barevnou prdelí a navrch ještě bryčku, tak ten se chudák dozvěděl od toho našeho vůdce tohle. Jorchen si tak jako postěžoval, že stejně moc dobře ví, že ho Ieronýmus nesnáší a že jim pohrdá. Byla to taková plačtivá výtka, vyvěrající někde z hloubi hraničnickova těla. Možná až odněkud ze střev. Vo duši nemluvim. Lidi, který mordujou ubohý hobity v hloubi trindindolskej hvozdu, duši nemaj. Tyhle duše jsou zavřeny u vládců Trindindolu na sedm západů. A neomlouvaj je ani krivdy z dětství a šikana od dvou tetiček. Není úplně jasný, jak přesně to bylo myšlený. Jestli to bylo poselství topícího se samotáře Jorchena k elfovi, že už by konečně mohl ocenit ten jeho prazvláštní a poníženeckej celoživotní postoj, tu víru upřímnou, pro kterej se mu vostatní, tak jako vobčas a někdy i dost často, pošklebujou. Prosba o podporu. Nebo měl jenom plačtivou náladu. Jistý ovšem bylo, že to Ieronýma dost zaskočilo. A tak jako úplně nevěděl, co na to říct. Vono to na druhou stranu vyznělo dost zle. Bylo to divný. Naštěstí jsem do toho taktně a vtipně zasáhnul a odvrátil tak nejhorší. Prostě jsem se toho našeho vůdce zeptal kolik zná vlastně elfů, který tak nějak představujou, ten jeho vysněnej ideál. Dostalo se mi odpovědi, že spoustu. Celý smečky a houfy. Kohorty elfího lidu. Pochodující zástupy. I s praporama. Ovšem když jsem po něm chtěl, aby mi nějaký vyjmenoval a že mi stačej tři..., tak si nemohl vzpomenout ani na jednoho. A všichni se smáli a ta původní trapná poznámka tak nějak zapadla. Však vona se zase vynoří, až budeme debatovat příště. A že debatovat budeme, tak na to vemte jed. Ale elf z Marrburku byl rozhozenej pořád. Jako třeba já a svatej Daleš..., teda svatej Daleš a já, si třeba myslíme, že Ieronýmus je vobčas lehce zlomyslnej požírač vepřovejch kůží, lakotnej až hanba, ale nenávistnej teda není. A navíc je to inteligent. I když ten intelekt vyvrhnul do podoby červenoprdelatýho vopičáka. Tak a hajdy na kutě.

Do jámy kultu

Další den se Jorchen, doprovázenej kudůkem, vypravil za Bělinou na finální poradu. A taky pro ten glejt. My ostatní jsme zatím posnídali vaječninu a dělali si legraci z hobita Balvana a jeho nestandardního vztahu k náčelníkovi. Mám na mysli ty samostatný pokoje. Balvan to vzal statečně a jenom se poškleboval. Nakonec všichni víme, že je to takovej ten hospodskej humor dobrodruhů na cestách, kterej nemá voporu ve skutečnostech. Teda doufám, že se za těma plaňkovejma stěnama a plentama vodehrávají maximálně pšouky. Treba jako když Ironýmus posvačí čockovej salát.

Jorchen se vrátil za hodinu, dojedl tu vystydlou snídani a informoval nás o výsledku té schůzky. A byla to notná dávka hodnotnejch informací. Potvrdilo se, co jsem už tak nějak tušil a zmiňoval. Jorelyn Devlin je byrokrat, kterej neumí pořádně vyhodnocovat zprávy z terénu. Prostě nezvládá tu mravenčí práci a je vodtrženej vod reality. Takže. Zprávy, který jsme dostali v Nurnu jsou skutečně zastaralý. Situace se zhoršila. Celej ten problém tady v tom kraji, tedy v Naglaveru, začal když se minulej rok prudce zvýšily daně a zároveň byly zavedený odvody do armády. Válka v Antrinsku sice rychle a vítězně skončila, ale pak se zřejmě smíchalo několik faktorů a bylo zaděláno na problém. Řekl bych lokální nezvládnutí situace. Daně, odvody, uprchlíci, dezertéři z cizí armády a do toho ještě ten buřič v černozlatym plášti.

Dále jsme se dozvěděli několik posledních novinek z kraje. Vybíráám. V obci Kopanice je uprchlickej lágr, střeženej asi dvaceti baronovejma vojákama. Ale bylo jich prej dřív víc. Jejich zmenšenej počet se příkládá dezercím a případům zločineckejch band, který tady vznikly během chaosu. Chaosu poválečného. Velitelem vojáků je nějakej Sulivoj Borch. V obci Větřice je prej další posádka. Ten vrchní zvěstovatel, buřič a lump po kterym jdeme, se podle všeho objevil

jenom jednou. Kázal a jeho kázání bylo hned vyhodnocený jako krajně nevhodný a tudíž měl bejt zatčenej. K tomu ovšem nedošlo, protože zmizel. Tohle kázání se odehrálo třináctej den třetího měsíce tohohle roku. Roku devadesát dva. A další informace byla, že přímo v Kartogu byl devatenáctej den šestýho měsíce zavražděnej rybář a přesně o měsíc pozděj i nějakej představenej řádu bohyně Živy. A ty mrtvolky byly naaranžovaný v nějakejch hnusnejch a perverzních pózách. A z nějakýho důvodu, kterej mi tak nějak uniká, se předpokládá, že k další oběti dojde i devatenáctej den tohohle měsíce. Podotýkám, že když to píšu, tak je teď osmej den osmýho měsíce a je teda jako pěkný letní počasí. Myslím, že se na nás svatej Daleš směje. Jo, a protože se to předpokládá jistě, tak bychom tady měli toho devatenáctýho bejt, abychom to řešili. A do té doby si máme udělat vejlet po kraji a seznamovat se ohledně aktuální situace. A teď to nejdůležitější. Dostali jsme Glejt. Glejt s velkým G. Je moc pěkně napsanej, jsou tam přímo naše jména. Teda kromě Gartoxe, ale to je logický, protože nikdo nemohl tušit, že tuhle posilu nabere po cestě. U strašidelnýho mlejna. A taky tam nebyl Ryba. Dobře ten glejt vystavili. A hlavně nám bylo řečeno, že tu a tam, můžeme někoho „zmáčknout“, někomu „šlápnout na krček“ a když to bude nezbytný tak použít i zbraně, protože situace je vážná. A když někoho čapneme, tak si s nim můžeme popovídat i za pomoci..., třeba pár facek a kopanců. A získání „jazyka“ má prej prioritu. Už ne infiltrace, ale pořádná nakladáčka.

Vzhledem k tomu, že podstatná část našeho pobytu na území kartogskýho kraje se má odehrávat v lesích a jsou nám k dispozici hned tři lovecký chaty pana Běliny, tak jsme se rozhodli, že se budeme vydávat..., za lovce. A vyrazíme hned. I s bryčkou. Nač čekat, když máme bejt zpátky zase do toho devatenáctýho, kdy se očekává další mord. Teď bude naším cílem obec Kopanice a tamní uprchlickej lágr. Spojení s Trevorem Bělinou prej máme udržovat přes pana Kapouna, jehož služby si vyžádal přímo pan semišník osobně. Takže se

o panu Kapounovi zmínil vůdce nebo Fenx. Ale je taky dost dobře možný, že se drozdova sláva a dobrá pověst, donesla až sem, do tohohle zapadlýho kraje, svíranýho hrůzou z kultu už vod Jorelyna Devlina z královský kanceláře pro věci víry a náboženství. Takže mi hned ještě šel kudůk ukázat konkrétní okno v druhym patře Bělinova domu. Bylo hustě zamřížovaný, takže si bude muset pan Kapoun případně zaklepat. Nejdřív jsem si teda myslel, že ten můj drozdík bude komunikovat s tím bílým papouškem, ale to prej ne. Semišníkův bílej papoušek je totiž jenom blbej papoušek vylihlý z vobyčejnýho vejce, bez nějaký přidaný hodnoty. Takže prostě pan Kapoun dostane zprávu na nožičku a pak si zaklepe na okno. I tak to nakonec jde. A taky jsme si šli prohlídnout ten dům u řeky, kterej nám může sloužit jako základna. Byl takovej vybydlenej a smutnej, ale střecha byla v pořádku a krb snad taky. Jo a taky tam byla ohromná kančí hlava na stěně. Vycpaná. Hned jsme si tenhle dům určili jako místo srazu, kdybychom náhodou byli rozprášený a museli se vracet každej zvlášť. To se tak dělá. Někdy se taky jako místo srazu určuje i Liscannor. To v případě fakt velkýho průseru.

Poslední věc, kterou jsme hodlali udělat před odjezdem byl nákup proviantu na cestu do Kopanice, abychom netrpěli hladu nebo, ještě hůř, nemuseli pojídat železnou zásobu. Takže jsem požádal pana hostinskýho od Tří koroptví, aby nám připravil teda nějaký to jídlo velkorysý kvality a taky nějaký víno a kořalku. Tak na tři dny, což byla doba, na kterou jsme odhadli cestu do Kopanice. Svatej Daleši, tys to vidě! Hostinskěj se ukázal jako úplný poleno a tenhle jednoduchej požadavek se pro něj ukázal jako značně složitěj, ale nakonec jsme se mohli pohnout a vyrazit i s tím proviantem. Ale je fakt, že moje nervy dostaly zabrat. Podotýkám, že jsme řádně platili gwendarronským zlatem hned a bez smlouvání. Jo a ten hostinskěj byl elfí rasy. To podotýkám jen tak. Nikam tím neměřim. Ani tam. Ani vonam.

Kopanice

A tak jsme vyrazili východní branou po cestě. Stačil jsem zaznamenat, že místní baronovo vojsko nosí na svezích varkočích mimořádně vošklivej znak. Tak dobře, uznávám, že jsem neznal místní tradice nebo původ toho znaku, ale kombinace hnědý, žlutý a zelený barvy, opravdu nepatří k nejpovedenějším. Hnusnější než tohle je snad už jenom statní znak Gatarstánu. To je za mořem.

Bylo léto a zpevněná cesta byla celkem pohodlná. Tak jenom pozor na ty bandy nebo na ty kultisty. Ale cesta byla klidná a nic se nestalo. Projeli jsme Tehalou a nějakajma Klapama. Celkem tradičně jsme vždycky zabrali nejlepší hostinec, nebo spíš jedinej, kterej se namanul. A protože se nic nestalo, tak zaznamenám jedinou věc, která už možná zaznamenaná být měla. Nic vážnýho. Spíš taková dlouhodobá nepříjemnost. Už jsem se zmiňoval, že si vůdce celkem pravidelně začal zabírat pro sebe cimru s hobitem Hruškou. Nic tím nemyslim a nic nepatřičnýho jsem nikdy neviděl. Rozdělit lidi na pokoje se prostě nějak musí. Elf nebo hobit. Nebo kudůk. Nejsem žádněj rasista. A v zásadě je mi jedno jak takový dělení dopadne. Vo nic nejde. Až na takovou malou výjimku. Snažim se vyhnout tomu, aby se na vedlejší pryčně vedle mý osoby upešil Mekrt p Zaržec. Pán z Velkýho lesa totiž smrdí. Celej den v sedle samozřejmě způsobuje, že nikdo z nás zrovna nevoní. Jsme chlapi na výpravě. Jenomže všechno má svoje hranice. Vocamsaď pocamsaď. Mekrt páchne konstantně jako postarší tchoř. Nebo kozel. Nedělám si iluze vo hygienickejch návycích druidstva z Dragolskýho hvozdu. To ne. Ale oděr z pana Mekrpta je fakt síla. Močovina kombinovaná s hnilobou a ještě říznutá stařinou. Že se ten chlap nemeje, to je jedna věc. Ale už jsem se zmiňoval, že ten tvor má u sebe takovou jako permanentně zavhlou brašnu, plnou živejch myší. Celý hejno. Pořád mu to tam piští. Čas od času nějakou vytáhne, ukousne jí hlavu a pak čaruje. Lesní magie nehoráčkovskýho typu. Ty myši se tam pářej a kaděj. A vobčas taky některá skape a pak

tam hnije, než jí vostatní sežerou. Je to vopravdu nechutný. Když budete chvíli poblíž Mekrpta, tak začnete slzet. A spát vedle něj je fakt za trest. Naproti tomu třeba hobit Balvan Hruška voní hezky. Po bylinách. Proto se ho možná zmocnil vůdce.

Osmýho jsme dorazili do díry, zvaný Krušice a pak už jsme za pár mil skončili v nálevně „U báby“ v Kopanici. Ta se už pomalu nacházela v zapadlým cípu Gwendarronu. Na východě už byla patrná masa hraničního hvozdu, za kterým už se nacházelo Antrinsko. Takhle nějak si představuju postupný vodumírání civilizace. Některý věci i skutečnosti tady pořád jsou, ale už si nemůžete vybírat. Hvozď byl skutečně velkoryse ztopořenej. Možná to teda nebyl tak velkej háj, ze kterýho pocházel smradůch Mekrt, ale ztratit se v něm teda určitě dá. Dřevěné hrady, Javonk, Nová Tehala..., tady to dechlo historií, bludnejma kořenama, náhle končícíma cestama a vopuštěnejma barákama. Kraj vlků, lapků, vopadlíků a vůbec osob, který místo pozdravu tahaj kudlu. Lesní Šedov...

Vodsedlali jsme koně a připravili se na přenocování. Hostinskěj nás informoval, že se tady přepadává a divil se, že zrovna teď tady chceme trajdat po lese a nahánět zvěř. Ale lovecká chata pana semišníka je prej v pořádku. Vypitali jsme se ho na pár dalších věcí a pak už jsem vypustil pana Kapouna, aby lokalizoval ten uprchlickej lágr, kterej tady měl bejt. Vypouštět pana Kapouna je vlastně stejný jako vypouštět kudůka Fenxe, ale drozdík u toho nenadělá tolik řečí. Zatímco byl pan Kapoun na průzkumu, pocitl nás hostinskěj gulášem z krávy, která podle všeho zcepeněla na nějakým políčku. Ale nikdo si nestěžoval. Pak se vrátil drozd a přinesl zprávu o tom, že lágr se nachází západně od vesnice. Jsou tam prej čtyři veliký baráky a dva další se stavěj. Motá se tam skutečně asi stopadesát uprchlíků, hlavně ženskejch, dětí a kmetů. Vojáci v baronovjch barvách tam jsou taky, i s těma jejich vošklivejma znakama na hrudi. Jeden by mohl bejt Sulivoj Borch. Taky

tam jsou nějaký hospodářský zvířata a život tam plyne tak nějak líně. Ty smutný lidi tam taky maj i celkem jednotný oblečení, podle všeho pocházející z nějakějch milodarů. Dohodli jsme se, že vyrazíme zejtra směrem k tý lovecký chajdě. I s bryčkou a pokusíme se na sebe natáhnout pozornost. Potřebujeme toho jazyka. Ještě před spaním jsme z Ieronýmem provedli zmizení družiny. Kouzla, čáry, magie. Viditelnej zůstane jenom vůdce, Ieronýmus rozvalující se na bryčce a pak vozka Ryba, aby to nevypadalo blbě, že se ta bryčka řídí sama. Navíc plejtvat magií na Šámala Rybu se považovalo za zbytečný. Já toho chlapa nemám rád a stejně tak i ostatní členové tý naší party. Mě sere tak nějak obecně. Od přírody. Jedinýho zastánce má v Ieronýmovi, kterej požaduje jeho přijetí do družiny. A má pro to teda pádnej argument. Šámál Ryba byl najatej v krmě „U supího pařátu“ a proto je vlastně naší krve. Tak...

Přitahuje

Ráno přineslo poněkud humornou situaci, když se díky magickému oblaku neviditelná nemohl hostinskěj dopočítat strávníků. Nakonec nám musel nosit jídlo na cimru Ryba. Hostinskěj se našťestí moc nevyptával, protože mu hubu plnou zvědavejch otázek zacpalo několik zlaťáků. A pak nám vůdce sdělil novinu. Za svýho zástupce pro věci vnitřní organizaci v družině si vybral..., no hádejte jednou, toho svýho spolunocležníka a družinovýho skoronováčka hobita Balvana Hrušku. A bylo to tady znova. Spekulace okolo toho, jak si to hobit vlastně zasloužil. A jestli a támhleto. A zda za tím fakt nejsou fakt nějaký fujtajblový skutečnosti. Jorchen se nakrknul a podal následující vysvětlení. Vylhaný vod začátku do konce. A vod konce po začátek. Prej jsme, kromě hobita Hrušky, všichni morálně pokřivený a poukázal na tu noc po událostech ve strašidelným mlejně. Prej se tam všichni kurvili a tahali si na pokoje coury. Takže se k tomu vrátím a vykřičím do světa syrovou pravdu pravdoucí. A svatej Daleš mi bude svědkem. Já označuju pravdu. Bylo nebylo. V hostinci ve Vadiči

byly tři pokoje. Na tom prvním chrápal vůdce s Hruškou a s kudůkem. Na druhým jsem byl já, Ieronýmus, Gartox a smradůch Mekrt. Třetí zůstal volnej. A mravnostně pochybný věci se udály maximálně na vůdcovským pokoji, když si tam mrňavej a křivonohej Fenx přitáhl tu retardovanou husopasku. Mezdruhový páření. Na dvojce všichni řádně spali. Teda kromě Ieronýma, ale ten se jako intelektuál, s mravnin základem z marrburský ulice, s pani Apolénou uklidil na ten třetí volnej pokoj. A to je v pořádku. Takže prasařny se vodehrály tak maximálně na jedničce, kde byl vůdce a dva podměrečný. Mňo. Tak si na to vzpomeňte, až bude pan Jorchen třeba zase posvěcovat nějakěj ten incestní shátek. My vostatní jsme zůstali čistý. A pak má bejt člověk jorchenista. To je fakt těžký. Naštěstí mě životem vede a provází svatej Daleš. A jen tak mimochodem. Všimnul jsem si, že kudůk Fenx stále nosí jeden z těch amuletů, který jsem kdysi rozdával po družině. A to kudůka tak nějak polidšťuje a mravně vyzdvihuje. Von teda v tý víře upřednostňuje víc svatou Mauru a jeho výklad by asi byl dost svérázněj, ale to je teď jedno.

S čerstvě jmenovanej zástupcem jsme opustili Kopanici a vyrazili na Počapelnou, kde o nás snad bude někdo vědět. Jorchen na Hrušku delegoval některý povinnosti. Jako třeba všechny spočítat, nechat nastoupit, určit systém hlídek a tak a podobě. Ale mám pocit, že jsem pořád zůstal proviantákem. Balvan to všechno vzal vážně a bylo vidět, že má radost. Podle mýho ho ovšem vůdce ukázkově využíval. A nebudeme zacházet do podrobností. A do pikantních už vůbec ne.

Po cestě jsme potkali vopuštěnej statek, o kterým se teda dalo domnívat, že patřil nějakěj tēm poblouzněnejm obyvatelům, který podlehlí vábení toho novýho kultu. Ale tyhle možná nebyli tak zfanatizovaný, protože ten statek nezapálili. Asi si nechávali zadní vrátka. K večeru jsme už byli v Počapelný. A pořád jsme měli bryčku i s Ieronýmem. Ale tyhle časy měly

pomalu končit. Ukázalo se, že doručování zpráv pomocí holubů fungovalo dobře. Holubář ani nemusí studovat za notný kopy zlata na univerzitě nebo se jinak magicky vzdělávat. Může to být vobyčejnej vesničan. V Počapelný se nás hned ujal jistě Bojan Flap, kterej věděl, že sem dorazej nějaký Nurnský, vo který se má postarat a následně je doprovodit do tý lovecký chaty pana semišníka. Nejdřív se nás teda nemohl dopočítat, protože jsme byli pořád zahalený kouzlem neviditelna, ale mám pocit, že jsme se tak nějak prozradili permanentníma připomínkami a rádoby tichejma poznámkama. Podle všeho se už s magií musel ten chlap setkat, protože ho nekleplo. Ieronýmus se mu teda snažil namluvit, že jeho vopičák je břichomluvec hovořící v několika tóninách, ale teda nevím. Bojan Flap nás informoval o všeobecný kriminalitě v okolí, ukázal nám dokonce jeden vypálenej barák, kterej vopustili fanatici, o mizení lidí v okolí a tak různě. A taky jsme u něj získali nějakej ten proviant a naopak se postaral o náš kompletní trén a Šámala Rybu. Do lesa a do chaty už půjdeme po svejch.

Do lovecký chaty jsme dorazili ještě bohatě za světla. Jednalo se celkem o bytný stavení, vybavený k pohodlnýmu přespání. Jediná potíž byla v počtu postelí. Byl zde jeden dvoják a pak tři samostatný lůžka. Neztrácel jsem čas, protože moc dobře vím, jak je důležitý se dobře vyspat a tak jsem se ujal jejich rozdělení. Čímž jsem sice asi fušoval do řemesla Balvanovi, ale někdy se holt člověk musí ozvat v rámci vlastního pohodlí sám. Na dvoják jsem poslal Jorchena s Hruškou a jednotlivý posteje jsem přidělil Ieronýmovi, Fenxovi a sobě. Na zemi bude spát Mekrpt a Gartox. Jednoduchý jako facka. Zalehávací pořádek jsem obhájil těžko napadnutelnou formulací o služebních létech v družině. Nikdo nic nenamítal. Namítat něco by mohli maximálně ty dva poslední, ale počty jsou počty. A vůdce s Hruškou se už taky ničím netajej. Kdo dřív přijde, ten spí dobře.

A protože do večera zbývalo spousta

času, tak vůdce rozhodl o průzkumu okolí. Vytvořily se dvě stopařský dvojice. Jorchen s Fenxem a Gartox s Mekrptem a to s ohledem na to, že Jorchen a Mekrtp absolvovali stopařský kurzy. Jorchen v Oboře a Mekrpt ve Velkym lese. Mělo to hlavu a patu. No a já se nikam trmáčet nemusel. Já poslal na průzkum neviditelnýho pana Kapouna. Vim, že to říkám často, ale inteligent holt pracuje jinak a občas mu zůstanou nohy pěkně ve škopku s horkou vodou. Osířeli jsme s Ieronýmem, jeho líným vopičákem a s Balvanem Hruškou, kterej se ujal vaření. Tak jsem se natáhl na pryčnu, stáhnul si boty a zabavil jsem jednu láhev vína z eráru, který jsme si vezli z Kartogu. A pozoroval jsem zástupce vůdce hobita Balvana Hrušku, jak připravuje hustou polívku z fazolí, čočky, slaniny a kusu masa. Byla radost na něj hledět, jak se oháněl vařečkou a přikusoval syrovou cibuli. Měl očividně dobrou náladu, protože si i zapálil čibuka z omamnejch bylin a řekl, že dobrý kuchaři přežívaj. A to bych teda tesal do kamene. Nakonec i v Kronice se píše o jistým Lipim Hopkalovi. Ten vybavenej vařečkou a hrncem přežil dlouhý měsíce i u skřetů. Tak aby Balvan Hruška nepřežil mezi náma, že jo. Mezi dobrejma lidma. Trvalo to dobrý dvě tři hodiny, než se začali vracet pěšky průzkumníci a a letem pan Kapoun.

Pozdě večer jsme zasedli k hobití polívce a vyhodnocovali jsme průzkum okolí. Blízko chaty byl potok, kterej vedl k vpuštěný pile, kde prej byly stopy po boji. Jinak v lese je prej dost lidskejch i zvřecích stop. Tak jsem je nechal všechny vypovídat a pak jsem ji řekl, co našel pan Kapoun. Pan Kapoun totiž našel jeskyni, ze který vyvěral potok a u tý jeskyně spatřil hned tři vyzbrojený chlapy. A zdálo se, že v tý jeskyni jsou i další. Takže o práci na další den jsme měli postaráno. Potřebujeme jazyka. Budeme vstávat brzo.

Vstali jsme ještě za šera, nalili do sebe studenou polívku a vyrazili jsme, navigovaný drozdem, proti proudu potoka. Do hloubi hvozdu. Dost přšelo. Většina z nás byla

pořád ukrytá kouzlem před zraky čumilů. Podle hlášení pana Kapouna jsme se k jeskyni přiblížili na pár stovek sáhů, ba i o něco blíže. Nebyl vidět žádný nepřítel, což nás zřejmě povzbudilo. K dalšímu plánování. Jsem přesvědčen, že jednou bude Nurnská družina za sebe najímat levnější žoldáky a bude jim plánovat veškerý postup. Odněkud z hospody se spodníma pačmákama ponořenejma do lavóru a korbíkem v horním pačmáku. Tak nějak jsme se uspořádali do útočný formace, což bylo vzhledem k našemu průhlednýmu stavu docela problém. Ale zvládli jsme to. A černý ústí jeskyně s vyvěrajícím potokem už bylo na dohled. Byla vidět i kláda přes ten zurčící tok, po který bude nutný přejít na druhou stranu do jeskyně. Nebo se holt namočit. Jorchen navrhl stáhnout z dosahu nebezpečí cennýho pana Kapouna a nahradit ho opičákem, protože ten byl, podle vůdcovějch slov, postradatelněj. Tak to mě samozřejmě potěšilo, protože pravdy není na tomhle světě nikdy dost. Ieronýmus, kterej byl jako jeden z mála vidět, se začal ohrazovat. Ale popíchlo ho to k vyvolání hromadnýho kouzla, který nás mělo chránit před případnou palbou obránců. A pak taky zmizel. Šel kadit. A to si nedělám srandu. Elf najednou nebyl. Byl zmizelej. Práce s vichry magie jde u některejch osob obdařenejch magií ruku v ruce se zrychleným pohybem střev. Naopak kudůk Fenx se rozhodl jednat a začal nahlas hulákat nějakou sprostěrnou. Moment překvapení byl pryč. No von, podle všeho, ani nikdy žádněj nebyl. Družina tak nějak vyšla ze cviku. Částečně to bylo daný tím pohodlným cestováním od hospody k hospodě a částečně neuspokojivým personálním stavem. Když nemáte ve formaci chlapy v železe a s palicí v ruce, tak se prostě do čela útoku nikdo nehrne. Tvořej se hloučky a štrůdly. No, takže jsme zastavili postup a začali jsme vyčkávat. Nakonec to Fenx zase nevydržel a začal hulákat znova. Následně se z jeskyně vyvalil takovej podezřelej obláček mlhy. Kouzla, čáry, magie. To bylo jasný. Nepřítel si nás taky přišel prohlídnout. A taky se rozštěkali psi. Z Fenxovy ruky vyšlehl záblesk a milej obláček zalezl zpět. Ačkoliv jsem to původně

nechtěl, tak jsem do jeskyně poslal pana Kapouna, protože jsem nechtěl ztratit úplně iniciativu. Kapoun mi oznámil, že blbě vidí ve tmě a tak objevil pouze malej prostor, kde byli uvázaný tři psi a pak pokrčování vstupní chodby někam do útroh skaliska. Drozd musel chudák hopkat při zemi a dal tak vzpomenout na nebohýho Puklinu. A ve světle, který přicházelo zvenčí, našel nepřátelskou hlídku. Chlapa ozbrojenýho mečem a v kroužkový košili. Očividně jeden z těch dezertérů. Panu Kapounovi jsem nakázal magickej útok a pak hned ústup. Přiznávám, že jsem nečekal na pokyn vůdce. Bylo potřeba všechno rozhejbat, protože vůdce pořád trval na vyčkávací taktice. Vznešeně tomu říkal hra nervů. Jenomže nepřítel byl ukrytej v jeskyni, která mohla mít i jiný východy, byl na domácí půdě a znal okolí. My byli hosti a kromě toho dost přšelo. A deštník ani přšiplášť z nás neměl nikdo. Kapoun chlapa přizabil a hned vyletěl ven. Útok ho připravil o clonu neviditelna a tak jsem ho poslal na hlídku do koruny stromu. Vzpěťtí vyběhl pes a šel po Fenxovi. A pak ještě dva. Ovšem všichni dopadli špatně. Co družině chybělo na svalech, to nahrazovala střelbou. A pak už jsme museli holt do útoku. Přes tu kládu. Jako první se do jeskyně vrátil Jorchen, kterej i přes svojí vrozenou vadu spodních končetin, zvanou hobití noha, dokázal nespadnout do potoka a za nim další a další. Hrozen hová. Začali jsme se tak nějak štosovat do fronty, jak vykřiknul Balvan Hruška. Logistickej problém jako první vyřešil Fenx, kterej se dokázal prosmeknout nejdál do útroh skaliska a protože Gartox ozářil prostor jeskyně světlem z lucerny, tak narazil i na nepřátelskýho hobita, kterej po nás začal pálit. A to tak dlouho dokud ho šedovan neproklál dýkou. A pak už se to nějakým zázrakem hnulo všechno. Někdo začal rvát, že budeme potřebovat jazyka, ale vzhledem k všeobecnýmu chaosu to asi zaniklo. Navíc do toho taky křičel Ieronýmus, kterej se ovšem začal dožadovat Šámala Ryby. Asi potřeboval přistavit bryčku. Chumel se začal prodírat kupředu. A nepřátelé se začali rojit. Bylo jasný, že mezi nima jsou i ženský. Minimálně

jedna. Někdo tam vpředu totiž začal řvát na řáskou Šumlenu. A pak to přišlo. Nejdřív to tak jako šplouchlo, pak trochu víc a nakonec přišla hotová přílivová vlna. Očividně tam na tom potoku vybudovali ty mizerové takovou šikovnou přehradíčku. Kterou teď strhli. V Liscannoru na potoce máme taky takovou. My liscannořani ovšem stavíme přehradu výhradně k mírovým účelům. Chodba se v mžiku naplnila vodou skoro až po strop a většinu z nás strhla tam, odkud jsme přitáhli. Na lesní mýtinu. Taková zákeřnost. Kultisti pitomý. Místo aby vobdělávali ty svoje políčka, tak tady na návštěvy chystaj pasti. V chodbě se udržel jenom Fenx, kterej už byl zřejmě za tím stavidlem a pak taky Gartox, kterej se zachytil v nějakým výklenku. Ale lucernu mu to teda zhaslo. A pak ještě někdo, ale nevím kdo. My ostatní jsme se začali potlučený sbírat. Promočený až hanba. Teď už bylo jedno, že jsme předtím zmokli. Ale někdy bejvaj špatný věci pro něco dobrý. Ledová sprcha nás zřejmě probrala. Věci okolo se najednou zavostřily a nabyly pravejch tvarů. Už ne hrozen hovad, už tady najednou stála sice zmáčená, ale stará dobrá parta lovců medvědů. A teď jim nakopeme zadky!

Když jste mokrej, tak se dokážete líp soustředit. Nesmíte teda bejt mokrej moc dlouho. Ale studená vodička je osvěžující. Obrnil jsem se kouzlem, požehnal jsem se magickým světlem a vrhnul se do ústí. Teď dojde na čáry, šmejdi! Chodbou se už tlačili i vostatní. A z naší strany konečně začaly taky lítat pořádný šípy a střely. Pěkně posvěcený a pomazaný tím nejhorším jedovatým svinstvem. A z druhý strany kultisti. Byli vyzbrojený naprosto neuvěřitelnou sbírkou zbraní. Trojzubce, řemdlíhy (to je správně), palcáty a cepy. Chodba byla pořád stejně úzká a tak jsem seskočil do potoka, abych měl výhled. Stejně jsem byl už mokrej. Přílivová vlna už dávno opadla. Největší střetnutí od té doby co jsme táhli na Zharg. Čepele se zasekávaly, pláty praskaly, kalený střely svištěly, ohnivý hlíny vyvrhovaly mračna střepin a vzduch byl cejtít čistým ozónem. Uvolnil jsem pořádnou magickou energii a

pálil maso nepřátel. A pak jsem taky zahlídl vzduchem letět hlavu. Naší hlavu. Patřila chudákovi Gartoxovi. Ajaj. Ale nakonec jsme se probili až ke kudůkovi, kterej odvedl parádní šedovskou práci úplně vpředu. Bylo dobojováno. Bylo to fakt tvrdý. Ale tuplem dobrý. Skoro všichni jsme byli zle posekaný. A pak se ozval Ieronýmův rozvážnej hlas odněkud z lesa. Že je prej venku klid. A protože to povrdil i pan Kapoun, tak to asi byla pravda. Nastal čas inventarizace.

Důkladně jsme prohledali celej ten jeskynní komplex, kterej sloužil těm renegátům za přibýtek. Důkladně jsme je prošacovali a zajistili tak několik použitelných věcí. Naneštěstí se potvrdilo to, co jsem už tušil. Odvedli jsme to naše dobrodružný řemeslo až moc důkladně. Nikdo nepřežil. Vůdce se sice dušoval, že jednoho chlapa sejmul jenom ochromovákem nebo oblbovákem, ale jak se ukázalo, tak jeho hobitů zástupce toho ochromenýho iniciativně dorazil natvrdo až za hranici žití. Takže jsme měli po výslechu a po informacích. Jediněj kdo přežil naší návštěvu byla polonahá nešťastnice, kterou jsme našli v temným zákoutí jeskyně za takovou hnusnou plentou. Bylo jasný, že se nejedná o kultistku, ale o unesenou oběť. A proč jí unesli, bylo taky jasný. Péčí o ní se ujal šedovan Fenx, kterej do ní pořád něco vandroval a snažil se jí rozmluvit. Ale moc mu to nešlo. Chudák holka byla úplně mimo. Ieronýmůs prohlásil, že opičák je spokojený. Teď teda nevím úplně s čím, ale elf chtěl, abych to zapsal a tak jsem mu vyhověl. Tak občas je pěkný o opičákovi napsat taky něco jinýho než, že je líněj jak veš a že má nenechavý pracky. Takže vězte, že opičák je spokojenej. A protože nemá pořád jméno, tak teď to bude Opičák s velkým O. Jo, a taky má červenou prdel.

Balvan Hruška byl při prohledávání a obírání mrtvol velice aktivní. A když našel nějakou ušmudlanou alchymistickou kolonu, tak úplně zářil. Podobně jako Opičák byl taky spokojenej. Byly tam i nějaký pytlíky s takovým tím svinstvem, co z něj pak tyhlety

bylinkáři a šamanisti přes lektvary míchaj ty svoje kouzelný dryáky. Při pohledu na přehrabujícího se hobita bylo úplně jasný, že část z nalezenýho materiálu skončí nepřiznaná u něj v kapse, mimo oficiální kořistný. Ale to tak bylo vždycky. Už od roku 1014. Co Nurnská družina trajdá světem, tak alchymisti vždycky tak trochu kradli. Myslím, že to maj smluvně podchycený už ve vstupních papírech. Věděl to i Jorchen, kterej na adresu hobita Hrušky prohlásil, že zástupce si může dělat co chce. A pak, že láska nevitězí nad rasismem a zlodějismem.

U jedný mrtvoly jsme zajistily antrinský důstojnický epolety, takže nebylo pochyb, na koho jsme to tady narazili. Jenom ten jazyk, ten jazyk nám chyběl. Bylo rozhodnutý, že v jeskyni přespíme a dáme se dohromady. A pak potáhneme dál. Jenom vrátíme do Počapelný tu nešťastnou holku. Pořád mlčela. Před spánkem jsem jenom ještě poslal pana Kapouna k tý loveský boudě, aby se přesvědčil, že je tam všechno v pořádku. Bylo.

Tak jsme se uložili, určili hlídky, pojedli něco sucharů a slaniny, když se nám Ieronýmůs svěřil s takovou zajímavostí. Velice zvláštní zajímavostí. Prej už má dva dny divný sny. Navštěvuje ho v nich nějaká přenáherná elfka, jménem Leriana. A sakumprásk spoře oděná. Takže na pani Apolénu už asi zapomněl. Ale na tom by nebylo až tak nic divnýho. Každěj vobčas sníme. A otázka taky může bejt jak si, od narození slepej elf, tu nádhru představuje. Ale to není všechno. Taky v tom figuruje nějaká lesní říše elfů. Takovej elfí ráj. A že se mu to prej nikdy nestalo, takže si Ieronýmůs myslí, že to nějak souvisí tady s tím místem. Tady s těma hlubokejma hvozdamy. A že mu ta snová elfka klade zákeřný otázky. Třeba co pohledává tady v okolí Iše. Iš je zdejší řeka. A že je to teda divný, protože on je městskej živel a nikdy s přírodou moc nesouzněl a navíc si prej nedovede představit, že by tady u tý Iše mohlo bejt nějaký elfí království, nebo teda ráj. Tak zajímavý to teda rozhodně je. Jenomže

nabízejících se vysvětlení může bejt hned několikero. Třeba se Ieronýmůs vloupal Balvanovi do alchymistický truhly a pak si z těch hobitovejch cizokrajnech bylin zapálil pořádnýho čvaňhák. Nebo se povídáním o elfím ráji snaží přiblížit k Jorchenovi, kterej mu před časem řek, že si myslí, že ho nemá rád. Nebo je to tady to místo vopravdu magický. Nebo tady pobíhá někdo, kdo se snaží kolemjdoucím nabourávat do hlavy a ovlivňovat tak jejich chování. A třeba to souvisí s tím kultem. Třeba přímo s tím černožlatým chlapem, co oblbuje místní venkovany. No a třeba taky Ieronýmůs normálně kecá, protože z toho třeba jednou bude legrační historka k Hrochovi a elf se momentálně nudí. Možná i mentálně. Projížděka bryčkou vás moc neunaví a tak máme čas vyměřet pokoutnosti. Ale Jorchena povídání o elfím ráji rozhodně zaujalo a přikládá tomu nějaký významy. Tak uvidim. Třeba se mi bude taky něco pěknýho zdát.

Noc proběhla klidně a ani jedno animálio nezaznamenalo, že by někdo trajdal okolo jeskyně. Balvan ještě uklonil několik lektvarů, ale některý hned vyhlil do potoka. Asi byly nezatažené. To se tak říká. Nezataženéj lektvar je zfušovanéj lektvar. A Fenx ještě objevil skleněnej demižón s hadem a usoudil, že právě takhle tady, ty občani z jeskyně, získávali jed na ty svoje šípy. Tak si s tím hadem chvíli hrál a pak už jsme vyrazili zpět do Počapelný, kde jsme místnímu starostovi předali tu nešťastnou holku. Poznali jí a řekli, že se o ní postaraj. Ona sama se už trochu rozmluvila a řekla, že se jmenuje Malvína a je z pily, která je někde v lesích na jihu, takže někde tam, kde jsme se pohybovali na cestě sem do Počapelný. A že se to tam taky hemží lumpama. Tohle nám docela vyhovovalo, protože už jsme se museli začít obracet zpět na Kartog, kde se má devatenáctýho stát nějaká ta fujtajblová věc, která si bude vyžadovat naší přítomnost. Tak to bylo předpovězeno. A my jsme pořád potřebovali toho jazyka, když nám je Balvan Hruška, hobit a zástupce velitele, tak nějak likviduje. Nechali jsme si

vysvětlit polohu tý pily, baflí jsme celej trén i s Šamalem Rybou a otočili se zpátky.

Jedenáctej den osmýho měsíce jsme dorazili na statek nějakých Jeřábků, kde jsme se odpojili od Ryby a poslali ho do obce zvaný jako Dubina, kde na nás měl pak čekat s bryčkou i koňma. Cesta sem uběhla bez potíží, pamatuju si jenom na prohranou debatu s Fenxem Wornou. Během přesunu jsme tlachali a já se neopatrně zmínil, že rád čtu. Kudůk se mě zeptal proč a já nebyl schopnej mu dát žádnou odpověď, protože jsem jí na tohle, zkrátka a dobře, neměl. Takže jsem prohrál. To je třeba přiznat.

A zase do hvozdu

Opěšalí jsme se zanořili do zelený masy lesa a chytli se pěšiny, která nás měla zavést k vypálený pile, v jejímž okolí se měl údajně nacházet další tábor renegátů. Ieronýmus iniciativně všechny očaroval kouzlem ochrany před šmírováním a podotkl k tomu, že v boji nám už tak užitečný nebude, protože na to neni vyškolený. No jo no. Není čaroděj jako čaroděj a není diplom jako diplom. No..., tohle byly asi vošklivý slovíčka, protože zrovna tohle elfovo zaříkadlo se nám teď docela hodilo. A začarovat celou družinu muselo stát určitě spoustu duševní námahy. A taky to není úplně jednoduchý, voni maj ty začarovávaný jedinci tendenci vobčas se při tom zaklínání tak nějak cukat a neposlouchat pokyny vod inteligenta, kterej na ně ty magický dary sesílá.

Opuštěnou a zpusťšenou pilu jsme našli snadno a pak už musel na průzkum zase pan Kapoun. Vzal to podél potoka, protože takhle se to píše ve všech hraničnických příručkách. Kde je voda, tam je život. Zeptejte se nějakýho Horáčekovce. Zaléhli jsme do trávy a křoví a čekali na drozda až se vrátí z toho vzdušnýho putování. Někde na jih od nás jsme už cejtili majestátní kopec Javonk, kde kdysi stávalo hradiště, pozdějc zničený drakem Pyrhodelatem. A možná tady někde poblíž byl i legendární Sluneční chrám.

Bylo pozdní odpoledne, když se pan Kapoun vrátil. Našel, ostatně jako skoro vždycky, to co jsme hledali. Pan Kapoun je pašák. Jenom ten jeho aktuální nález nám přidělal trochu vrásek na čele. Asi šest mil od nás se nacházel další tábor. Větší než ten minulej skalní. V ohbí potoka si odpadlíci vybudovali několik srubů a obehnali je kolovou hradbou. A před tu hradbu položili nejruznější překážky z pichlavýho roští. Možná tam byly i hovnový jámy. Hovnová jáma je jáma, do který se vysere celej regiment. Uprostřed ležení se nacházela skalní vyvýšenina s vybudovanou pozorovatelnou. Počet lumpů drozd odhadl na víc jak dvacet. No, nic moc. Pro nás.

Nastalo dohadování, který se zaobíralo hlavně našima šancema, ohledně dobývání dalšího kultistickýho kutlochu. Pokud to teda tyhlety, jsou přímo ty kultisti. Možná, že to taky jsou jenom pleniči, co přitáhli z Antrinska za zbojem a místní kraj si vyhlídli k loupení a páchání trestný činnosti. V tomhle jsme pořád neměli úplně jasno. Chlap v černoizatym plášti, co jednou pobuřoval místní lid pitomejma žvástama vo lepším životě, až z toho některý hloupější začali vopouštět ty svoje políčka a usedlosti a táhnout za vybájenou lepší budoucností někam do pitomejch lesů, nebo maroděří z války loňskýho podzimu z Antrinska? A nebo tak nějak všechno dohromady namíchaný v nějakym poměru v kotlíku. Svatej Daleši, poraď. Každopádně jsme se shodli na tom nejdůležitějším. Musíme konečně dopadnout někoho živýho a pak ho rozmluvit. Posledního adepta na rozhovor totiž odpráskl Balvan Hruška. Ale tak..., to se stává. Bylo zapotřebí pokus opakovat. Takže bylo rozhodnutý, že se do večera přiblížíme co nejbliž k tomu ležení a pak zjistíme třeba ještě něco víc. Celý tyhle přípravy probíhaly, takřkajíc ve stavu neviditelná, takže to úplně jednoduchý nebylo. Vůdce pověřil svýho hobitího zástupce, aby udal pochodový sestavení a dal tomu našemu malýmu neviditelnýmu chumlu nějaký řád. Balvan Hruška se úkolu chopil s nadšením starýho zupáka. Tyhle věci vobčas

fungujou výtečně. Dej někomu funkci a von v ní hned vyroste. Udělá se v ní. Takže hobit vydával pokyny, pořád nás různě představoval a my jsme se zase stavěli jinak, protože jsme od přírody neposedný. Vůdce Jorchen zase vyměřlel, jak zaměstnat Vopičáka, aby se neflákal. To se pochopitelně dotklo duchovního otce animálie Ieronýma, kterej ucedil mezi zubama, že vůdce se snaží spravedlivě rozdělovat práci, což je v oblasti vyšších forem života značně diskutabilní věc. V tomhle sporu jsem zaujal neutrální postoj, protože pravdu měli voba. Člověk i elf. Vopičák je líný chlív, ale Ieronýmus je zároveň vyšší forma života. A když hobit Hruška dořval svoje povely, tak mohla naše šestice vyrazit k cíli. Vedená panem Kapounem. Animáliem pilným a příkladným.

Hvozď byl protivnej a nepřátelskej m ke tvorům, který se pohybujou od hospody k hospodě uprdelený v sedlech a polstrovanech bryčkách. Ale bezpečně a za světla jsme dorazili na místo, který jsme vyhodnotili, jako dobrý pro přespání i řízení následujících operací. Operace získání jazyka. Pan Kapoun hned odletěl na další průzkum. Ieronýmus do země zabodl klacek a tím vytyčil náš prostor, abychom se moc nemotali a nevráželi do sebe. Posedali a popolehali jsme na zem. Opičák byl postavený na hlídku. Zatímco jsme čekali na návrat magickýho opeřence, tak nám o sobě vůdce náš drahý, prozradil takovou zajímavost. Takovou pikantnost. Že prej má takový krollí nadání, který se konkrétně projevuje schopnostma jeho slechů. Jeho uši, který detekujou pohyb podobně, jako to umějí třeba netopejři, když lovějí mouchy. Prej to nemá vod narození, ale přišel k tomu někde na cestách. „Nohy mám křivý jako hobit, uši po krollech a věřím v elfstvo..., hádejte, kdo jsem?“.

Naštěstí se po necelý hodině vrátil pan Kapoun a tak jsme se víc o vůdcově anatomii už nedověděli. Aspoň pro tento čas. Kapoun potvrdil vše, co jsme už věděli z jeho prvního průzkumnýho letu. A navíc něco upřesnil. Tak především, že ten tábor je

důkladně stráženej. Hlídky je umístěná nejenom na tý skalce, ale další se nachází i u hlavního vstupu, kterej je umístěnej u lávky přes potok a strážena je i branka, která vede do lesa a je tam umístěná i kopaná latrína. Naši nepřátelé teda dodržujou určitéj hygienickej standart a choděj kadit mimo tábor. Jo a po táboře se navíc potloukaj i tři psi, což bejvá vždycky nepřijemný. Co se týče rasový otázky, tak osazenstvo je dost namíchaný, Kapoun spatřil dokonce i jednoho oplátovaného krolla. Tak nakonec i kroll může zahořet pro víru. A mezi táborníkama je i několik ženskejch. Celkovéj počet byl upřesněnej na dobrý dva tucty hrdlořezů. A co má ta naše šestilenná parta jako dělat? Jistě, jsme hrdinové, ale vocamsaď pocamsaď. Situace nevypala dobře. Nepřítel se teda chystal na noc a my taky.

Smrt opeřeného hrdiny

V noci se naštěstí nic nestalo a my se probudili živý a zdravý a hlavně pořád neviditelný. Mekrpt z Velkýho lesa se rozhodl odejít na průzkum okolí, jestli nenajde něco užitečného při zemi, v blátě a jehličí. Prostě něco co mohlo drozdovi uniknout. My ostatní se připravili a jali se vyčkávat. A samozřejmě jsme plánovali, jak se zmocnit zajatce. Já osobně jsem zastával názor, že nejsnazší by bylo počkat na případnou oběť u tý kadící jámy, protože bez kalhot je takovej nepřítel tak nějak zranitelnější. Svázat kouzlem a odtáhnout. U tohohle jednoduchýho plánu se ovšem ukázala taková věc, která dost přesně ukazovala na ten náš personálně vyprahlej stav. Dojít nenápadně k hajzlu a mocným kouzlem ochromit nepřítel, to by nám ještě šlo. Ale tu znehýbnělou oběť pak odtáhnout někam k výslechu, to už byl problém. Siláci zkrátka došli. Takže jsme se rozhodli spíš soustředit na to až z toho tábora někdo odejde třeba někam za sběrem potravy nebo na obhlídku. Pro tento účel jsem zase musel obtěžovat pana Kapouna, aby tábor hlídal a mohl tak přinést případnou informaci o pohybu nepřítel.

A jak jsme tak čekali na toho Mekrpta a kuli plány, tak nám Ieronýmus prozradil, že měl zase ten sen s tou nahatou Lerianou, ale že tentokrát to nebylo už tak příjemný a mysl obohacující jako minule. Ta elfka se s ním nejdřív začala dohadovat o tom co je dobrý a co špatný. A jak to rozlišit. Nejdřív tak jako obecně, ale pak udeřila přímo a začala ho prej vydírat, že si bude muset vybrat stranu. Ptala se ho, jestli kdybychom my ostatní měli umřít, tak jestli on by chtěl žít. Poňoukala ho vlastně přímo k tomu, aby nás zradil a vydal. Čemu a jak, to prej zatím nepadlo. Ale na konci toho snu mu pohrozila, že přijde den a on si bude muset vybrat. Tak to je teda pěkný. A já osobně jsem začal mít pocit, že si z nás Ieronýmus teda nedělá srandu, ani se nezadil, ale že má fakt divný sny, který souvisej s tím našim příběhem tady v tom kraji pod Javonkem a taky maj co do činění s mystickejma silama, který lezou do myslí poutníků. A Ieronýmus se stal obětí, protože je slepej a slepci maj, jak známo, jiný smysly vyvinutý víc, než normální vidoucí osoby. Tak musíme doufat, že mu jeho soudržnej postoj k nám vydrží a bude dál držet basu. Že nezradí a nenalítne tý nahatý elfce. Až teda přijde den!

Mekrpt se vrátil ani ne za hodinu a přinesl informaci o nějakých tvorech, který se potloukaj po okolí a nejsou to podle všeho ty okultní táborníci, protože jejich stopy maj drápy a mezi nima plovací blány. A choděj vzpřímeně a po dvou. No, to nám teda ještě chybělo. Mekrpt se ve Velkym lese vyučil stopařem a taky umí fušovat do felčářiny. Všechno to dělá takovejma dost osobitejma metodama. Kurýrování začíná pojidáním živých myší, kterých má plnou torbu a kapsy. A stopuje tak, že různě jako hopká při zemi a dlaní si nahání různý vůně a pachy k nosu. Přičemž musí bedlivě odlišovat pachy cizí a pachy svoje, který teda musíme pro změnu čichat my ostatní a to v míře přehojný. Občas i něco ochutná a pak z toho vyvozuje třeba stáří těch stop. Ale jde mu to náramně a když přinesl tu zprávu o divnejch tvorech, tak jsme jí vzali vopravdu vážně. Ale je fakt, že jsem

rád, když si pán z Dragolu pelech rozbije v uctivý vzdálenosti vod mojí osoby. A pak zase Mekrpt Zaržec odkvačil do lesa, že ještě zjistí něco víc.

Jenomže když se za Mekrptem uzavřely houštiny a zmizel jeho puch, tak se stalo to, na co jsme vlastně čekali. Jenom to přišlo v nevhodnej čas. Pan Kapoun od tábora totiž zahlásil, že se do lesa okolo záchodku vydala čtyřčlenná skupina nepřátel. Zřejmě na lov. Byť teda na ten lov šli jak do války. A byl mezi nima i ten kroll. Navlečený do těžký zbroje a s kyjem v ruce! Asi se v tom lese taky necejtili bezpečně. Inu, děje se věci. Pak tam byl taky nějaký člověk s barbarem a malým hobitem. Tak hobiti jsou vždycky malý. Ale tenhle hobit si na lov vzal meč a štít. Bylo nutný se rychle rozhodnout. Osamělá čtyřčlenná skupina se jevila jako ideální pro získání toho vytuženého jazyka. Takže jsme vyrazili i bez Mekrpta. Pan Kapoun nás naváděl a vzdálenost mezi náma a téma „lovce“ se rychle zkracovala. A byli to lovci, protože když narazili posléze na stádo jelenů, tak do nich začali pálit a dvě zvířata ulovili. Ale to už jsme se rozvinuli do bojový formace a šli po nich.

Pořád jsme byli očarovaný Ieronýmovým kouzlem neviditelná a tak jsme získali výhodu i když ten kroll stačil zařvat varování, což podle všeho souviselo se schopnostma jeho sluchu. Krollové to tak maj vyvinutý, jak žijou v těch temnejch jeskyních. Aby se pořád nemlátili do hlavy a byli jenom polodebilní a ne úplně debilní. Jorchen by vám o tom řekl víc. Tak se ho zeptejte. Kroll zařval, ale to už naši střelci zasypali nepřitele sprškou šípů, kterou se teda snažili opětovat, ale nebylo jim to nic platný, protože Nurnský nemažou na šípy hovna, ale pořádný utrejšky. Já se zatím dostal do pohodlný vzdálenosti na seslání ochromujícího kouzla. Chtěl jsem složit toho hobita, který se pro tenhle účel jevil jako ideální. Ale smůla nechodí jenom po kmánech, ale i po čarodějích. I když jsem udělal všechno přesně podle kouzelný knihy, tak jsem ho nesložil. Myslím, že se proti mně

spikli bohové. Ne svatej Daleš nebo svatá Maura, ale ty zlý božstva, co žijou tady okolo Javonku a pak lezou lidem do hlavy. Jako třeba Ieronýmovi ta Leriana. Takže zatímco ostatní nepřátelé padli pod palbou, tak tenhle hobit mizera něco vypil, pak mávl mečem, odrazil další přilétající ochromující šíp a vyběhl na Jorchena. Asi nějak vycejtíl, že náš vůdce nemá rád hobity a tak se to rozhodl si to s ním vyřídit osobně. Seknul ho příšernou ranou, takže ho zahnal na ústup. Mezitím jsem se tomu mizerovi dostal za záda, a protože jsem pořád myslel na to, že musíme získat zajatce, tak jsem provedl takovou příšerně pitomou věc, která taky mohla bejt mojí poslední. Nečaroval jsem, ale prostě jsem po tom hobitovi skočil a chtěl ho strhnout na zem. Normální pouliční rvačka tady v lese. Byl jsem o dvě hlavy vyšší než von a to mi při tom mym zkratovým jednání prostě stačilo. Bafnul jsem ho za flígr a zařval jsem na něj ať se vzdá. No..., nevzdal se. Ale našťástí mě nesekl jako Jorchena, ale jenom se mi vyškubl a začal pádit zpátky k jeho táboru. Kolem nás zatím zasvištěla kalená šipka vypálená Balvanem Hruškou, takže jsem měl vlastně dvojnásobný štěstí. Jeden hobit mě nebodl mečem do břicha a druhý mě nezastřelil. Von totiž, když Balvan pálí, tak se moc nekouká po kom. To jsem si už všiml. Má v boji takový krhavý voči. Hobiti. Ale kdybych ho za tuhle spřátelenou střelbu zažaloval, tak se bojím, že bych ten spor prohrál. Nějak jsem mu do tý rány asi vlezl.

Jorchen se zkrvavený potácel a držel se za břicho, já držel v ruce kus hobitova límce, Balvan nabíjel a Ieronýmus to někde všechno hlídal. A chlap zatím zdrhal. Z pokusu o dopadení jazyka se stala blamáž a bylo jasné, že ho hlavně musíme zlikvidovat, než zalarmuje ostatní v táboře a nevyběhne na nás krvežíznivěj dav. Přízrak Zhargu se vrátil! Hobit už mizel v lese, když jsem na něj poštval pana Kapouna, aby ho složil magickým výbojem. Někdy máte štěstí a někdy holt smůlu. Vybral jsem si v rychlým sledu všechno několikrát za sebou. Tu smůlu si ovšem teď vybral chudák pan Kapoun.

Hobit, který se ze začátku jevil jako snadnej cíl, se už dávno změnil v tvrdýho bijce, kterého požehnal místní nečistej les. Ne krollové jsou nebezpečný. To hobiti. To říkám jako jorchenista! Pan Kapoun, ten neohrožený průzkumník, neustále pilnej jak včelička, to do prchajícího hobita napálil a..., pak už nic. V hlavě mi to prudce škublo a pak jsem už cejtíl jenom takový prázdno. Hobitů lump tu Kapounovu energii nějak nasál a zase vyvrhl zpátky. A pan Kapoun tak nějak zkapal. Nafurt.

Drozda pana Kapouna jsem zhmotnil na tento svět v jarních měsících roku tisíc osmdesát osm. V pevnůstce Kapoun, které velel kapitán Kapoun. A to pod odborným dozorem Jonase Wredy. Od prvních chvil se aktivně podílel na činnosti družiny a to v mnoha směrech. Především to byl průzkumník. Byl vždy optimisticky naladěný a měl kamarádkou duši. Po stvořiteli. Nikdy se z ničeho neulejval a neujídal z proviantu. Pan Kapoun nám všem bude chybět a jeho duch nás bude i nadále provázet. Budiž mu..., teď nevím přesně co, ale budiž mu to lehký... J.CH.

A prašivej hobit pořád prchal a zdálo se, že ho už nic nezastaví. Ale když se věci hroutěj do beznaděje, tak přicházej na scénu kudůci. Šedovský. Fenx Worna do sebe kopl nějaký lektvar a jal se hobita, z kterého už taky tekla krev, stíhat. A zadařilo se. Ozvalo se takový lupnutí a drcnutí tětiny a pak už jenom zakviknutí a pád těla na zem. Svatej Daleš požehnej kudůkovi. Svatá Mauro ty taky. Bylo po boji. A zajatec zase nikde. Ale z nejhoršího jsme se dostali. Jorchen vytáhl hrst nití a jal se štipovat zraněný. Hlavně teda sebe. Byl jsem vzteklej, ale mohlo to dopadnout hůř. Nastalo dohadování co dál a obírání mrtvol. To je tradice. A když se zdá, že už nemůže bejt hůř, tak vždycky něco ještě přijde. Zaštopované Jorchen si všiml, že ta prapodivná lovecká výprava nebyla čtyřčlenná, ale pětičlenná. Z čeho to přesně poznal, jsem nezaznamenal, ale je to horáčkovec a tak jsem tomu věřil. Prej

ten pátej byl neviditelný a už dávno zdrhl. A byl to hobit! Sakra! Kdo chodí na lov takhle jištěněj. Posranej les, posraný kultisti, okultisti a maroděři.

Bylo jasné, že musíme vypadnout z lesa a dát se dohromady. Jorchen trval na tom, že si musíme vzít maso z těch ulovených jelenů, protože se bude hodit. Takže vytáhl kuchák a jal se porcovat krvavou zvěřinu. Nejhorší bylo, že se po lese pořád někde toulal Mektpt a my nevěděli kde. A von má asi ten stejný problém s náma. Po celkem rychlém dohadování zavelel vůdce, že hlavní je vypadnout z lesa a Mektpt si nás už vystupuje. Ieronýmus se chtěl vrátit aspoň přes místo, kde jsme se společně naposledy viděli. Že třeba možná na pána z Velkého lesa narazíme. A nejhorší bylo, že bez pana Kapouna jsme byli blbě orientovaný ohledně stavu okolí. Byli jsme bez průzkumníka. Sami a v nepřátelském hvozdu, kde se na lov chodí v brnění a s kyjema. A to bylo na pováženou. Opičák se skrábal na zadku a tvářil se přídrzle. Zanedlouho začne štvance. A kdo bude štvanej a kdo štvác se pro tuhle chvíli zdálo jasné.

Paběrkování

Mrtvoly nepřátel jsme nechali na místě, nijak jsme se nesnažili je odtáhnout nebo nějak zamaskovat. Bylo by to zbytečné. Tady byl doma někdo jiný. Naštěstí se ukázalo, že vůdcův předpoklad o stopařských schopnostech Mektpta z rodu Zaržeců se ukázal jako správný. Našel nás sám a to ve stavu v jakém jsme se s ním před bojem rozešli. Byl pořád ve stavu nevidění a v lese se pohyboval jako ve svém přirozeném prostředí. Třeba jako Nurnská družina, když cestuje po hospodách tam a zase zpátky. Podal nám krátkou zprávu o tom, že ta pětice, na kterou jsme narazili a s ní odskákal pan Kapoun, takhle po tom lese putovala celkem pravidelně a že v tom byl systém. Pak taky upozornil na nebezpečí těch divných tvorů s blánama a drápama na spodních pačmákách. A to bylo vlastně všechno. Pro tuhle chvíli. Pak zaujal

místo v naší nepříliš početné sestavě a zahlíhl se do svého puchu přírodního původu.

Stále jsme se nepustili myšlenky na dopadnutí „jazyka“ a tak se vůdce rozhodl, že musíme ještě jednou obšlápnout terén a zjistit, co dělá nepřítel. Vrátili jsme se na místo, kde jsme spali minulou noc. Ieronýmus družinu znovu uvedl do stavu neviditelnosti, Jorchen se postavil na hlídku, zástupce Hruška měl nafasovat k nesení ty jelení kejty, ale ukázalo se, že je fyzicky nezpůsobilejší, takže to připadlo na Fenxe, kterému to bylo jedno, protože měl kouzelný nosící pytel a taky mu nevadilo, že bude mít zbytek vobsah pytle zadělaný vodou krve. A Mektpt vyrazil znovu do terénu. Obhlédnout nepřátelský tábor a co se tam děje. A já si vytáhnul svačinu. Měl jsem ještě nějaký ten klobás a vokoralej chleba. Ani nevím proč, ale přišla řeč na ten můj krásnej a umělecky vyvedený barák v Liscannoru a drzej kudůk mi řekl, že jednou stejně bude jeho. Jak to jako myslel?

Ale většinu času, když byl Mektpt pryč, jsme strávili užitečněj. Probrali jsme batohy a navzájem si předali užitečný bezmegy, který by se mohli hodit na další případný střet. Bezmeg je slovo laboratorního původu. Já třeba předal kudůkovi kouzelný lektvar od Gruba a naopak Ieronýmus mě zapůjčil takový kouzelný papírky, z kterých se po rožmouláním dá získat magická síla i když je člověk utahaný a nevyspalý. Byla to taková pěkná chvíle přátelství a mezidruhové solidarity, kterou ukončil vůdce s tím, že mám přestat žvanit. Je to suchar a necita.

Mektpt se vrátil zanedlouho a v pořádku s tím, že nepřátelská tlupa okultních kultistů je pořád v táboře, a že se tam vede vzrušená debata. A že to má na pověť nějaký chlap v černém plášti, který podle všeho vypadá magicky políbenej a ten má k ruce ještě jednoho takového podobného. Takže se zdálo, že nikdo po nás nevyrazil. Nepřítel byl očividně taky zmatený a nejistý. Rozhodli jsme se přiblížit ještě blíž a to na místo, kde se dalo dohlédnout k tý jejich latrině. Na hlídku

poslal Ieronýmus Opičáka, který se po smrti pana Kapouna už nemohl pořád flákat. A Fenx, který byl pořád neposednej a navíc oplýval až nezdravým sebevědomím, vyrazil na obhlídku nepřítele ze všech stran.

Ale ukázalo se, že ani nepřítel nelenil. Zatímco náš kudůk trajdal někde okolo jejich tábora, tak voni provedli totéž. Opičák, který byl na hlídce zavěšený na stromě, a jako jediný z nás byl vidět, najednou zavřískl, protože ho málem trefil nepřátelský šíp s rezavým hrotem. Což bylo nemilé, protože bylo jasné, že naše provizorní ležení mohlo být objevené, ale pak se to zase překlopilo na naši stranu, protože autor toho nepřítel přesného výstřelu kalenou a z oblohy spadlo cizí opěřený animálio, který se vzápětí změnilo v loužičku rosolovitý substance, která se vsákla do země. To je holt osud animálií. To vsáknutí bylo strašně rychlé, takže ani Balvan Hruška nestačil přiskočit s kyblíčkem, aby si ten sliz sebral. Rosol z animálie je totiž ceněná surovina, určená pro další spotřebu v křivuli. Ale jako ten vůdcův výstřel byla mistrovská práce hodná potlesku. Pan Olbram Horáček by za tohle potřásl Jorchenovi pravicí a pozval ho na žaludovej dort. Situace ale zůstávala dál patová.

Mektpt rychle vyrazil na obhlídku, jestli na nás někdo nevyrazí z tábora, třeba nějaká úderná skupina. Nepřítel bylo nakonec pořád třikrát víc než nás. Po chvíli se vrátil s tím, že po táboře pobíhá jeden z těch opláštěnějších a kleje bohům do oken. Takže bylo jasné, komu ten zastřelený animálník patřil. Nemilé ovšem bylo, že podle všeho nepřítel pořád disponoval ještě minimálně jedním takovým magickým služebníkem. A pak se vrátil i Fenx a všechno to potvrdil. Ostatně kudůk byl pořád roztěkanej a

neposednej a vedl takový sebevědomě nabubřelý řeči.

Pak přišla řada na mě, abych se odebral hlídat. K ruce jsem dostal opičáka, abych po něm mohl poslat případně zprávu. Což jsem skutečně asi za hodinu učinil, protože jsem si všiml, že v tom táboře bouraj velké stan. Nebylo mi úplně jasné kdo je vlastníkem toho stanu, ale odhadl jsem to na toho staršího chlapa v černém plášti, který vypadal důležitě. Možná to byl takovej renegádskej inspektor, který obráží jednotlivé tábory kultistů a dohlíží na ně. Takže jsem napsal papírek se vzkazem a poslal opičáka k našim a sám jsem zůstal ještě chvíli na hlídce.

Jak jsem se už zmiňoval, tak kudůk Fenx Worna byl pořád takovej neklidnej. A tu svojí neklidnost v podvečer projevil tak, že popadl kuši a šel si zastřílet na nepřítele. Ta patová situace ho očividně srala. Když bohové rozdávali trpělivost, tak se Šedovan zapomněl postavit do fronty. Vrátil se za chvíli a šklebil se od ucha k uchu s tím, že odpráskl jednu z jejich hlídek. Nachystali jsme se k obraně, protože jsme čekali odvetu, ale nic se nestalo. Fenx si to vyložil tak, že nepřítel se bojí a je domoralizovaný. Takže si šel zastřílet znovu. Konkrétně prej na nějakýho kudůka, kterého si už vyhlídl předem a jako pobratim ho tak nějak sral. Vzal si k ruce Mektpta. Netrvalo ani moc dlouho a vrátil se. Mektpt táhnul zkrvavenýho Fenxe, který kňoural, že se stal cílem zaklínadla toho starýho chlapa. Ten prej luskl prstama a magicky toho našeho kudůka sundal ze stromu, zrovna když si hledal cíl pro svojí zabíjačku kuši. Tak dlouho se chodí..., však to znáte. Fenx přiznal, že je rád že žije a zamáčkl si bouli na čelo.

Ani tohle těžké zranění ovšem nezabránilo Fenxovi v dalším plánování nebezpečnějších hovanin. V lese se smráká rychle, takže pro ten den jsme zanechali bojových akcí a jenom jsme postavili důkladný hlídky a k táboru poslali Opičáka. Na dobrou noc nám Jorchen o sobě prozradil, že jest poutníkem. Vyznělo to romanticky.

Jako inteligent, kterej potřebuje důkladnej spánek jsem byl pro tentokrát ušetřenej hlídky. Takže jsem mohl spát až do brzkýho rána a zároveň hned provést meditaci za účelem doplnění Síly. Hned jsem se cejtil líp. Les se probouzel a do jeho hustýho podrostu začalo pronikat ranní světlo, když přiběhl Opičák a informoval svýho duchovního otce Ieronýma o tom, že celá ta banda opustila tábor a zmizela někam do hloubi hvozdů směrem na Antrinsko. Posbírali jsme se, něco zakousli a velice opatrně se vydali prozkoumat ten opuštěnej tábor. Měli jsme strach z nějakých pastí a léček, ale ukázalo se, že ten tábor je fakt vopuštěnej a nepotřebný věci, který nemohli vodnýst, byly spálený na dvou vatrách, který byly udržovány celou noc. Ovšem učinili jsme dost hrůzný objev. V jednom ze srubů jsme našli tři podřezaný ženský. Očividně se jednalo o původně unesený vesničanky, který sloužily na uspokojení pudů těch kultistů. Podobně jako v tom prvním ležení. Ale tam jsme přišli tenkrát včas. Tady ne. Fuj!

Ieronýmus nám pak nahlásil, že tuhle noc se mu nic nezdálo a nahatá elfka mu tak dala pokoj. Tak na to se dá nahlížet různě, ale elf vypadal spokojeně a vyrovnaně.

Rozhodli jsme se, že tábor komplet vypálíme a pak se pokusíme přesnějc zjistit, kam mohl ten zbytek odtáhnout. Zatímco kudůk a hobit podpalovali sruby, aby ohněm dokončili práci, kterou už začali naši nepřátelé, tak já svědomitě krytej kouzlem hlídal u lávky, která vedla přes potok. A protože jsem člověk bdělý a na hlídce se obvykle nezlákám, tak jsem najednou zahlídl přicházet ozbrojenýho chlapa, kterej očividně nepatřil k nám. Byl navlečený ve zbroji, měl meč a vypadal zpustle. Ale meč měl zastrčený za špagátem a ruce držel nad hlavou. Očividně o nás věděl. Tak jsem na něj zařval, ať dál nechá horní pačmáky nad hlavou a pomalu se přibližuje k nám. A výhrůžně jsem dodal, že jestli se pokusí vo něco, co si vyhodnotím jako nepřátelskej akt, tak to s ním špatně dopadne. Poslechl a pomalu překročil lávku. Meč hodil

na zem. Obstoupili jsme ho a čekali co z něj vypadne. Ukázalo se, že je barbařho a tudíž primitivního a tupýho původu. Ale obecnou mluvil srozumitelně. Ovládal i nějaký základy slušnýho chování, takže se nejdřív představil jako nějaký Ornef, původem z Antrinu a že patřil k tý bandě, která právě odtáhla, ale že už s nima nechce mít nic společnýho, protože jsou to rabiáti a násilníci. Inu, zatím dobrý. Důležitý bylo, že jsme snad konečně získali toho vytouženýho jazyka, ze kterýho budou padat informace.

Ornef skutečně klopil. K tomu jeho klopení jsem si ovšem důkladně přihejbal z láhve, protože jsem dostal chuť na mok. Chytil jsem slinu. Navíc jsem věděl, že na bryčce máme ještě celej soudek s vínem a pár lahví kořalky, takže neubude. A musím se přiznat, že jsem se tak trochu namazal. Takže rozhodně nebudu tvrdit, že všechno co zaznamenám na následující řádky, je úplně přesný. Ale přibližně to bude sedět. Doufám.

Barbar vypověděl, že sem pod Javonk přitáhl s bandou antrinců, který zběhli z vojska. Že prej z války nic nekouká, takže se zahojej na kořisti, kterou získaj v Gwendarronu. Prošli hvozdem. Důležitějma osobama v jejich bandě byli nějaký Sudivoj Brukec a magický nadanej Rut Ramořín. A ještě zmínil nějakýho Jozeka Vrbu, kterej prej vydal rozkaz k pozabíjení těch ženskejch. Což pro Ornefa byla údajně poslední kapka. Takže dezertoval z bandy. Pan Ornef je celoživotní dezentýr, chtělo by se dodat. Ukázalo se, že tady v lese nejsou sami, protože se časem dostali do konfliktu s někým nebo s něčím, co nazvali kachnoještěři. Očividně to byly ty stopy, na který už taky narazil Mekrpt z Velkýho lesa. Tak to zapadlo do sebe. Utrpěli ve střetu s nima velký ztráty a část tlupy pod vedením Sudivoje se vydala na sever, kde se usadila v jeskynim komplexu. To byli očividně ty, se kterejma jsme se my střetli před několika dny. No a pak prej včera vyslali na lov skupinu pod vedením nějakýho Adalberta Klause, ale z tý se vrátil jenom nějaký hobit, takže usoudili, že je čas to tady

vyklidit, když pochopili, že jsou obleháný silnějším nepřítelem. Teda náma, protože to taky bylo naše dílo. Ušlechtilý. Máme na to potvrzení z královský kanceláře pro otázky náboženství a víry. Tak nějak to do sebe celkem zapadlo. A pak už jenom pár drobností, jako, že třeba Rut Ramořín má animálio v podobě nějakýho raracha a že je nebezpečnej. Ovšem o chlapovi v černožlatým pláští prej nikdy nic neslyšel. Což teda bylo blbý, protože se začalo potvrzovat to, co jsme už věděli. A sice, že problematickejš potížístů je tady v tom kraji víc. Drancýři s Antinska, kultisti, zblblí vesničani a bohové vědí co ještě. Ornef taky pustil dost cennou informaci. A sice, že se jeho bývalá banda, teď když jsme je vytlačili, se určitě přesune na nějaký místo hluboko ve hvozd. Tomu místu prej říkaj Starej tábor.

Ornef projevil přání se k nám přidat, což jsme mu milostivě dovolili, pod podmínkou, že bude vypovídat na příslušnejch místech, až se čas naplní. A tak nějak jsme mu taky přislíbili vlídný slovo a možná i pardon jeho předchozích činů. Ale na to ještě bude čas. Takhle jsem to barbarovi obšírně vysvětlil. Následně začal Balvan Hruška přednášet o otravách a jedech. A vůdce chtěl taky něco říct. Na což měl teda jako nárok, protože je to holt vůdce. Ale nějak se nemohl dostat ke slovu. Takže zakřičel na půlku hvozd, že by už bylo dobrý, kdyby svatej Daleš konečně dožvanil. Tim myslel mojí ctěnou a zbožnou osobu. Takže jsem zase povýšil, ale myslím si, že to teda pan Jorchen trochu přehnal, protože já jsem jenom pokornej služebník svatýho Daleše a taky svatý Maury. A nikoliv přímo Daleš a už vůbec ne svatej. Zase vím kam patřim a zůstávám na zemi. I když moje myšlenky bejvaj často dost vzletný. No..., takže jsem si loknul vína a už jsem byl zticha. Vůdce teda oznámil, že jazyka máme a nebudeme tudíž ty uprchlíky pronásledovat do toho Starýho tábora, protože Ornef to místo zná. Kdyby bylo potřeba někdy v budoucnu. A teď zamíříme zpátky k bryčce, protože Ieronýma už bolel nohy. A pak zpátky do Kartogu.

Abychom tam byli do toho devatenáctýho, kdy se má stát..., něco. To ještě nevíme, ale chceme u toho bejt.

Ieronýmova dřímota a co z toho bylo

Vytvořili jsme pochodový sestavení. A já se na vůdčův pokyn postavil do čela naší kolony. Což byl projev důvěry nebo taky trest za to, že jsem ho tuhle nechtěl pustit ke slovu. Aby se nazbláznil. Lesní stopař Mekrpt, kterej má kapsy plný myší, na tuhle chybu v postavení upozornil. Že prej, jestli umim stopovat. Tak něco na tom bylo, protože jsem vopravdu stěží držel orientaci směrem k bryčce. Ale našťestí nade mnou držel ochrannou ruku svatej Daleš a tak jsme nezbloudili. Tak vono se podle toho potoka dalo orientovat docela dobře a myslim, že kdybych šel blbě, tak by na to někdo upozornil. Ať už lesa pán nebo horáčkovec. Takhle jsme šli čtyři hodiny tim blbym lesem a už jsme se blížili ke konci, když tu najednou, milé děti, se stalo tohle...

Pan Ieronýmus z marrburskýho podloubí a majitel flašinetu si najednou začal stěžovat, že mu do hlavy zase leze ta nahatá elfka Leriana a to za plnýho vědomí a ne ve snech jako dřív. Což byla docela změna. A že je prej už vysloveně drzá a tlačí na něj. A pak slepej elf řekl, že se cejtit unavený a chce si zdřímnout. A to hned. A začal si sedat na zem, takže se dalo předpokládat, že za chvíli se z toho sedu stane leh a nakonec bude pan elf ještě chtít deku. V Jorchenovi se zase probudila ta jeho celoživotní závislost na elfim elementu a řekl, že proč ne a jen ať si flašinetář pěkně ustele na mechu. A že my budeme bdít nad jeho klidným spánkem. Začal jsem namítat, že je to blbost a že Dubina a tim pádem i blbec Ryba s bryčkou jsou už nedaleko a že by bylo dobrý už vypadnout z toho lesa, protože je to nebezpečný a nedomácký prostředí. Ale vůdce trval na svém s tím, že se to aspoň vyřeší a uvidíme koho spící elf přitáhne. No tak jo. Ieronýmus se natáhl, pod hlavu si dal houni a odebral se do

říše snů. A my okolo něho vytvořili kruhovou obranu. Část z nás byla pořád chráněná kouzlem nespátření. Dostal jsem za úkol hlídat jedno z křídel a k ruce jsem dostal Ornefa. S tím, že ho mám zároveň hlídat, kdyby něco nebylo v pořádku a antrinec třeba zase změnil strany. Inu, jsem muž, kterému lze svěřit hned několik úkolů najednou i když vůdce by možná dodal, že hlavní je abych moc nežvanil. A tak jsem hlídal, čučel do hvozdu.

Ieronýmus očividně zabral a najednou se snesla příšerná mlha. Taková ta mokrá a hustá jak mlíko a okolo nás se začaly rojit zvuky. Postřehl jsem, že Jorchen na druhý straně kruhový obrany vystřelil, ale viděl jsem z toho prd. Najednou se přede mnou vobjevili takový dvě divný postavy. Podle všeho to byli ty blátošlapové nebo kachnoještěři. Nemarnil jsem čas a oba je počastoval energií, až jim vnitřnosti vyletěly z těla. Okolo se rozhořel lítej boj. Nějakým vodním kouzlem na mě zaútočil další chlap, takže jsem nejenom odletěl, ale ještě jsem zmokřel, takže se budu muset usušit. Ale na to teď nebyl čas. Vzápětí na mě naletěla nějaká okřídlena mrcha a nebejt toho, že moje práce s magickým prstenem se už dostala na patřičnou úroveň, tak mi mohlo bejt ouzko. Boj pokračoval na všech frontách a do toho ještě začal ze snů hulákat Ieronýmus, že si pro něj přišli. Kdo a co, to z něj nevypadlo. Ještě zasvištělo několik šípů, ale nakonec se situace zvrátila v náš prospěch a útok jsme odrazili.

I přes mlhu jsme se shromáždili a vyměnili si informace. Někdo probudil Ieronýma. Možná, že kopancem. A z křoví vylezl šedovské kudůk Fenx a přidrle se pochlubil, že přečkal boj bez jediného škrábance, protože zůstal celou dobu pečlivě ukrytý v křoví. Kdyby neměl ty předchozí zásluhy, tak by si koledoval o facku a bezmasej tejdén s vyloučením alkoholu. Suhej tejdén. Probuzený Ieronýmus nám s oroseným čelem oznámil, že tahle země není pro lidi. Je elfů. A z Balvana Hrušky vypadla nějaká příšerně sprostá nadávka. A milej Ornef zkušeně obral mrtvolu nepřátel. Co se mu

líbilo, to mu uvízlo za nehtama. Teda v bařohu. Některý jedinci maj to kradáctví v krvi. Nechápu, že jsou chvíle, kdy se soupe nohama a není dobrý na sebe upozorňovat. Vůdce na barbarovo počínání neřekl nic, nakonec šlo o pár šmuků, který bychom stejně nechali ležet na místě, ale zapamatoval si. A vůdce nezapomíná, to už vim. Hobiti špatný, elfové dobrý...

Takže bylo jasné, že nahatá Leriana a snový manipulace souvisej s téma kachnoještěřama. Nebo blátošlapama. Jak je komu líbo. Z Ieronýma se tak asi stalo něco na způsob média. Otázka zní, jak moc je to nebezpečný pro něj i pro nás. Může nás ta, zatím nepojmenovaná moc, ta síla Iše, třeba skrze flašinetáře nějak sledovat, odposlouchávat? Nebo má moc, aby přetáhla Ieronýma na svojí stranu a ten nám třeba taky někdy v noci neutřhal hlavy a nevyjedl nám mozky lžící? Můj mozek by určitě byl pikantně kořeněnej magenergií. Tak jsou to otázky, na který zatím nejsou odpovědi. Mekrpt z Velkého lesa, ještě většího než je tenhle, přišel se zajímavou teorií. A sice jestli pohyb těhle divnejch tvorů nějak nesouvisí s vodními tokama, že se můžou pohybovat hlavně podél nebo přímo v nich. Jak to mocnost toku dovolí. A že bychom si měli dávat majzla, až si budeme třeba z potoka brát vodu na pití nebo si v ní namáčet kapesník na ochlazení hlavy.

Motali jsme se po lesním pažitě a dávali se dohromady. Ornef vykřikoval, že ty pobité blátošlapové maj zajímavou anatomii, čímž potvrdil podezření, že ty mrtvolý předtím obral. Protože odkdy se zástupci slepý vývojový větve člověka, obecně nazývaný jako barbari, zajímaj o nějakou anatomii? Ornef sem z Antrinu přitáhl za kořistí a nikoliv za účelem vědeckýho výzkumu. Takhle jsem taky barbarovo počínání zhodnotil nahlas. Ornef se naštvál a začal mi teatrálně mávat před obličejem jeho ušmudlaným bařohem, že prej ať se klidně kouknu, jestli něco teda ukradl. Na to jsem samozřejmě jako inteligent nepřistoupil,

protože mi to vlastně bylo jedno, jestli nějaká cetka skončila mimo oficiální seznam kořistí. Ostatně fakt nebylo co brát. Nějaký korále, pár tesáků a taky několik lapacích sítí. Nechtěl bych pod nějakou skončit. Jeden tesák jsem si vzal. Když to tady přežiju, tak si ho dám doma na zeď. Tam doma, v tom mym krásnym domečku.

Kdo se ovšem začal intenzivně věnovat poctivý anatomii, byl zástupce Hruška. Na můj vkus až moc poctivě. Laboratoristi maj tenhle nešvar obecně v krvi. Všude hledaj hmotu nebo spíš Hmotu. Bahno, brouci, netopejři nebo zajímavý mrtvolý. Berou všechno, pak to házej do kolon, zatápěj pod kahanama a škvařej Hmotu. Pak jsou šťastný, pak je dobře na světě. Hruška popadl jednoho zmrtvolněnýho tvora, o kterým prohlásil, že je kráplej, otevřel mu trupíště a začal z něj rvát orgány. Přišel na takovou zajímavost a totiž, že bahenní tvor má jak žábry, tak i plíce. Takže je, co se týče pohybu, obojetnej. Na souši i ve vodě, jako doma. A pak si některý orgány strčil do pytle s tím, že je vyvaří, až bude mít čas. A ten se nám už krátil, protože jsme ještě dneska chtěli dorazit do Dubiny. K bryče a Šámalovi.

A tak jsme pozdě odpoledne vypadli z mlhy a vydali se na pochod. Ieronýmus vypadal vyčerpaně a dost se vlekl. Minuli jsme opuštěnou pilu a pak už vylezli z toho pitomýho lesa. Vzali jsme to okolo Jeřábkovíc statku, pak okolo višňovýho sadu auž jsme byli u Dubiny. Po cestě se dal Ieronýmus trochu dohromady, takže zase začal orodovat za Šámala Rybu a za jeho přijetí do družiny. A Ornef se zase hrdě hlásil ke každému místu po cestě, že prej tady byl a že to tady všechno zná. Prostě tady s tou bandou před pár dnama zabíjel, plnil, znásilňoval a vůbec různě trápil pokojný obyvatelstvo. A pak se taky začal křoutit, že prej nechce k výsledku. Vůbec si začal nějak klást moc podmínek. Docela mu otrnulo a byl zralej na pár facek. Už mu taky mohlo dojít, na čem se to vlastně podílejí a že ho teď dopadl zákon. A zákon to jsme tady teď my. Máme na to glejt.

Dubina

Slunce už nebylo nejvyšší. Už se překulovalo k západu, když jsme přivandrovali k Dubině. Docela malebná vesnička, kam jsme před pár dny odeslali Šámala Rybu i s naším trénem. Tak uvidim ještě máho koně, kterému jsem pořád nedal jméno? A najde Ieronýmus bryčku s nákladem peřin? A bude na tý bryče i sud vína a všechny láhve kořalky? Tak takové otázky jsme si kladli ještě před tím, než mě vůdce odeslal jako předsunutou hlídku do vesničky. A tak jsem neomylně zamířil k hospůdce, která nesla poklidný název „U koníka“. Otevřel jsem dveře, obhlédl prostor a spatřil jsem jenom výjevy, který do takový hospody patří. Několik štamgastů, hostinskýho a pak taky toho našeho..., Šámala Rybu. Seděl rozvalenej, s pantátovskými povolenějma kalhotama, u piva a nadšeně mě přivítal. Tykal mi a div, že nepoužil podivnej familiérní výraz, kterej má kulturně původ, podle všeho v Gwendarronu. Protože z Altenbruchu jsem ho neznal a svatej Daleš ho taky nepoužívá. Takže ten výraz „ty vole“, sice nepoužil, ale i tak jsem ho z něj cejtíl. A jako rozumově nadřazený jedinec, jsem Rybu milostivě hned sprdnul, že ať mi laskavě netyká. Očividně se ho to dotklo, protože sklapl, ale hned ho to přešlo, protože mi hrdě oznámil, že guláš pro nás, je už připravený několik dní. Tak to bude ten gulášek řádně uzrálý. Ale vlastně jsem byl rád, že toho blba vidim. A to už dorazili i ostatní. Ryba to s tím tykáním zkusil i na vůdce, ale ten mu jenom odsekl, ať radši drží hubu. Tak nemusel bejt na toho pacholka hned tak vestrej. Ale vlastně to bylo milý shledání. Vlastně to všechno bylo zařízený a připravený k naší spokojenosti. Stůl jsme dostali vlastní, místní burani na nás shlíželi s úctou, což měl na svědomí bezpochyby Ryba, dostali jsme pivo, kterému říkali Zlatý hranostaj a nakonec i ten guláš byl docela požitelný. A tak jsme seděli a kafrali. Hlavně byl slyšet hobit a zástupce Hruška, kterej tak nějak celý hospodě shrnul naše příběhy předchozích dní. Večeři ovšem zakončil rodilej gwendarroňan z Marrburku

Ieronýmus zvoláním „Ty vole, já už nemám pivo“. Inu, rodilý Gwendarronec.

A nastal čas odpočinku, před tou zítřejší cestou do Kartogu. Rozdělovalo se spaní. Skončilo to jako obvykle. Vedení na dvoják, zbytek na čtyřpryčňák, s tím že Ornef bude chrápat na zemi. A Šámal Ryba do maštale. Takhle vypadal plán. Ale všechno bylo jinak. Jednak si Šámal Ryba už tak nějak zvyknul z předchozích dní, že se bude rozvalovat na dvouposteli a s vydatným připopichováním Ieronýma, protestoval proti umístění ve stáji. Ieronýmus, kterému už asi očividně otrnulo po těch jeho bouřlivejch a nahatejch snech dokonce, mimo sluch vůdce, jedovatě prohodil něco vo tom, že by se taky vo tom spacím pořádku, kdy pan Jorchen Kierke pravidelně končí na loži s hobitem Hruškou, mohla taky dozvědět, kdyby se to k ní čirou náhodou doneslo, paní Dorynis Malá Kierke. Jorchenova zákonitá manželka. Ovšem hlavní potíž vznikla jinde. Co s několikanásobným antrinským přeběhlíkem Ornefem? Že bude spát na zemi bylo jasné, ale co když zase změní stranu? A tak vůdce vymyslel následující postup. Kudůka Fenxe jmenoval velitelem naší ložnice, s tím, že je zodpovědný za to, že Ornef neuteče nebo neprovede nějakou blbost. A kudůk to vyřešil po šedovsku. Ornefa svázat! Barbar ovšem začal hulákat, nehodlal se podvolit a tak vůdce pověřil Hrušku, aby na celou věc dohlídl. Už jsem někde zmiňoval, že když pověříte osobu s určitým charakterem čimkoliv, jen když mu dáte funkci, tak ta osoba je následně svolná k..., k čemukoliv. Tudíž Hruška začal na Ornefa rvát, že se musí nechat svázat, nebo bude bitej jak žito! A Jorchen si mohl mnout ruce, jak to všechno vyřešil. A přitom zůstal čistej. Nebo si to myslel. Protože poslední co jsem slyšel, byl Ieronýmuv povzdech, že v tom má vůdce bordel a jestli Ornef něco vyvede, tak to padá na něj. Ieronýmus měl pravdu.

Někde tady mě celá ta situace dožrala a nehodlal jsem se dál marnit čas pitomostma. Měl jsem vyšší cíle. Ostatně jako

vždycky. Skoro. Svatej Daleš je mi svědkem. Uvědomil jsem si, že hostinec „U koníka“ má ještě jednu cimru. Poctivej třílůžák. Takže jsem zašel za hostinským a pronajal si ho sám pro sebe. Důrazně jsem toho chlapa upozornil, že nesmím bejt rušenej a že budu potřebovat železnej kotlík, abych si mohl rozdělat oheň na cimir. Ten nebohý muž trochu protestoval, protože nechtěl, aby mu vyhořel majetek, zděděnej po předcích. Ale když jsem mu řekl, že jsem magicus z Nurnu a že vim, co dělám, tak mi nakonec dal klíče.

A já skutečně věděl, co hodlám učinit. Potřeboval jsem zhmotnit náhradu za nebohýho pana Kapouna, kterej padl v boji s nepřitelem. A na to jsem potřeboval klid. A ne nějakou pitomou hádku. A bylo jedno, jestli je to hádka o spacím řádu, svázaným barbarovi nebo nepřirozených prasáckých vztazích ve vedení. Vůdci jsem to popravdě oznámil a bylo mi dokonce řečeno, že ubytovací poplatek půjde z družinovýho. Když jsem se zamykal na pokoji, tak jsem zaslechl vzrušenou hádku a následnou honičku. Mám pocit, že v tý honičce nějak figuroval provaz, kudůk a barbar.

Putoval jsem mimo běžný svět a tvořil jsem. Tvořil jsem představu a zároveň jí zhmotňoval do reality. Univerzitní vzdělání. Magicus, nositel diplomu. I když oheň v kotlíku drobně plápolal a žhnul a já byl maximálně soustředěnej, tak ke mně pořád dolejhaly zvuky z hostince U koníka. Takže ačkoliv jsem si myslel, že malebněj hostinec v Dubině může bejt dobrý místo pro zrod animálie magickýho původu, tak... nebylo. Ale nakonec se Dilo povedlo. Uspěl jsem. A tak přesně na přelomu dne třináct a čtrnáct, měsíce osmýho a roku tisíc devadesát dva přišla na svět Billověna Zářící. Magická kočka, barvy ohně. Pojmenoval jsem jí po tom nejkrásnějším a nejužasnějším, co nás potkalo na minulé výpravě. Po slečně Billověně Štědré alias Zářící. Bohové, taková krása. Taková krása...

Billověně ovšem nebylo dopřáno

klidu, aby se postupně a zlehka seznámila s pozemským světem. Vyčerpanej namáhavým a čarodějným vyvolávacím obřadem jsem usnul, abych byl po pár hodinách vzbuzenej Řevem Opičákovým. To velký Ř je správně. Cejtíl jsem se mizerně a opuštěně vod magický síly. Okolo dveří se něco prohnalo a to už se ozval i Řev Hruškův. Zástupce hulákal něco o přepadení. Vyhlídl jsem ze dveří a v přítmí chodby, ozářený mdlým světlem schodištního kahanu, jsem zahlídl dva blátošlapy se sítí. Byli tady! Jedinou sílu, kterou jsem byl momentálně i mentálně v daný chvíli použít byl magickej prsten, koupenej za tisíce zlatejch vod Gruba. Tahle síla souvisí s démonama a taky s rodicím se novým dnem. Tak jsem to zmáčknu... teda, tak jsem tu sílu uvolnil a jednomu z blátošlapů jsem parádně ožehl zadnici. Ten se na prdel jen tak neposadí. Jenomže to už se po schodech hnali další a mezi nima i nějaký bledej elf a rovnou na mě. Možná jsem měl zůstat zamčený. Někdo z našich hulákal, že si přišli pro Ieronýma. Tak já teda nevím, ale to si toho flašinetáře nemůžu vyzvednout ve dne jako slušný lidi. Zeptat se vůdce, jestli si s nima může elf jít hrát ven? Komu tyhle noční návštěvy prospějou?

Šlo do tuhýho. Z mozkovejch závitů jsem doslova uhnětl poslední sílu a vypadl jsem magicky ven z hostince. Billověnu jsem nechal pod postelí, abych si udržel přehled vo tom co se bude dít na patře. Tohle je vejhoda animálií. Jsou hned použitelný a připravený. Jenom si to s nima musíte srovnat v hlavě. Tak to jsem si teda tím magickým skokem pomohl! Ocítl jsem se mezi čtyřma blátošlapama, který šplhali do oken. Dva si mě všimli. A tady by mohl můj příběh končit... Ale svatej Daleš bděl nad svým služebníkem a ukázal mu cestu ven. Papírky! Máš v kapse papírky vod Ieronýma! To bylo tak. Možná jsem to už zmiňoval. Ale když jsme byli ještě v lese a chystali jsme šturm na ten tábor, tak mi Ieronýmus, kterej byl zrovna při smyslech a nesnil vo nahatý elfce, dal tři takový papírky. Kouzelný, povídal. Stačí rožmoulat v dlani a hned dostanete magickou sílu do hlavy. Tak

jsem jeden použil podle návodu a znova jsem magicky skočil. Tentokrát dál a ten skok jsem nasměroval ke kovárně. Společně s hospodou bejvá kovárna oporou civilizace a řádu. Když je vám ouvej, hledejte kováře. Vzpomněl jsem si na jeden citát z tý naší Kroniky. „Zombr, je tady Zombr, ten těm vrahouňům ukáže“. Tenhle Zombr z legend to tenkrát těm vrahouňům sice neukázal, ale já se ocitl hned u dvou Zombrů. Starýho a mladýho. Zřejmě otce a syna. Stáli jak dva svatý před svojí kovárnou v kožených zástěrách a se zbraněma. Zahulákal jsem na ně, že přepadli hospodu a chlapi se dali do pohybu. Tak jako jsem jim dal najevo, že půjdu s nima na nepřitele, ale takticky jsem se ocitl za jejich zádoma. Povzbudivý bylo, že o kus dál se srotl dav dalších vesničanů s vidlema a klackama, kterejm se taky očividně nelíbilo, že jim někdo ničí knajpu. Mohlo jich bejt do tuctu. Ovšem blátošlapů se okolo hospody motalo taky dost. Snažili se pronikat dovnitř hlavně voknama v prvním patře. Používali u toho očividně magii. Jednoho teda hned taky magií srazila zpátky Billověna, kterou jsem nechal na patře. Ostatní se střetli s vesničanama a zevnitř hospody se taky ozýval ryk boje. Hlučnej ryk. Měl jsem docela dobrej přehled, takže jsem někdy v dálce na cestě najednou spatřil zhmotnivšího se Ieronýma, kterej očividně taky vypadl z hospody magickým skokem. Okamžitě ho spatřil jeden blátošlap a poštvál za nim hned celou hordu podřízených. Elf se stačil magicky skrejt a tím unikl. Tohle bylo důležitý. Ačkoliv si podle všeho přišli právě pro toho našeho majitele kouzelných papírků, když ho předtím nepolapili na hanbatý sny, tak ho nebyli schopný vystopovat nějakějma šamanistickějma, nepřirozenějma metodama. Když Ieronýmus zmizel, tak byl prostě zmizelej. To bylo pozitivní.

Střet vesničanů s blátošlapama se neodehrával ve vítězném duchu. Drnrohryzové padali, jak mouchy a to včetně jednoho ze Zombrů. A z patra se taky ozýval řev našich, kterej měl do vítěznýho daleko. Dokonce jsem zaslechl zástupce Hrušku, jak vzývá svatýho

Daleše a svatou Mauru. Billověnu jsem povolal k sobě, aby mě případně kryla zbytkem magický síly, kterou obdržela hned při svém příchodu na svět. Nebezpečnej svět. Boj pokračoval. A našinci postupně opouštěli hospodu. Nejdřív jsem uviděl skákat dolu zkrvavenýho Mekrpta, kterej si to hned namířil někam do křoví. Pak vyskočil i Jorchen a metelil si to někam do míst, kde jsem naposled viděl Ieronýma. Rozhodl jsem se s nima spojit a vydal jsem se obloukem během za nima. Neveselo a truchlivo je člověku samotnému. Ještě jsem uviděl, jak padl i druhej Zombr. Smutný, smutný to bylo. Tak jsem se mohl rozloučit s představou, že s nima vítězně vtrhnu do hospody a vysekám naše z obklíčení. Ostatně hospodu už podle všeho držel jenom Fenx a Hruška. Možná, že teda i Šámal Ryba, ale spíš asi ne. Blátošlapové se hrnuli dovnitř, zvláště poté co zmasakrovali poslední nebohý vesničany, který chránili ty svoje políčka a štamgastský židličky.

Podařilo se mi spojit se s Jorchenem a Ieronýmem. Ovšem akce byl v tu chvíli schopnej jenom náčelník. Popoběhl a začal pálit do nepřátel, který už obsazovali hospodu. Z okna najednou vypadl i Hruška a mazal pryč s vyvrácenou nohou. Fenx vylezl taky a zaujal poslední obranu na střeše. Takovej den lumíků. Všichni jsme postupně vyskákali z patra malebný hospůdky „U koníka“ a bylo nám dost ouvej.

Blátošlapové hospodu obsadili a zřejmě začali rabovat. Je ovšem fakt, že i jejich řady prořídly. Netrvalo to dlouho a z voken nepadali lidi, ale naše bágly. A to mezi náma vyvolalo mírně hysterické stav. Může někdo zkat, můžeš krvácet z palice, můžeš mít useklej pačmák, ale ten náš majeteček, ten je posvátný! Ach jo, tak jsem přišel vo ten můj skvělej kouzelný pytel. Zase se budu belhat po světě s nákladem a hrbit se jako vobyčejnej kmán. Můj náklad nebudou podpírat démoni, ale já sám. To je tak strašně nespravedlivý...

S kořistí se blátošlapové vrhli k potoku a očividně se chystali zdrhnout. Kdo zůstane na bojišti, ten bejvá považovanej za vítěze. Takhle se to píše ve vojenských příručkách. Sláva, vyhráli jsme potyčku „U koníka“ v Dubině. Posledního nepřítele skopl pravým šedovským kopem do držky kudůk Fenx. A odněkud vylezl z křoví Balvan a Mekrpt. Oba zbitý jak žito. Ale živý.

Jorchen se vrhl s lukem v jedný a s hrstí šípů v druhý ruce k potoku a snažil se dosáhnout ty kradáky kradářský, blátošlapy mutantský. Jeho šípy s kalenejma špicema se matně leskly zlověstným jedovým nátěrem. Fenx se k němu přidal, ale ještě předtím nás upozornil, že se tady válí neviditelný bledej elf, kterej je omráčnej, ale zatím nesvázaný. Tak, že prej ho má někdo zajistit. Fajnová idea, ale dost blbě proveditelná, když zajatce nevidíte a navíc nemáte po ruce provaz. Ale nakonec jsme to, s pomocí různých opasků a hadrů po mrtvejch s Mekrptem zvládli. Použili jsme i jednu síť, kterou si ty darebáci přinesli na Ieronýma. U toho svazování jsem pochytil další neblahou zprávu. A sice, že byl umlácený i Opičák. Ieronýmus je tak vlastně úplně slepej. Zatím to teda řešil nějakou magií. Ale magií opa úplně nenahradíš a navíc ze šmírovacích kouzel bolívá hlava.

A do toho všeho se už seběhli přeživší vesničani, hlavně teda čerstvý vdovy a sirotci a začali bědovat nad mrtvejma. Netrvalo dlouho a jejich bědy a vzteky se obrátily proti nám. Že prej Dubinu a hostinec „U koníka“ přepadli ty divný tvoři jenom proto, že jsme tady byli my. Bylo to dost nepřijemný. Ječel hlavně hostinský. Tak jsem na něj, samozřejmě v sebeobraně, začal hulákat, že je to přesně navopak a že to nám se stala křivda v jeho blbý hospodě a že ani nedokáže vochránit platící hosty před divnejma návštěvama. Tak připouštím, že to nebylo úplně důstojný, protože taková ta velká pravda, tak nějak, pro tyhle případy neexistuje. Je slepá. A asi teda panu majiteli skutečně, do jeho prosperujícího podniku, vlezli ty šmejdi, protože šli po Ieronýmovi. To

jsem mu ovšem neřekl a naopak jsem mu začal hrozit inspekci, protože my jsme páni z velkého města a v Dubině se dějou divný věci, hodný prošetření. Nedal se a naopak začal hrozit inspekci von nám. Tak vůbec se divím, že znal slovo inspekce. Ale to bylo nakonec jedno. Hostinský hádku zakončil tím, že poslal nějakou vdovu pro vojáky do toho uprchlickýho tábora. Což nám bylo v tuhle chvíli, tak nějak šumafuk. Bylo to dost daleko a navíc my máme glejt. Ten velkej Glejt. My jsme zákon!

Když jsme zajistili toho zajatce, tak jsme se vrhli do patra hostince, abychom definitivně zjistili škody. A na tomto místě bych chtěl, tak nějak oficiálně, poděkovat panu svatému Dalešovi. Protože můj pokoj, kde přišla na svět Billověna Zářící, ty lumpové nechali na pokoji. A já tak měl pořád svůj tlumok a batoh. A tudíž i kouzelný pytel a nějaký ty lektvary. A tím dobrý zprávy skončily, protože vostatník ukradli úplně všechno a navíc byl nalezený Šámal Ryba s rozkrápnutou hlavou, úplně bez života. Po Ornefovi se slehla zem. Takže ho nedokázal svázat ani zástupce vůdce, ba ani velitel ložnice. Panovala takřka všeobecná shoda, že Ornef byl zrádce s podobně nabouranou hlavou, jako měl Ieronýmus. Ale Ieronýmus nezradil a teď za to zaplatil smrtí Opičákovou. A navíc přišel i vo kočího a poskoka. V jedný osobě teda. Hanbatý sny se holt někdy nevyplácej, ale lze se jim postavit. Vod vody se vrátil rozzuřený vůdce s kudůkem. Nepodařilo se jim už nikoho dopadnout, protože ve vodě měli ty blátošlapové holt výhodu domácího prostředí. Vůdce se ovšem nehodlal vzdát tak lacině a nařídil všeobecný pronásledování po proudu potoka. Naštěstí jsme měli k dispozici pořád všechny naše koně. Ba i bryčku, na kterou jsme hodili polomrtvýho Balvana Hrušku a svázanýho zajatce. Slepej Ieronýmus se usadil sám a Fenx se chopil řízení. My ostatní jsme se vyhoupli do sedel a vyrazili. Obsadili jsme oba břehy, protože vůdce chtěl mít jistotu, že nám neunikne žádná stopa. Na jedný straně stopoval sám a na druhý Mekrpt. A v týhle

divný sestavě jsme se vydali na další putování. Za tím našim uloupeným majetečkem. Všechno vostatní šlo teď stranou. Jo a v hospodě jsme nezaplatili. A máš to, šenkýři!

Po stopách!

A tak jsme vyrazili a bylo nás šest. Teda bylo nás sedm, když započítám i bledýho elfa, svázanýho do kozelce a s roubíkem v hubě. Ornef někde zmizel a Ryba měl palici napadrť. A ještě s náma byla Billověna Zářící. Moje nová kočka magickýho původu, což byla posila, ale je fakt, že si na její přítomnost budu muset chvíli zvykat. Kočka není pták a Billověna není pan Kapoun. A když jsem v těch personáliích, tak musím ještě zmínit, že nás a hlavně Ieronýma opustil Opičák. Smutný čas.

Ale na truchlení nebyla doba. Kopyta čvachtala a bryčka skřípala v blátivý vodě potoka, kterej si to zurčel a bublal směrem k říči IŠ. A hlavně poskytoval únikovou cestu těm blátošlapům, který táhli pytle s kořistí. S našima věcmi! Vládla mrazivá nálada. Vůdce byl vzteklej a tak jsem vyfasoval úplně stupidní úkol, kterej byl blběj úplně stejně, jako když byl Fenx pověřený velitelstvím ložnice. Měl jsem hlídat zajatce. Jak má nevyspalej inteligent někoho uhlídat? To je práce pro chlapa s palicí! Ale chápu, že vůdce řešil víc věcí a teď nerozlišoval mezi inteligentem a neinteligentem. Nakonec je to jenom uředník Horáčkův. Naštěstí jsem mohl z mého neukradenýho zavazadla vytáhnout dlouhej provaz a tak jsem požádal Fenxe, aby zajatce rádně zajistil, jakožto šedovskej vodborník a lidovej kutil. Fenx teda nejdřív odstranil moje a Mekrptovo neohrabaný dílo prvotního zajištění, který připomínalo spíš hmyzí zámotek, než seriózní spoutanýho zajatce. Ale kudůk pracoval rychle a radostně a pořádně provazy utáhl. Muselo to bolet. Dobré dílo.

Tím, že jsme vyráželi za rozbřesku, tak jsme ještě dopoledne dosáhli IŠe a stopaři vyhodnotili, že blátošlapové se vydali proti

proudu říčky, směrem do hvozdů. Což se asi dalo čekat, protože po proudu by to bylo do civilizace a tyhlety tvorové fakt civilizovaný nebyli. Takový děti lesa. Nakonec jsme dorazili do legendární Nový Tehaly, což byla malá vesnička, kterou jsme znali z Kroniky v blízkosti hvozdů a pod kopcem Javonk. Vesničani se věnovali běžný práci, ale potvrdili, že v říčce byli skutečně spatřený nějaký divný tvorové. Prej asi před hodinou. Což znamenalo, že jsme stáhli trochu z jejich náskoku. Koňmo po souši to bylo teda rychlejší, než vodou proti proudu a to bez ohledu na to, že to byli tvorové napůl vodní. Plíce a žábry, jak by řekl Balvan Hruška. Zavládl mírný optimismus. Já teda v úspěch pronásledování moc nevěřil, ale radši jsem držel hubu, protože by to mohlo vypadat, že nejsem solidární s vokradenejma. Já svoje věci totiž měl, ale teď nebyla vhodná doba se o tom zmiňovat nahlas. To přináší smůlu a není to pěkný. Nahlas jsem naopak pochválil fakt, že kdyby nedejbohomé došlo na naší kontrolu ze strany vojáků, který by na nás třeba pošvali ty nasraný vesničani z Dubiny, jak s tím vyhrožovali, tak se prokážeme tím glejtem vod barona a budeme v suchu. Ještě, že jsme si ten glejt nechali tak pěkně vystavit. To bylo prozíravý. Tak hovno! Jorchen mi odsekl, že ten glejt..., ten Glejt..., ten papír důležitěj, mu šlohi s ba'ohem! Teda tohle, že je starosta?! Vrchní byrokrat?! Ten nejdůležitější dokument, kterej nás může uchránit před šatlavou nebo dokonce šibenicí, si neschová na prsa do záhadří nebo aspoň do kapsy u kabátu? Von ho strčí do báglu mezi houni, vonuce a svačinu! Takže Glejt je teď uneseněj a ještě zamaštěnej vod špeku. Svatej Daleši, ty to vidíš! Jako by mě polili z kyble!

Vesničani z Nový Tehaly nás ještě varovali, že v lese je nebezpečno, což pro nás teda fakt nebyla novina. Po krátký poradě jsme se rozhodli utábořit na dohled vod lesa. Potřebovali jsme se dát trochu dohromady a hlavně vyslechnout zajatce. Pouštět se do pronásledování po probdělý noci se nám moc nechtělo. Navíc některý z nás byli pořád řádně pošramocení. Kupříkladu takovej Balvan

Hruška byl víc tuhej než živej. Kňoural, že ho kopli do hlavy a taky mu pohmoždili břich. Hobiti maj tučnej břich. Pronásledování holt muselo počkat, což ovšem rozhodně neznamenal, že jsme se vzdali naděje na znovuzískání našich věcí. Žáhu si zatím zchladíme na zajatci. To taky trochu uleví na duši.

Bledýho elfa jsme skopli z vozu a vrazili mu pár facek. Vůdce ho přivázel ke kolu vod bryčky a nebral vůbec žádný vohledy na to, že je to elf. Což bylo..., takový pikantní. Zajatec byl pořád němej. Následně se trápení ujal Mekrpt z Velkýho lesa a magicky zajatci podpálil škormi i s nohou vevnitř. To už ten elf začal ječet. A protože byl taky pěkně porubanej, tak mu začalo jít vo život. A to dost akutně. A to by bylo celý to naše výslechový snažení, tak nějak k ničemu. Takže jsem elfovi radši honem tu nohu uhasil. Myslim, že jsem to stihl na poslední chvíli. Bleděj elf s vočouzenou nohou na nás spustil něco, co připomínalo pepný nadávky a kletby. Ale rozumět mu moc nebylo. Byla to taková divná hrdelní řeč, něco mezi sípotem a bubláním. Podle mýho, tahleta řeč určitě nemá písemnou formu. Elf neelf. A pokud to teda nebyl fakt tvrďák, tak bylo jasný, že obecnou řečí se s nim nedomluvíme. Byli jsme zase na začátku. Už to vypadalo, že ho někdo odpraví, když jsem navrhnul, aby ho magicky vyslechl Ieronýmus. Věděl jsem už z dřívějšíka, že ten náš elf, s ted' už mrtvou opicí, tenhle druh magie ovládá. Že je na to studovanej. Jediný blbý bylo, že Ieronýmu byl úplně vyčerpanej. Ostatně jako my všichni ostatní. Bylo teda nutný rozbít tábor a dát se celkově dohromady. Ukradeněj majetek musel zatím počkat.

Výslech a kterak jsem se staral o potřebné

Rozvalili jsme se na letní pažit a chystali se hnípat a nasávat energii. Jorchen ještě obešel pomlácený a poskytl jim něco ze svejch ranhojičskejch znalostí. Narovnával polámaný hnáty a štipoval rány. Radost

pohledět. A když tak pěkně projevil svojí lidskost, kterou má obvykle ukrytou pod hroší kůží, tak jsem mu řekl, že by taky mohl trochu zalátat toho zajatce, kterýho jsme se před chvílí snažili mučením přimět k výpovědi. Chvilí to trvalo, bylo to pořád „sám mám málo“, ale nakonec svolil a uvedl bledýho elfa do stavu, kdy by nemusel hned umřít, třeba na náhodný šlápnutí nebo dobře mířenou facku. Aby bylo jasno, nevedla nás k tomu nějaká přehnaná citlivost k lumpovi, kterej běhá po světě s tlupou blátošlapů, krade cizí věci a ještě votravuje našeho městskýho elfa. To zase ne. Ale přišlo mi rozumný, aby ještě chvíli vydržel, než bude moct bejt odborně a magicky vyslechnutej. Navíc mě přišlo rozumný, abychom ho pozdějc předali do rukou baronovejch vojáků. Jako důkaz toho, že jsme se nikde neflákali. A co s nim bude pak, mi bude šumafuk.

I když jsme se chystali vodpočívát během bílýho dne, bylo pořád nutný držet stráž. A na to nikdo z nás neměl dost síly. Chvilí teda čučel do kraje kudůk Fenx, ale i ten pak potřeboval trochu toho limbu. Takže nastal čas pro Billovénu Zářící, aby se předvedla jako hodnotnej přírůstek do družiny. Ustlala si u toho hlídání na svázaným zajatcovi, aby mu případně drápem přerušila nějaký pokusy vo útěk. Ideální práce pro animálio. A kromě zabezpečení tábora jsem navrch ještě půjčil vůdci deku, protože ta jeho mu byla ukradená i se svačinou a Glejtem. Myslim, že jsem dobrák.

Spali jsme několik hodin až do pozdního odpoledne, když mě Billovéna probudila s tím, že se k nám blíží skupina jezďů. Naštěstí to byli podle předpokladu vojáci, co je na nás pošvali ty vesničani z Dubiny a ne další horda blátošlapů a bledejch elfů. Vzbudil jsem vůdce, informaci mu předal a nahlas jsem provolal slávu armádě, tak jak se sluší. Muž bez osobních dokladů a náš vůdce si teda zív a vydal se švadroně naproti. Opět jsem ulehl, protože nic jinýho se dělat nedalo. Sil na útěk se nám stejně nedostávalo a bylo jenom na Jorchenovi, jestli pomažeme do

žaláře nebo ne. Dopadlo to dobře. Vůdce příšerně dlouho vyjednával a my mezitím dospali. A ty chytrý z nás i načerpali novou energií z míst, kam se vobyčejnej kmán nedostane.

Vůdce nás následně seznámil s rozhovorem, kterej s vojákama vedl. A dobře ho vedl. Události v Dubině jim podal pravdivě a hlavně podle naší verze, nabídl jim našeho zajatce, až se ho teda pokusíme ještě jednou vyslechnout. A dokonce mu prej ty vojáci a jejich velitel Sulivoj Borch slíbili, že nás doprovoděj zejtra do lesa a pomůžou nám získat zpátky ty naše věci. A zatím se prej máme ubytovat v Nový Tehale. Tohle byla příjemná informace, protože jsem měl zatím pocit, že vojska je v kraji pomálu a zároveň je dost nebojeschopný. A najednou nám hned pomůžou a věnujou nám kus svýho vzácnýho času. I když prej teda dali najevo, že se do lesa dost bojeje, protože je tam nevlídno a nebezpečno. Tak uvidíme. Jo a ještě jim Jorchen nahlásil toho podezřelýho barbara Ornefa. Že je to renegát, zralej na špagát.

A pak už přišel čas na další pokus o výslech bledýho elfa. Tentokrát za odborný podpory odpočinutýho magicuse Ieronýma, bořitele myslí a znalce humanoidní psyché. Na zvířata to prej nefunguje. Mluvit se zvířaty uměj jenom osoby vyučený v Oboře. Ale to je zase jiná kapitola. Poněkud dvojznačně jsem zvolal „Nechte mluvit elfa!“, což byl dostatečně silnej kalibr, kterej nikdo nemohl zpochybnit. A elfista Jorchen už tuplem ne. Naopak mě pověřil sestavením výslechovýho seznamu zákeřejch otázek, aby pak odpovědi na ně Ieronýmus vhodnotil, až se bude brouzdat hlubinama duše vyslýchanýho. A to bez ohledu na to zda budou vyřčený nahlas. Odborná práce, řekl bych. Takže jsem vytáhl pergamen a za asistence ostatních jsem začal ty mazaný otázky koncipovat, aby to mělo nějakou formu a nic nás nezaskočilo. Vojáci mezitím odkvačili do nedaleký Nový Tehaly a do výslechu tudíž nehdlati nijak zasahovat. Do lesa se stejně vyráží až zejtra.

Když bylo všechno připravený, tak Fenx zajatce kopancem probral a mohlo se začít. Ovšem ještě než jsem mohl položit první z důvtipnejch a pečlivě připravených otázek, tak mi do řeči skočil vůdce Jorchen a výsledku se ujal sám. Jenomže protože je to vobyčejnej násilník z Obory Olbrama Horáčka, tak ty otázky byly úplně pitomý, bez ladu a skladu a neměly ani patu ani hlavu. Jediný pozitivní bylo, že Ieronýmus podle všeho uspěl s magií a byl takřkajíc uvnitř zajatcovy hlavy. A pak přišli lidi a pogromy..., ne pak se stalo něco neočekávaného a celej plán výsledku, ať už připravenej inteligentem nebo pálenej vod boku náčelníkem, se zhroutil. Zpod pásky, kterou měl elf uvázanou okolo očí, se vyhnula krev a to samý potkalo i Ieronýma. Voba elfové se zhroutili. Bylo jasné, že do hry vstoupil někdo další. A ten další nebyl zrovna po ruce. Kudůk Fenx Worna začal zajatce mlátit do hlavy tupým koncem dýky, aby ho poslal do bezvědomí a nestalo se tak něco nepředloženého, ale bylo to zbytečný. Bleděj elf heknul a bylo po něm. A tím pádem i po výsledku.

Ieronýmus se našťestí probral sám, vytřel si krev ze slepejch očí, napil se vody a pak nás seznámil s tím, čím si prošel při tom svým nošení se do cizejch myslí. To bylo tak. Obrannou slupkou mozkovou toho bledýho elfa pronikl celkem snadno a už se chystal těžit. Jenomže najednou se do toho přimotala zase ta Leriana. A všechny přítomný v tom světě, která se nacházela v dimenzi jiný reality, mimo dosah tupců a nezalců, šmahem voznačila za zrádce. Teď teda hlavně toho bledýho. A pak už jenom Ieronýmus ucejtil příšřejnej stupňující se tlak. Poslední co stačil spatřit, než z toho šílenýho psychickýho kolotoče dokázal seskočit, byla prej ta Leriana, sakumprásk vobklopená nějakějma pavoukama v nějaký podzemní jeskyni. A prej nebyla už vůbec nahatá ani polonahatá. Ach jo, kam ten svět spěje? Kde sou ty životní jistoty? Kde ty vobyčejný radosti?

Unavenej elf z Marrburku, městskej živel, už jenom dodal, že si myslí, že toho, teď

už mrtvýho elfa, ovládala ta voblečená Leriana skrzeva ten jeho kožený náramek, kterej mu nešel sundat už předtim. Tohle jsem možná zapomněl zmínit. Prostě taková primitivní vzdůbka lesního národa. Už když zajatce svazoval, tak se po ní sápal Fenx, ale nešla mu sundat. Tak to kudůk tehdy nechal bejt. Ale teď už elf nedejchal a šedovan nezapomněl. K čemu je mrtvýmu náramek, výskl si kudůk a rovnou mrtvoly uřízl celou ruku a vytoužený předmět se zmocnil. Šedovská práce. Ještě že vojáci už tady nebyli.

Večer se blížil a my se tak začali zvedat z trávy a chystali jsme se přesunout na noc do Nový Tehaly. Vesnice opředený mýtama. Takže se zase budeme domáhat noclehu a večere u nějakějch drnohryzů. V Nový Tehale navíc nemaj ani hospodu. Je to smutná a chudá ves. A jak jsme se tak sbírali, tak jsem si všiml úplně bezradnýho Ieronýma. Pajdal po louce, pořád vo něco zakopával, máchal před sebou bezradné rukama. Chudák elf, byl úplně dezorientovanej a samá boule, samej šrám. Tak nebylo divu, v krátkym čase přišel vo animálio, který mu nahrazovalo zrak. Pak přišel o pitomce Rybu, kterej mu nosil věci. Smutný a neveselý to bylo. A kdo si myslíte, že podal chudákovi ruku pomocnou? No, nebyl to Jorchen Kierke, elfista do morku kostí, kterej jinak tím svým světonázorem dost často vobtěžuje okolí a zavírá nepohodlný vosoby do Vozejku. Klidně se koukal, jak se slepej elf potácí a válí každou chvíli po zemi. Byl jsem to já, vyzbrojenej upřímnou vírou ve svatýho Daleše, kdo kolegovi inteligentovi podal šikovnej klacek, sloužící jako provizorní hůl a dovedl ho do relativního bezpečí bryčky. Protože dobře vím, že nechat nevidomýho válet se v prachu je věc darebná a svatýmu Dalešovi protivná. A to jsem se ještě se všema podělil o jídlo, protože mě bágl s proprietama nikdo neukradl. Já si ho hlídal. Tady teda přiznávám, že to byla spíš klika a nic jinýho. Ale tím, že věřim ve svatýho Daleše, tak jsem tomu štěstí šel naproti.

V Nový Tehale jsme si každej na

vlastní pěst vyjednali nocleh. Bylo mě jasné, že Ieronýmus bude kromě toho spaní potřebovat i klidný místo pro rituál. Přesně ten samej, kterej jsem absolvoval v Dubině před dvěma dny. Zhmotnění novýho animálie, jako náhrada za umlácenýho Opičáka. A vzhledem ke svý vrozený slepotě tu náhradu bude elf potřebovat ještě víc než já. Vzpomněl jsem si na zrod pana Kapouna kdysi v pevnosti Kapoun, který velel kapitán Kapoun a jak mi tenkrát pomohl, dnes už zmrtvělej, Jonas Wreda. A tak jsem v tom nenechal Ieronýma samotnýho a vzal jsem si nad ním patronát. To se mezi inteligentama a kolegama z lepších kruhů, tak jako dělá. Takže jsem u místního starosty vyjednal zabrání celý hlavní místnosti v jeho baráku s tím, že nutně potřebujeme krb a hlavně klid. Třináct směn. Magický číslo. Ale radši celou noc. Starosta se pořád vyptával, ale hrál spíš o peníze, než o nějakěj vážnej zájem o věc jako takovou. Nakonec si řekl o dvacet zlatejch za to, že nám přenechá ten svý parádní pokoj a pomaže i s rodinou někam do maštale. Byl to teda pěkněj vyřídudch nebo muž příležitostí. To podle toho, co si vyberete. Nicméně jsem na to přistoupil, nedělal jsem problémy, ani jsem tentokrát nevyhrožoval svojí oblíbenou inspekci, ale prostě jsem mu požadovanou sumu vyplatil hned a na dřevo, s tím ať nám aspoň ráno donese pořádnou snídani. A pak už jsem nasměroval Ieronýma k zapálenýmu krbu a nechal ho tvořit. Teď už to bylo na něm. Jeho animálio, jeho tvorba hlavou, jeho brejle. A na tomhle místě je vhodný asi říct, že kartogskej kraj není úplně vhodný místo na magický rituály, spojený s vyvoláváním animálií. Špatný podnebí, špatný navazování magickejch čar a nevhodný prolínání sfér. Těžká, těžká je tady práce magická. Ieronýmus chtěl hrdličku a..., a taky hrdličku stvořil. Ale byla chudák taková trochu vopelichaná, poslední ptáče z vrhu, který silnější sourozenci nepustěj k jídlu. Plně funkční, ale vzhledu nevalného, chtělo by se povědět. Podobně na tom byla i ta moje Billovéna Zářící, která ač pojmenovaná po tý nejkrásnější kurtizáně od Mardugu k Maždajanu vodorovně, až po Ker Laj-Ala k Hoburgu svisle, taky moc krásy

nepobrala. Prostě taková kočka domácí. Opět plně funkční, ale na výstavu bych s ní nešel. Magie je někdy složitá. Ieronýmus věren svý suchoprdný tradici novýho ptáčka nepojmenoval a následně se svalil na slavník, vyčerpanej rituálem. Chrápal celou noc, ale na rozdíl od Mekkryta nesmrđel.

A nastal patnáctej den osmýho měsíce a my se sešli uprostřed Nový Tehaly, když nám zástupce Hruška po ránu vytroubil nástup. A protože jsme už neměli vůbec žádný zásoby proviantu, kromě chlastu na bryče, tak bylo nutný tuhle záležitost napravit a taky se vyrovnat s drnohryzama za nocleh. A tady se ukázalo, že jsem se stal jediným solventním jedincem v družině. Teda společně s Balvanem Hruškou, kterej si sice nechal taky ukrást batoh, ale peníze měl pěkně stranou, zašitý v kabátci. Tak já měl k tý šrajtofli i ten bágl. Zdůrazňuju to, protože na to přišla řeč, ne že bych se chtěl nějak kasat. To nemám v povaze. Takže jsem za všechny zaplatil a Balvan nakoupil něco zásob. Blbě je na světě chudákům.

A pak už jsme společně s vojákama, který vedl ten Sulivoj Borch, vyrazili k lesu a do lesa. Za těma zlodějskýma lumpama, co maj blány mezi prstama a k tomu ještě kradou. Jako poslední se k průvodu přidal Balvan Hruška, kterej ještě narychló tvořil v kotlíku nějaký to chemický svinstvo, co pak prolejeme hrdlem. Nikdy mě nepřestane udivovat, jak ty učenci z Laboratoria uměj tak rychle sestavit a následně složit ty svoje kahaný a křivule. Maj na to takový zvláštní krabice, na který jsou strašně háklivý. Vždycky když se k nim přiblíží někdo cizí, tak jim zrudnou ksichty a začnou nervózně slinit. Asi jako had probuzenej v chroští.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, starosta liscannorský*